

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My Ruthless
Marquess

Dashing Rogues

SALLY VIXEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BENİM ACIMASIZ MARKIZIM

BUHARLI BİR TARIHI REGENCY AŞK ROMANI

DASHING ROGUES

İKİNCİ KİTAP

SALLY VIXEN

İÇİNDEKİLER

Bu muhteşem gruba katılın!
Okumaya Başlamadan Önce...

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Sonsöz

Genişletilmiş Epilog

Önizleme: Benim Kalpsiz

Düküm Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Also by Sally Vixen

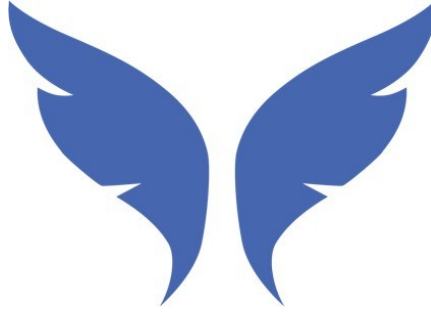
Yazar Hakkında

BU MUHTEŞEM GRUBA KATILIN!

Benimle ve dünyanın dört bir yanındaki binlerce benzer düşünen kitap kurduyla sohbet edebileceğiniz bir grup olduğunu biliyor muydunuz?

Facebook'taki grup adı: Kobalt Perisi'nin Obur Okurları

Katılmak için [buraya tıklayın](#) ve size garanti ederim, bize daha önce katılmış olmayı dileyeceksiniz!

Yukarıdaki resme tıklamanız yeterli! ⬆

KİTAP HAKKINDA

"Senden nefret ediyorum... neredeyse seni istediğim kadar."

Leydi Julia ve Trowbridge Markisi asla aynı fikirde olamazlar. Ama Marki onu kurtardığında, Julia da bu iyiliğe karşılık vermek zorunda kalır.

Andrew'un karşılığında istediği şey basit olmalıdır: Sezon sonuna kadar sahte bir nişan ve ardından bir daha yüzleşmek zorunda kalmayacaklardır.

Ama bir oyun olarak başlayan şey kısa sürede saplantıya dönüşür. Andrew artık Julia'nın dudaklarının tadına baktığına göre, onun tamamına sahip olana kadar duramaz... Bu ikisini de mahvedecek olsa bile.

OKUMAYA BAŞLAMADAN ÖNCE...

Okumaya başlamadan önce...

İşte **Julia ve Andrew'un ilk karşılaşması! Bu**, hikayemi ve bu iki karakteri zihninizde daha iyi canlandırmanıza yardımcı olacak bir **Ön Bölüm**.

Okuyucularımın çoğu bunu istedi ve bu yüzden **ücretsiz olarak** veriyorum! Çok seveceğinize inanıyorum!

Okumak zorunlu değil, ancak bu kitapla ilk kez karşılaşıyorsanız gerçekten yardımcı olacaktır.

Hikayelerinin başlangıcını [buradan](#) okuyabilirsiniz.

Yukarıdaki resme tıklamanız yeterli! ↑

BÖLÜM 1

"M "Tanrım, mütevazı evimizde bulunmanızdan büyük onur duyuyorum..."

Julia annesinin sakarin ses tonuna karşı gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Masanın altından kaval kemiğine hafif bir dürtme hissetti ve başını kaldırdığında kız kardeşi Mary'nin ona uyarıcı bir bakış attığını gördü.

O bakış, bu gece annemi kızdırmanın akıllıca olmayacağını söyledi.

Julia hayal kırıklığını bastırmak yerine, bezelyelerini çatalıyla tabağının etrafına itmeye ve sonra da metodik bir şekilde teker teker yemeye odaklandı. Neredeyse altıncı bezelyesine gelmişti ki annesinin boğazını temizlediğini duydu. Başını kaldırdığında Leydi Powell'ın kendisine tehditkâr bir şekilde baktığını gördü; Julia'nın yirmi üç yıllık yaşamında çoktan alıştığı bir şeydi bu.

Bu korkunç bir şeydi, bu bakış, ama bu noktada neredeyse ondan etkilenmiyordu.

"Julia." Nazik gülümsemesine rağmen annesinin ses tonunda soğuk bir ısırik vardı. "Lord Cosby'nin planı hakkında ne düşünüyorsun?"

Sivri bir sözdü bu. Neyse ki Julia hâlâ kendini kontrol edebiliyordu.

Lord Cosby'nin planının ne olduğunu bilmiyorum ama adam can sıkıntısını tanımlamanın yollarını bulma konusunda oldukça yaratıcı.

Yemek masasındaki herkes beklentiyle ona baktı.

Şimdi de beni zor durumda bırakmaya niyetli görünüyorlar.

"Ben... bununla ilgili olarak programımı kontrol etmeliyim," diye kaçamak bir şekilde mırıldandı.

"Barrington Düşesi'ne operaya birlikte gideceğimize dair söz verdik zaten," diye hatırlattı Mary annelerine yumuşak, nazik sesiyle, kız kardeşine gözleriyle yemek masasında konuşulanlara daha fazla dikkat etmesi için yalvarırken bile.

Julia sadece alt dudakını ısırabildi ve küçük kız kardeşine hem özür dileyen hem de minnettar bir bakış fırlattı. Mary sadece gülümsedi ve başını eğerek bifeğini yemeye devam etti.

"Oh." Lord Cosby'nin ses tonunda ve tavrında hayal kırıklığı oldukça belirgindi. "O halde sizi Leydi Pembroke'un balosunda göreceğim, öyle mi?"

Julia onun sesindeki umuttan nefret ediyordu. Lord Cosby birbirleri için uygun olmadıkları gerçeğini uzun zamandır kabul etmiş ve kızın elini elde etmek için yaptığı talihsiz takibi bırakmış olsaydı, ailesinin ona düzenli olarak yaşattığı bu maskaralıkları yaşamak zorunda kalmayacaklardı. Ne yazık ki, çok ilginç biri olmasa da oldukça kararlı bir adamdı.

"Evet," diye cevap verdi dalgın bir gülümsemeyle. "Sanırım öyle olacak Lordum."

"Muhteşem!" Adam ona gülümsedi. "O zaman bu fırsatı sizden bir gavotte istemek için kullanacağım."

"Ah... çok güzel. Evet, bunu not alacağım."

Lord Cosby, "Biliyorsunuz, kız kardeşim Theodosia dansınıza hayranlık duyuyor," diye itiraf etti. "Bu yüzden onun için sadece en iyi dans öğretmenlerini tuttum. Para," diye ekledi, "söz konusu değil."

Herhangi bir sosyete annesi bu sözler karşısında bayılırdı. Ne de olsa, onlara göre, kadınları için para harcamaya istekli bir erkekten daha iyi bir şey olamazdı.

Ancak Julia bu konuda konuşmanın son derece kaba olduğunu düşünüyordu.

"Elmaslar görülmeli, duyulmamalı," diye mırıldandı çatalından bir bezelye yuvarlanırken.

Tanrı Cosby'yi korusun, onun bu üstü kapalı sözlerini yanlış anlamış.

"Tavsiyeni Theodosia'ya ileteceğim." Ona sıırttı. "Elmaslar görülmeli, duyulmamalı - bu harika bir ifade tarzı!"

Leydi Powell, her zamanki gibi nazık bir ev sahibesi olarak, sonunda ikisine de acıdı ve sohbeti daha eğlenceli konulara yönlendirdi -en azından Lord Cosby için. Julia, sadece *kendisini* ilgilendiren ve *onun* etrafında dönen şeylerden bahsetmeyi pek eğlenceli bulmuyordu ama misafirleri için bunu yapmaları gerektiğini düşünüyordu.

Babası da adamın egosunu yükseltmeye katılmış gibi görünüyordu.

Ailem gerçekten bu adamın benim için iyi bir eş olacağını düşünüyor mu? İki hafta içinde birbirimizi çıldırtacağımız çok açık - tabii eğer mihrabı geçmeyi başarabilirsek!

Onunla akşam yemeği zaten berbat bir şeydi; hayatının geri kalanını onunla geçirmek zorunda kalacağını hayal bile edemiyordu.

Tüm bunlara rağmen, Lord Cosby aşk dolu bakışlarını ana yemekten tatlıya kadar atmaya devam etti.

Böyle yapmaya devam ederse, pudingimin tadını asla istediğim kadar çıkaramayabilirim.

Tatlı ve ekşi karışımının kendisini yemeğin sonuna kadar idare edeceğini umarak yumuşak tatlıyı kaşıkla ağzına attı. Kız kardeşine baktı ve onu sessizce ve düşünceli bir şekilde tatlısını yerken buldu.

Mary, Julia'nın Lord Cosby'den ne kadar nefret ettiğinin farkındaydı; ona duyduğu sevgiden çok, onu sayısız kez vazgeçirmesine rağmen peşini bırakmadığı için.

Ama anne ve babasının Lord Cosby'yi *akşam yemeği* için bizzat evlerine davet etmeleri, Julia'nın yüreğini ağzına getiriyordu; annesi ve babası bu adamı kendisi için müstakbel bir koca olarak ciddi ciddi düşünüyorlardı.

Doğrusu, Lord Cosby muhtemelen sosyete matronlarından herhangi birini damat olarak mutlu edebilirdi. Yeterince yakışıklıydı ve Cosby Vikontu unvanına sahipti. Serveti sosyete standartlarına göre fazlasıyla yeterliydi ve adının önünde hiçbir skandal yoktu. Her açıdan mükemmel bir beyefendiydi.

Daha kötüleriyse de karşılaştım. Belki de bu yüzden annem ve babam onu seçtiler. Belki de gerçekten onun benim için en iyisi olduğunu düşünüyorlar... her ne kadar ondan hoşlanmadığımı son derece açık bir şekilde ifade etmiş olsam da.

Ya da belki de yakın arkadaşı Selina'nın sonunda soğuk ve ilgisiz Barrington Dükü'ne aşık olması gibi, onun da Selina'dan hoşlanmayı öğreneceğini düşünmüşlerdir.

Ancak Julia, çoğunun gözlerinin önünde geliştiğini gördüğü için, onlarınkinin tamamen farklı bir hikaye olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

O sadece... Lord Cosby'de, arkadaşının Dük'le etkileşimlerinde gördüğü şeyleri görmemişti.

İçini çekti ve kaşığını henüz dokunmadığı pudingin yanına bıraktı. "Lütfen beni bağışlayın," dedi aniden ayağa kalkarak. "Gitmem gerekiyor."

Anne ve babası şok içinde ona baktı. Lord Cosby gözle görülür bir şekilde çökmüş görünüyordu. Sadece Mary, sanki sıra dışı bir şey olmamış ve kız kardeşi misafirlerine kesinlikle kaba davranmamış gibi tatlısını yemeye devam etti.

"Lord Cosby, yersiz sevginizi bana bahşetmeyi seçtiğiniz için onur duydum, ancak birbirimize uygun olmadığımızı kesin olarak bilmenizi isterim."

"Julia Lewis!" Kızına ters ters bakan Leydi Powell'ın dehşet dolu soluğu odada yankılandı. "Derhal Lord Cosby'den özür dile!"

Julia Vikont'un gözlerinin içine bakarken meydan okurcasına sadece çenesini kaldırdı. "Nasıl sohbet edileceğini bilmiyor gibisiniz Lordum ve tartışmak istediğiniz konular kendi başarılarınızla sınırlı."

Lord Powell onu durduğu yerde kırbaçlayacakmış gibi bakıyordu.

"Hayatımın geri kalanını sadece *sizin* hakkınızda konuşarak geçiremem Lordum," diye bitirdi Julia sert bir şekilde. "Ama yine de arkadaş kalabileceğimizi umuyorum. Sadece sizinle evlenemem. Umarım beni bağışlarsınız. İyi geceler."

Topuklarının üzerinde döndü ve hiçbirini onu durduramadan oradan ayrıldı. Cesur ve küstah olmasıyla ün salmış olabilirdi ama az önce akla hayale gelmeyecek bir şey yapmış ve kendi evinde misafir olan bir beyefendiye hakaret etmişti.

Ton bunu duyacak. Ama orada öylece oturup benim için en iyisinin ne olduğuna karar vermelerini dinleyemem.

Cosby Vikontesi olarak hayatın sefaletine maruz kalmaktansa sosyal bir parya olmayı tercih ederdi.

"Julia! Julia, ne yaptın sen!?"

Leydi Powell, peşinde Mary olduğu halde kızının odasına daldı ve boş yere onu yatıştırmaya çalıştı.

Julia yavaşça dönüp onunla yüzleştı. "Umarım yeterince açık konuşmuşumdur anne. Lord Cosby ve ben birbirimize uygun değlız. Onunla evlenmek sadece ikimizi de perışan eder."

"Aptal kıız!" Leydi Powell tısladı. "Seni aptal, inatçı kıız! Sana yeterince uzun süre izin verdim ve sen bu hale geldin-"

"Anne, lütfen sakın ol," diye yalvardı Mary, annelerini döşemeli bir sandalyeye oturmaya yönlendirirken. "Julia'nın nasıl biri olduğunu biliyorsun ve Lord Cosby ile birbirlerine asla uygun olmadıklarını zaten biliyorsun..."

Leydi Powell oturdu, işlemeli mendilini tutarak büyük kızına ters ters bakmaya devam ederken, küçük kıızı da onun omuzlarını yatıştırıcı bir şekilde ovarak yatıştırdı. "Her iki kızına da *bakarak*, "İkinizin de evde kalmış bir kıız olmanıza izin vermeyeceğim," diye ekledi.

Kelimeyi sanki bir lanetmiş gibi boğazında düğümledi ve tonun çoğu kadını için öyleydi.

Mary alaycı bir gülümsemeye, "Anne, Julia'nın bu kadar çok hayranı varken bunun pek olası olmadığını biliyorsun," diye mırıldandı. "Bu yüzden Lord Cosby üzerinde fazla durmamıza gerek yok. Belki de Julia'ya biraz daha zaman tanırsak, kendisine daha uygun birini bulacaktır..."

"Peki böyle bir sabır timsalini nereden bulacağız?" Leydi Powell tersledi. "Lord Cosby onun hakaretlerini kendi yemek salonumuzda hiçbir şey söylemeden kabul edecek kadar nazikti. Hiçbir beyefendi onun kadar

Eğer bu olay duyulursa, çeyizi ne kadar astronomik olursa olsun, kimse böyle huysuz bir kadınla birlikte olmak istemeyecektir."

Bu kadarı doğrudu. Julia'nın bu gece Lord Cosby'yi küçümsediği gerçekten duyulursa, en umutlu hayranları bile yeniden düşünmek zorunda kalabilirdi.

Ama sorun da buydu zaten. Julia *kimseyle* evlenmek istemiyordu. tonda. En azından daha önce tanıştığı beyefendilerden hiçbiri.

Hepsi dans etmekte ve hoş, kısa sohbetler yapmakta iyiydi. Açık konuşmak gerekirse bir tür oyalanma. Ama hiçbiri evlenmek istemesine neden olacak kadar ilgisini çekmemişti.

"Lord Cosby en iyi umudumuz," dedi annesi ona sesi titreyerek.

Julia gözlerini kıstı. "En iyi umudumuz o demekle ne demek istiyorsun anne?"

"Babanın işleri... bugünlerde pek iyi gitmiyor," diye üzüntüyle itiraf etti Leydi Powell.

Mary'nin gözleri büyüdü. "Ne?"

"Oh... Sezon ve diğer şeyler için yeterince paramız var." Leydi Powell elini umursamazca salladı. "Bu sezondan sonra, yine de

hiçbir gelişme olmazsa seçeneklerimizi yeniden gözden geçireceğiz."

Julia, annesinin sözleri kafasına dank edince yavaşça yerine oturdu. Birisi servetini kaybettiği anda tonların nasıl kendi kendine dönebildiğini çok iyi biliyordu. Lord Aisling ve kızlarının başına da aynı şey gelmişti; birkaç gün içinde sezonun gözdesi olmaktan çıkıp toplumdan dışlanmışlardı.

Keşke erkek olsaydım, zengin ve unvanlı bir beyefendiyle evlenmekten daha fazla yardım edebilirdim.

Ne yazık ki o bir kadındı ve hayattaki kaderi buydu.

"Lord Cosby ile evleneceksin," diye ısrar etti Leydi Powell. "Ya da uygun başka bir beyefendi bulacaksın, eğer bunu yapmaya meyilliysen. Yoksa..."

Julia annesinin sözleri karşısında kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Sezon sonuna kadar uygun bir beyefendi bulamazsan, Lord Cosby ile evlenmen için bizzat ben ilan okutacağım. Seni evde kalmış bir kızın hayatına mahkum etmeyeceğim!"

BÖLÜM 2

Andrew saray gibi eve henüz adım atmıştı ki, ne yazık ki kendisini bir kez daha çaresizlik içinde köşeye sıkışmış buldu. evlenme çağındaki kızlarıyla birlikte.

Leydi Arlington'ın evindeki suareler her zaman seçkin bir davetli listesiyle yapılan özel toplantılar olmuştu ve evin hanımı, her sezon başında gönderdiği soluk yeşil davetiyelerin ton üyeleri tarafından çok beğenilmesinden gurur duyuyordu.

Özellikle de evlenmemiş kızları olan sosyete anneleri.

Andrew, Leydi Covington ve kızı Bayan Burnett'e gülümsediğinde ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Sağ tarafa hafifçe bir göz attı ve annesinin sahneyi ilgiyle izlediğini gördüğünde neredeyse nefesinin altında küfredecekti. Kibarca hanımların yanından ayrıldı ve Leydi Arlington'ın bu suarenin özel Grek teması için yaptırdığı dekoratif sütunlara doğru yürüdü.

"Geceden hiç keyif almıyor gibi görünüyorsun, Trowbridge," dedi bir ses eğlenerek. "Eğlenceler... zevkinize uygun değil mi?"

Arkasını döndüğünde Barrington Dükü'nün kolunda Selina'yla ona doğru yürüdüğünü ve kocasına onaylamayan bir bakış attığını gördü. En yakın arkadaşının yüzündeki pişmanlık ifadesi, Leydi Arlington'ın -ve onun sahte Yunan dekorunun- ona verebileceği her türlü eğlenceden çok daha eğlenceliydi.

Selina, "William, eğer biri seni duyacak olursa bunun kulağa rahatsız edici gelebileceğini biliyorsun," diye azarladı.

Dük büyük bir şefkatle, "Özür dilerim Günışığı," diye karşılık verdi.

Andrew en yakın arkadaşının dünyanın geri kalanından aynı samimiyetle özür dileyebileceğinden şüpheliydi.

Selina geniş bir gülümsemeyle kardeşine döndü. "Ama, gerçekten, Andrew, bu Bu tür şeylerde sizi tek başınıza bulmak oldukça sıra dışı."

"Yani sevgili kardeşinizin etrafı genellikle bir sürü kadınla çevrilidir."

Selina kocasına bir kez daha sitem dolu bir bakış fırlattı ve kocası ona sadece yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Annemin de katıldığını fark ettim," diye belirtti. "Babam öldükten sonra, o... bu tür şeylerden pek hoşlanmıyor."

"Annemin nasıl olduğunu bilirsin." Andrew ona sırttı. "Yas kıyafetleriyle insan içine çıkmaya dayanamaz."

"Andrew! Bu hiç hoş değil!"

Ama bu tam olarak bir yalan değildi. Trowbridge'in Dowager Markizi'nin son modaya uygun giyinmesiyle tanındığı bir sır değildi ve kocasının ölümünden sonraki ilk birkaç ay boyunca siyahı tonlar arasında oldukça moda göstermişti. Ancak kısa süre sonra her davette aynı renk giyinmek onu yormuş, bu yüzden her zamanki etkinliklerinden uzak durmayı tercih etmişti.

Görünüşe bakılırsa, bir şey ona inzivaya çekildiği kır evinden çıkması için ilham vermişti.

Andrew, "Neyse ki babam onu çok iyi tanıyordu ve hayatının geri kalanı için ona imrenilecek bir harçlık bıraktı," diye espri yaptı.

William ona kuru bir sesle, "Bu konuda o kadar mutlu olman gerektiğini sanmıyorum," dedi. "Dulların kendilerini eğlendirmekten hoşlandıkları bir şey varsa, o da henüz evlenmemiş çocuklarının düğünlerini planlamaktır. Kız kardeşin *benimle* evli olduğuna göre -" bu gerçek karşısında utanmaz bir gururla sırttı "- o zaman zavallı anneni dul haliyle eğlendirmek için geriye sadece *sen* kalıyorsun."

"Tanrı korusun!" Andrew ürperdi. Odanın diğer tarafına baktı ve annesinin Leydi Wentworth ile mutlu bir şekilde sohbet ettiğini gördü.

İçini ince bir önsezi duygusu kapladı.

Evlenmemiş çocukları olan iki sosyetik anne başka ne hakkında konuşuyor olabilir?

Bunun dedikodu ya da son moda olmayacağına bahse girmeye hazırdı.

William onun omzuna vurdu ve normalde sert olan yüzündeki neredeyse neşeli gülümseme ona oldukça uğursuz göründü. "İyi olmanı dilerim, eski dostum."

"Defol git, Barrington."

Dük sadece güldü, Selina ise onların maskaralıkları karşısında başını salladı.

Dowager Marchioness odanın öbür ucundan Powell Kontu'nun karısı Leydi Powell ile konuşmaya başlamıştı bile. Andrew, Leydi Powell'ın hâlâ evlenmemiş *iki* kızı olduğunu ve bunlardan birinin Julia Lewis olduğunu fark ettiğinde yüreği ağzına geldi.

Andrew masasının üzerine yayılmış sayısız belgeyi hoşnutsuz bir bakışla inceledi. Babasının tüm bunları nasıl saklayabildiğini anlayamıyordu.

mülkleri delirmeden çalışır durumda.

Ama yine de babam çalışma odasının dışında nadiren vakit geçirirdi. Geçirdiğinde de genellikle bir fabrikada ya da başka bir yerde işleriyle ilgilenirdi...

Andrew babasına bir dereceye kadar hayran olabilirdi ama hayatını efendisinin yaşadığı gibi yaşamak gibi bir arzusu yoktu.

Kapısının sertçe çalınması düşüncelerinin bulanıklığını dağıttı ve başını kaldırdığında annesinin çalışma odasının kapısında dikildiğini gördü.

Bugün, Dowager Marchioness gri-mor tonlarında şık bir elbise giymişti. Boynunda parlak bir ametist sırası vardı.

Annesinin hala yas kıyafetleri içinde olduğu düşünülebilir, ancak hiç de kederli görünmüyordu. Aslında bugün oldukça neşeli görünüyordu.

"Bir terslik mi var?" diye sordu ona.

"Aman Tanrım, hayır!" diye bağırarak, sanki buranın sahibiymiş gibi çalışma odasına daldı. "Bir annenin sevgili oğlunu ziyaret etmesi için illa bir şeylerin ters gitmesi mi gerekiyor?"

"Anne." Andrew ses tonunu dengede tutmak için büyük çaba harcadı. "Beni görmeye nadiren geliyorsun. Ya da Selina'yı."

"Daha geçen hafta Barrington Malikânesi'ne uğradım ve kız kardeşiniz oldukça iyi durumda görünüyor."

"Bir dükle evlendiğı için mi?"

"Çünkü o *evli*, Andrew." Annesi dramatik bir şekilde iç çekti. "Oysa *sen* ne yazık ki evli *değilsin*."

William'ın haklı olduğuna inanamıyorum!

Saygıdeğer annesi gerçekten de sosyete matronlarının o garip hastalığına yakalanmıştı - onları çocuklarını mümkün olan en kısa sürede evlendirmeye iten bir hastalık.

"Sevgili babanız hayattayken düşünmeye vaktiniz olabilirdi ama artık Trowbridge Markizi olduğunuza göre önceliğinizi evliliğe vermelisiniz," diye devam etti Dowager Marchioness. "Walford soyu sizin insafınıza kalmış durumda ve eğer evlenmeye niyetiniz olmayan genç kadınları etkileyerek zamanınızı boşa harcamayı tercih ediyorsanız... bir ziyafeti yemeden tadına bakmanın ne anlamı var?"

"Anne, bu oldukça mantıksız bir ifade."

Ve üzerinde çok fazla durulursa oldukça müstehcen...

Ancak Dowager Marchioness caydırılmayı reddetti.

"Bir gelin bulmalısın," diye homurdandı. "Eğer başarabilirsen bu Mevsim boyunca."

"Peki ya yapmazsam?"

Gülümsemesi adamın tüylerini diken diken etti. "Ah, meseleyi kendi ellerime alsam bundan hoşlanacağınızı sanmıyorum..."

Tanrı böyle bir şeyin olmasını yasaklamıştı. Sevgili annesinin tonda geniş bağlantıları olduğundan hiç şüphesi yoktu - dedikoduya oldukça düşküncü - ama ona kendisi için bir gelin seçmesi konusunda güvenemezdi. O, annesinin her fırsatta kendisini denetlemesi gereken tecrübesiz bir genç değildi.

"Evlilik hafife alınmaması gereken bir şeydir," diye uyardı. "Her ne yapmaya niyetlenirsen niyetlen, anne, umarım ikimizin iyiliği için de bir kez daha düşünürsün."

Dowager Marchioness ona gülümsedi ve Andrew bir tuzağa düştüğü hissine kapıldı.

"Bunu ciddiye alıyor görünmene çok sevindim," dedi ona mutlulukla. "Üzülme, sevgilim. Bu görevde sana yardım etmeyi kendime görev edindim."

Gözlerini ona dikti. "Peki, sorma cüretini gösterebilirsem, bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?"

"İşte." Dowager Marchioness arkasından bir kâğıt çıkardı ve masasının üzerinden ona doğru uzattı. "Bu sezon için Londra'daki en uygun genç hanımların bir listesini hazırlamayı kendime görev edindim. Ve endişelenmenize gerek yok," diye ekledi kendinden emin bir sesle, adam katlanmış kâğıda şaşkınlıkla bakarken, "hepsinin sizinle oldukça uyumlu olduğundan emin olmak için büyük özen gösterdim."

"Anne, bu hiç de saygılı bir davranış değil!" diye itiraz etti, onun üç kez lanetlenmiş listesini kabul etmeyi reddederek.

Annesinin Londra'daki ortalama bir sosyetenin nasıl olduğu hakkında bir fikri var mıydı? Kafalarında neredeyse tek bir entelektüel düşünce bile yoktu. Onlardan *herhangi biriyle* uyumlu olabileceğini nasıl düşünebilirdi ki?

"Yine de o listeyi gözden geçirmenizi tavsiye ederim," diye ısrar etti Dowager Marchioness. "Neden şikâyet ettiğinizi gerçekten anlamıyorum. Listedeki genç hanımlarla dans ettiniz ve onlara özel ilgi gösterdiniz... Bu gerçeği not etmek için büyük özen gösterdim."

"Yani bu balo ve partilere sadece kiminle dans ettiğimi görmek için mi katılıyordunuz?"

Elbette onlarla dans edecekti - dans etmemek kabalığın daniskası olurdu. Ayrıca William gibi değildi, onların kırılđan hassasiyetlerini rencide etmekten pek de gizli olmayan bir zevk alıyordu.

Annesinin duruşunu bozmadığını gören Andrew listeyi usulca aldı ve içindekilere göz gezdirdi, gözlerinin takıldığı her isimden duyduğu tiksinti artıyordu.

Madeline Wellesley mi? Onu Nathaniel Banks ile Birmingham Malikanesi'nin köşkünde görmüşüm.

Bir tanesinin üzerini çizdi ve çok daha fazlasının üzerini çizmeye devam etti. Sonra listeyi muzaffer bir sırıtışla annesine geri verdi.

Adamın üstünü çizdiği isimlere baktı ve kaşlarını çattı. "Bu kadınların nesi var böyle?" diye sordu.

"Bazıları şimdiden bir beyefendiye ya da bir başkasına kur yapıyor." Kayıtsızca omuz silkti. "Şafak vakti başka bir adamın tabancasının ya da kılıcının ucuyla yüzleşmemi istemiyorsanız, hiçbirini düşünmekten kaçınırım."

Annesi onun sözleri karşısında gözle görülür bir şekilde soldu ve başını sallayarak onayladı. "Belki de listem biraz eski..." diye mutsuzca devam etti ama sonra gözleri parladı. "Ama en azından yarısı kur yapmıyor."

"Ben... onların şirketi hakkında ilk elden tecrübeye sahibim," dedi Andrew sert bir şekilde. "Ve bir daha o pozisyonda olmak gibi bir arzum yok."

Dowager Marchioness şaşkınlık ve hayal kırıklığı içinde ona baktı. "Andrew," dedi belli belirsiz, "sen... hiçbir genç kızın bekâretini bozmadın, değil mi?"

Andrew şok içinde annesine baktı ve sonra kahkahayı bastı. "Anne, yemin ederim çok saçma şeyler buluyorsun!"

İçini çekti ve ona sitem dolu bir bakış attı. "Böyle düşündüğüm için beni suçlayamazsın, özellikle de genç kadınlarla ilgilenme tarzına bakılırsa. Duyduğuma göre çekici biri olarak ününüzü hak etmişsiniz."

Andrew alaycı bir tavırla, "Sizi temin ederim ki, Ton'un duyarlı genç hanımlarıyla ilişkilerimde çok dikkatli oldum," dedi. "Özellikle de hayatımın geri kalanında kendimi onlara bağlamak gibi bir arzum yokken."

"O zaman rahatladım." Dowager Marchioness elindeki listeye baktı ve dudaklarını sıkı bir gülümsemeye bastırdı. "Listede hâlâ beş isim daha var."

Andrew kaşlarını çattı ve kadının elindeki listeye baktı. Annesinin kendisine bir gelin bulma çabalarını boşa çıkarmak istemediği için listeyi çoğunlukla görmezden geldiğini itiraf etti. Bakışları listenin en altına takıldı.

Julia Lewis.

Annesinin bir gece önce Leydi Powell ile mutlu bir şekilde konuştuğunu hatırlıyordu.

Yani Julia Lewis'in bana iyi bir eş olacağını mı düşünüyor? Kesinlikle hayır!

Parmağına yüzük takmak şöyle dursun, ateşli kızıla on metrelik bir sopayla dokunmayı bile düşünmezdi.

"Bence Bayan Ferguson yeterince iyi biri," dedi annesine isteksiz bir ses tonuyla.

Andrew, Bayan Ferguson'la daha önce tanışmıştı ve nazık bir mizacı olan yeterince iyi birine benziyordu. Ayrıca, kulaklarının arasında tek bir düşünce varmış gibi görünmüyordu.

"Çok güzel!" Leydi Trowbridge sevinçle ellerini çırpı. "Bu gece Leydi Pembroke'un balosuna katılacağını duydum. Onu dansa kaldırabilir ve daha yakından tanıyabilirsiniz."

Andrew sadece başını salladı ve kayıtsızca homurdandı. Bu gece baloya gitmek ve sırf onunla evlenmeye ikna edilemeyeceğini değerlendirmek amacıyla genç bir bayanla konuşmak gibi bir arzusu yoktu.

"Buraya sevgili Julia'nın adını yazdım ama Leydi Powell bana Lord Cosby'nin davasında oldukça ciddi olduğunu söyledi," diye ekledi annesi yumuşak bir iç çekişle. "O kadar güzel bir kız ki. Bu konuda tereddüt etmen gerçekten utanç verici..."

Julia Lewis büyüleyici bir yaratık. Eğer biri onun o korkunç öfkesini görmezden gelmeye ikna edilebilirse...

Belki *de* Lord Cosby, Julia'nın bu özel karakter kusurunu görmezden gelebilecek kadar aşıktı, ama Andrew bu öfkeli kızıl saçlı kadını katı yürekli Vikont'la hayal bile edemiyordu; zavallı adamı bir hafta içinde çileden çıkarırdı.

Ya da Vikont onun ateşini kontrol etmeyi başaracaktı. Sonunda.

Ve her nasılsa, bunun düşüncesi Andrew'un yumruklarını öfkeyle sıkmasına *neden oldu, ancak neden* olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

BÖLÜM 3

L *Bakalım... Bu gece ilk hangi beyefendiyle dans etmeliyim?*

Julia, balo salonunu dolduran kalabalığa doğru boynunu hafifçe eğerken yelpazesinin arkasından gülümsedi.

Birinin eşini seçme görevi çok ürkütücü bir işti, ancak tonun genç hanımlarının kendilerini en çalışkan erkekleri utandıracak bir adanmışlıkla uyguladıkları bir işti. Sosyete anneleri her bir görünüşü en ince ayrıntısına kadar planlar ve her balo salonu bir savaş alanına dönerdi.

Hangi talibin ilk -ve oldukça skandal bir şekilde *ikinci- dansı* yapma şerefine nail olacağından, kişinin gece için seçtiği aksesuarlara kadar her şeyin enine boyuna düşünülmesi gerekiyordu.

Renkler genç bir bayanın cephaneliğindeki ana stratejik noktalardan biriydi ve normalde genç bir kadınlık hissi veren açık pastel renklere yönelirlerdi.

Ancak Julia bu geleneksel savaş kurallarına düzenli olarak karşı çıkıyordu. Leydi Pembroke'un balosu için, bir leydinin rengini soldurmak ve onu hastalıklı göstermekle tehdit edecek koyu mavi-yeşil renkte bir elbise seçmişti. Bunun yerine, sadece teninin krem rengini vurgulamaya yaramış, kıızıl saçları ve mavi gözleri o kadar canlı bir şekilde  ne çıkmıştı ki, sanki canlı bir alev gibiydi.

Ve gerçekten de, çok yaklaşan herkes kendini yakma riskiyle karşı karşıya kalırdı, çünkü herkes onun öfkesinin ateşli saçlarıyla nasıl eşleştiğini bilirdi.

Mary içini çekti ve Cosby Vikontu'nun sert adımlarla uzaklaşmasını izlerken Selina'yla bilmiş bir bakış paylaştı, gözleri Julia'nın ellerinde bir kez daha yaşadığı üzüntüyü ele veriyordu.

"Bence... ona karşı biraz daha nazik olmalıydın, Julia," diye hafifçe azarladı Selina. "Onu o şekilde reddettiğinde adam fiziksel bir darbe almış gibi görünüyordu."

Mary yumuşak bir i  çekişle, "Annem hiç memnun olmayacak," diye ekledi. "Senin eşin olarak Lord Cosby'ye gönül verdiğini biliyorsun. Zavallı adam o kadar şaşırmış görünüyordu ki, ayakta kalabildiğine ve her şeyi vakarla karşılayabildiğine hayret ettim."

Julia cevap vermek için ağzını a tığında derin bir bariton konuşmalarını böldü.

"Zavallı adam son anda kaçtığı şeyin farkına varacak kadar sağduyulu değildi."

Trowbridge Markisi'nin kendini beğenmiş profiliyle yüzleşmek için arkasını döndüğünde omurgasında hafif bir karıncalanma hissetse de, bu iğneleyici sözün tüylerini diken diken eden esrarengiz bir etkisi oldu.

"Lordum." Julia ona gülümsedi. "İstenmediğiniz bir sohbeta katılacak kadar eğlenceye muhtaç olduğunuzu bilmiyordum."

Marki ona kara kaşlarını kaldırdı ve içten içe böylesine yakışıklı bir çehrenin böylesine sinir bozucu bir kişiliğe sahip olmasından yakındı.

Gerçekten de sadece dış görünüşe bakarak hüküm vermemek gerekir. Andrew Walford ve Lord Cosby kesinlikle bunun kanıtı!

"Kız kardeşimin dahil olduğu bir sohbeta katılmak için izninize ihtiyacım yok." Marki kaşlarını çatarak ona baktı, kaşları erkeksi bir öfkeyle çatıldı.

"Kız kardeşin zaten yetişkin ve *evli* bir kadın," diye hatırlattı Julia ona. "Ayrıca, her şey göreceli zaten. *Senden* başka seçeneğim olmasaydı Lord Cosby'nin davasını kabul etmeye ikna olabilirdim."

Dudaklarının ince bir çizgiye dönüşmesinden gizli bir zevk alıyordu. Adam ona sanki boğazını sıkacakmış gibi bakıyordu ve kadın buna anlam veremiyordu,

gerçekten, neden onu böyle kızdırmaktan zevk aldığını.

Çok kolay olduğu için miydi? Yoksa onu kolayca öfkeliendirebildiği için mi?

Belki de her ikisiydi, ama Trowbridge Markisi'yle karşılaşmalarının ayrıntıları üzerinde durmak istemiyordu.

"Neyse ki," diye devam etti, onun gürleyen yüz ifadesini kayıtsızca görmezden gelmeyi seçerek, "yakalanmayı bekleyen daha pek çok av var." Dans kartını onun önünde böbürlenerek salladı ve göz kırptı. "Belki de bu tavrını düzeltirsen, adını bu listeye koymaya bile ikna olabilirim. Ne yazık ki, arkadaşlığınız arzulanan çok şey bırakıyor, Lordum. *İyi akşamlar.*"

Onun cevabını bekleyecek kadar uzun kalmadı, arkasını döndü ve kalçalarını biraz daha sallayarak içecek masasına doğru yürüdü. Eğer ona fırsat verirse bir hakaret daha edeceğinden emindi.

Andrew Walford'la her zaman böyle olmuştu ve bunun değişeceğine dair hiçbir kanıt görmüyordu.

Birbirlerinden nefret ediyorlardı ve anlaşabildikleri tek konu da buydu.

O, yaşıyan en sinir bozucu kadındı ve aynı zamanda karşılaşma talıhsizliğine sahip olduğu en sarhoş edici yaratıktı.

Andrew, lanetli kadının mümkün olan en gösterişli şekilde kendisinden uzaklaşmasını izlerken içini çekti. Kadının kıvrımlarıyla onunla alay etmek için hareketlerini abarttığından emindi ama bunu onun -ya da bir başkasının- görmesine izin verirse lanetlenirdi.

"Andrew."

Andrew bakışlarını Julia Lewis'in kaybolan formundan çevirdiğinde Selina'nın en yakın arkadaşıyla yolları her kesiştiğinde yaptığı gibi onaylamaz bir ifadeyle ona baktığını gördü. Tatlı küçük kız kardeşinin onun gibi ateşli biriyle nasıl arkadaş olabildiğini asla anlayamayacaktı; iki kadın gece ve gündüz kadar farklıydı!

İç çekti. "Biliyorum, biliyorum. Beni bunun içine çekmesine izin vermemem gerektiğini bilmeliydim."

"Tam tersine, Lordum. Bence ikiniz de birbirinize kılıç çekmekten hoşlanıyorsunuz."

Lewis'in küçük kız kardeşine şaşkınlıkla baktı. Julia'nın aksine Mary çok daha sessiz ve çekingendi. Ayrıca şaşırtıcı derecede anlayışlıydı.

"Onunla yolumun kesişmesini bile hazmedemezken neden kılıçları çarpıştırmak isteyeyim ki?" diye homurdandı.

Mary sadece sessizce gülümsedi ve akıllıca bir şekilde cevap vermemeyi seçti.

"Trowbridge! Leydi Julia Lewis ile gördüğümün sen olduğunu sandım!"

Başka bir beyefendi neşeli bir gülümsemeyle ona arkadan yaklaşırken Andrew kaşlarını çatı. "Lord Caraway."

Nedense adamın gülümsemesi onu daha da sinirlendirmiş gibiydi.

"Onun dans kartında bir yer bulabildin mi?" Lord Caraway sordu. "Bu akşamın büyük bir bölümünde ona yaklaştırmaya çalışıyordum."

Andrew alaycı bir tavırla, "Neyse ki ben yapmadım," dedi ve o gece yüzüncü kez, bir insanın neden bu kötü huylu kadınla bir avuç dakikaya katlanmak isteyeceğini merak etti. "Ve böyle bir arzum da yok. O kadın benimle dans etmektense kafamı koparmayı tercih eder."

Lord Caraway sadece güldü ve başını salladı. "Ama o zaman buna değer, değil mi?"

Andrew bu konuda daha fazla bir şey söyleyemeden, Lord Caraway omzuna bir el attı ve *onu* aramak için içecek masasına doğru ilerledi. Andrew mutlu bir şekilde umursamaz aptala ters ters baktı.

"İşte bir tane daha gidiyor." Kız kardeşinin iç çektiğini duydu. "Gerçekten Andrew, Julia'nın Lord Cosby'den daha çok nefret ettiği *tek* adam sensin ve bu da herkesten çok senin suçun."

Andrew homurdandı. "Bu zayıf zihinli adamlara hangi büyüü yaptığını çözmek bana düşmez."

"Julia Lord Cosby'den *nefret* etmiyor," diye düzeltti Mary nazıkçe. "O sadece... onunla evlenmek istemiyor, ama o çok ısrarcı."

Vikont için bunun pek bir önemi yoktu. Ya Julia'nın kendisini sayısız kez reddetmesinden sonra onun peşinden koşacak kadar aptaldı ya da yoluna devam ederken onun fikirlerine yeterince saygı duymuyordu. Andrew hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Bir kadının kendisini arzulamadığı açıkça ortadayken bile onu zorlayan bir erkekten daha iğrenç bir şey yoktur...

Andrew gizlice içecek masasına baktı ve Julia'yı Lord Caraway ile gülerken buldu, ikisi de birbirlerinin arkadaşlığından çok hoşlanıyor gibiydiler. Her ne kadar onları birlikte görmek Andrew'un duvara vurma isteği uyandırorsa da, adam her şeye rağmen Julia'nın dans kartına girmenin bir yolunu bulmuş gibi görünüyordu. Ya da Lord Caraway'e.

Neden ona **bu** kadar aşık olmuşlardı ki?

Çekici kıvrımları ve canlı renkleriyle neredeyse göz kamaştırıcı bir şekilde çarpıcı bir güzelliğe sahip olduğu doğrudu. Bunu inkâr ederse yalan söylemiş olurdu.

Peki ya sivri diline ne demeli? Bir şekilde hakarete uğramaktan zevk mi alıyorlardı?

Belki de kovalamacanın etkisiydi, bunu aniden fark etti. Bu adamlar için Julia bir şekilde ulaşılmaz bir ödül haline gelmişti - elde etmek için savaşacakları bir ödül.

Ayrıca bazılarının adil bir şekilde savaşmayabileceğini de biliyordu.

Tüm nezaket görüntüsüne rağmen, bazı erkeklerin özünde canavar olduğunu biliyordu. Uzun yıllar boyunca kız kardeşine göz kulak olduğu için, bu tür erkeklerle ilgili fazlasıyla tecrübesi vardı.

Andrew, Julia'nın Lord Caraway'den özür dileyerek terasa doğru uzaklaşmasını uzaktan izledi... muhtemelen temiz hava almak için. Lord Caraway tereddüt eder gibiydi, onu takip edip etmemeyi düşünüyordu ve ikincisini seçmiş gibi görünüyordu, bunun için Andrew rahat bir nefes aldı.

Ama hayır. Ne de olsa aptalın onu dışarıda takip etmesi gerekiyordu ve Andrew artık kenarda durabileceğinden pek emin değildi...

Çok uzun sürmeyecek. Julia Lewis, Caraway'in kolaylıkla idare edebileceği biri değil.

Bu düşünce karşısında kendi kendine gülümsedi. Julia büyük olasılıkla asi bir taliple başa çıkabilecek kapasiteden çok daha fazlasına sahipti... Zavallı adamın içini boşaltıp hadım ederdi ve Andrew boşuna endişelenmiş olurdu.

Ama sonra dakikalar acı verici bir yavaşlıkla geçti ve henüz ikisi de terasa açılan çift kapıdan çıkmamışlardı. Andrew bir kez daha ayaklarının üzerinde kaydı ve etrafına bakındı.

Ne Selina ne de Mary, Julia'nın gideli epey bir zaman olduğunu fark etmemiş gibiydiler. Biraz daha uzun sürerse diller çoktan sallanmaya başlayabilirdi.

Ve Julia'yı terasa kadar takip eden Lord Caraway'in yüzündeki ifade hiç hoşuna gitmemişti.

Andrew yumruklarını sıkarak aynı kapıya doğru yürüdü. En azından Julia'nın o dikenli diliyle Lord Caraway'in saygınlığını ameliyatla kıyma haline getirme sürecinde olmasını bekliyordu.

Onun yerine karşılaştığı şey kanını kaynattı.

Julia sırtını korkuluklara dayamış, mavi gözleri öfkeli bir ateşle parlıyor, dudakları gergin bir çizgiye dönüşmüştü. Lord Caraway
-o lanet olası aptal- ona karşı mücadele ederken bileğini kavradı.

"Son kez söylüyorum, Lord Caraway," diye uyardı, "*beni serbest bırakın.*"

"Oh, hayır, evcil hayvanım," diye mırıldandı aptal. "Bana nasıl baktığını ve o salak Cosby'ye nasıl baktığını gördüm. Senin bir erkeğe ihtiyacın var. _"

Andrew'un kolu fırladı ve eli Lord Caraway'in omzuna sertçe kenetlenerek onu cümlesinin ortasında durdurdu. "Sana onu serbest bırakmanı söyledi, Caraway," diye homurdandı Lord Caraway'i ondan uzaklaştırmadan önce. "Görünüşe göre daha önce yaptığım uyarıyı ciddiye almamışsın."

Andrew, Julia ile arasına girince Lord Caraway şok içinde geriye doğru sendeledi. "Ne oluyor, Trowbridge! O fahişe-"

"Bir kelime daha edersen, Caraway, dişe ihtiyacın olmadığına karar verebilirim."

Andrew'un sözleri ipeksi bir tonda çıkmıştı ama içindeki tehlike açıktı. Lord Caraway'in geri adım atmasını izledi, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Bu fahişeyi savunduğuna inanamıyorum-"

Andrew yumruğunu kaldırıp doğruca Lord Caraway'in çenesine doğru gönderirken gülümsemesi yumuşak ve uğursuzdu.

BÖLÜM 4

M *ne kadar aptallar!*

Julia ağzından kaçan şaşkın nefesi güçlükle zapt edebildi. Andrew Walford'un gözlerinin önünde Lord Caraway'i yumruklamasını dehşet içinde izledi.

Lord Caraway de en az onun kadar şok olmuş görünüyordu ki, komik bir şekilde ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı ve sonra bir yığın halinde devrildi. Bir an için Markiz'in onu gerçekten öldürmeyi başardığından korktu, sonra yumuşak bir inilti çıkardı.

Pekala... yani o oldukça canlı.

"Bunu neden yaptın?" diye tısladı Andrew, Lord Caraway'e doğru iterken. Geri dönüşü olmayan bir hasar alıp almadığını kontrol etmek için onu çevirdi.

"Beyni dışında hiçbir sorunu yok." Andrew'un sesi sanki bir adamı tek bir yumrukla etkisiz hale getirmek zorunda kaldığı için iyice rahatsız olmuş gibiydi. "Umarım bunu onun için düzeltmiş olabilirim."

"Onun için mi tamir ettin? Siz doktor musunuz?"

"Hayır."

"Tıp eğitimi aldınız mı?"

"Hayatımda hiç."

"O zaman onu düzeltebileceğini sana düşündüren ne?!" Julia ona neredeyse çılgılık atacaktı.

"Onun için neden bu kadar endişeleniyorsun?" diye karşılık verdi.

Julia karşısında inatla duran adama ters ters baktı. Hayatı boyunca bu kadar sinir bozucu bir adamla hiç karşılaşmamıştı!

Andrew ona aşırı tepki veriyormuş gibi baktı - ki Lord Caraway'in itibarını zedeleyebilecek uygunsuz girişimlerde bulunduğunu düşünürsek muhtemelen öyleydi. Yine de Andrew bir adamı balonun ortasında tek bir darbeye bayıltmıştı.

Eğer bir skandaldan kaçınmak isteseydi, şimdi daha büyük bir skandal riski vardı.

Andrew kaşlarını çattı. "Sana yardım ettikten sonra daha minnettar olacağını düşünmüştüm."

"Minnettarım," diye mırıldandı, biraz fazla huysuzca. "Ama kendim daha iyi bakabilirdim, çok teşekkür ederim."

"Nasıl? Onu korkuluklardan aşağı mı atacaktın?"

Ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Ben sizin gibi bir barbar değilim, Lordum!"

"Gerçekten mi?" Andrew dudak büktü. "Hiç fark etmezdim."

Julia çığlık atmak istedi. Bunun yerine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. Savaşlarını nasıl seçeceğini biliyordu ve bu kazanamayacağı bir savaşı. Onu kurtarmaya geldiği için Andrew Walford'a zaten borçluydu. Yine de bir çıkmaza razı olabilirdi.

"Kas gücü var ama beyin yok." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Sanırım insan hayatta her şeye sahip olamaz. Şimdi izninizle." Ona gülümsedi. "Sanırım yokluğum dedikoducular tarafından fark edilmeden önce içeri dönmeliyim."

Eteklerini zarıfçe topladı ve ayaklarının dibinde acı içinde inleyen Lord Caraway'in etrafından dolaştı. Julia durakladı ve sonra hınzır bir gülümsemeyle,

kaval kemiğine hızlı bir tekme attı.

"Oh, özür dilerim Lordum, ama belki bir dahaki sefere şirketinizin ne söylediğine daha fazla dikkat etmelisiniz."

Lord Caraway ona ters ters bakarken masum numarası yaptı. Sonra terastaki diğer kişiye döndü.

"Teşekkür ederim, Lord Trowbridge." Omzunun üzerinden Andrew'a gülümsedi. "Ama bundan hiç söz edilmezse çok daha memnun olurum."

Onun cevabını beklemeden balo salonuna dönerken güçlü parmakların kolunun üst kısmını sardığını hissetti. Lord Caraway'ın birkaç dakika önce onu nasıl sertçe kavradığını hatırlayarak bir an için kaskatı kesildi.

Ama Lord Caraway değildi. Andrew'du.

Adamın ona dokunduğu yerde tüyleri diken diken oldu. Yakınlıklarını fark ettiğinde kalbi göğsünde çılgınca atmaya başladı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu, kaşları çatılmış bir halde ona bakarak. "Sana zarar vermedi, değil mi?"

Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Beni incitmek için bundan daha fazlası gerekir, Lordum. şimdi izninizle..."

Adamın parmaklarını kolundan çekmeye çalıştı ama parmakların kendisini sıkıca tuttuğunu gördü. Adamın tutuşu canını acıtacak kadar sert değildi ama kız da ondan güçlükle kurtulabiliyordu.

Ve gerçekten, onların yakınlığından zevk almamalıydı. Tanrı aşkına, bu Andrew Walford'du!

Uzaklaşmam gerek, yoksa beni delirtmesinden korkuyorum.

O da bunu yapmaya çok yakındı. Dudaklarını eğen o yavaş, şehvetli gülümseme akıl sağlığına kötü şeyler yapıyordu ve kısa bir süre için biraz daha yaklaşırsa nasıl hissedeceğini merak etti...

"Affedersiniz?" diye yumuşak bir sesle konuştu. "Hayatta olmaz, Red. Artık bana borçlusun, tatlım."

"Hayır, hatırlamıyorum. Senden yardım istediğimi hatırlamıyorum!" Julia dişlerini gıcırdatarak adamın elinden kurtuldu ve şaşkın bir homurtu çıkardı.

Serbest kaldığı anda, hafifçe nefes nefese kalarak balo salonuna doğru fırladı. Eğer arkasına bakmaya cesaret edebilseydi, ne yapmak zorunda kalacağını sadece Tanrı bilirdi.

Boynunu büktü ve Mary ile Selina'yı Lord Cosby'nin kız kardeşi Bayan Theodosia Ferguson'la birlikte içecek masasının yanında buldu.

"Tanrım, canım, iyi misin?" Selina endişeyle Julia'ya baktı. "Hayalet ya da onun kadar korkunç bir şey görmüş gibi görünüyorsun."

İnanın bana, yaşayanlardan daha korkutucu bir şey yoktur.

Julia yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve başını salladı. "Az önce Sör Warren ile dans pistinden döndüm. Balo salonu oldukça sıcak, sizce de öyle değil mi?" Hatta bunu kanıtlamak istercesine kendini yelpazeledi.

Selina pek ikna olmuş görünmüyordu ama bu konuda hiçbir şey söylememeyi tercih etti. Mary ise ona sadece şüpheyile bakıyordu.

Julia kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı ve tek bir kelime bile etmemesi için ona sessizce yalvardı.

"Bayan Ferguson da bize Andrew'u ne kadar çekici bulunduğunu anlatıyordu." Selina gülümsedi.

Bayan Ferguson güzelce kızardı. "Oldukça hoş bir beyefendi..."

"İstediği zaman öyledir." Düşes güldü. "Kız kardeşi olarak, korkarım benim onunla olan deneyimim oldukça farklı."

"Oh." Bayan Ferguson utangaç bir şekilde gülümsedi. "Eğer... sormamda bir sakınca yoksa, Majesteleri, Lord Trowbridge için yapabileceğim bir şey var mı sizce? Hoşuna gidecek bir şey?"

Julia, Andrew Walford için kendini aptal yerine koymaya hazır olan zavallı genç kadına baktı ve karnından yükselen mantıksız öfkeyi bastırdı.

"Ona bir kedi yavrusu alabilirsiniz tabii ki!" Bayan Ferguson'a gülümsedi.

"Pardon? Bir kedi yavrusu mu?" Theodosia doğru duyduğunu teyit etmek istercesine sordu.

Selina cevap vermek için ağzını açtı ama Julia cazibesinin tüm gücünü zavallı Bayan Ferguson'a yöneltti. "Markiz büyük ya da küçük canlılara bayılır. Bir kedi yavrusu tam ona göre. Sonra da ona her fırsatta sizi hatırlatır, değil mi?"

"Gerçekten mi?" Bayan Ferguson nefes aldı. "Onun bu kadar merhametli bir insan olduğunu bilmiyordum. Sözlerinizi dikkate alacağım, Leydi Julia."

Julia ona göz kırptı. "Güven bana, buna bayılacak."

Selina bir şey söyleyecekmiş gibi bakarken Lord Merrick Julia'nın yanında belirdi.

"Leydi Julia, sanırım bir sonraki dansı bana borçlusunuz," diye hatırlattı çoğu beyefendinin hanımefendilerin önünde takınmaktan hoşlandığı o nazik tavırla.

Julia ona genişçe gülümsemeden önce dans kartını inceliyormuş gibi yaparak onun biraz kıpırdanmasını izledi. "Hatırlattığınız için teşekkürler Lord Merrick. Bir sonraki dansın size ait olduğuna inanıyorum."

Lord Merrick rahatlamış bir ifadeyle gülümsedi ve Selina'nın tutması için kolunu uzattı. Ancak eldivenli elini kolunun kıvrımına sokamadan Selina onu kenara çekti.

"Julia, bunu neden yaptın?" Selina tısladı. "Kedilerin Andrew'u deli gibi hapsirttiğini biliyorsunuz!"

Julia en yakın arkadaşına sırtıttı. "Bu gerçeğin gayet iyi farkındayım."

Julia, Lord Merrick'in kolunda dans pistine doğru hızla ilerlerken Selina sadece başını sallayabildi.

Bir sonraki dans bir quadrille'di ve Julia'nın aklını Andrew'dan ve terasta yaşananlardan uzaklaştırmaya yetecek kadar hareketliydi. Partnerini selamladı ve ona çapkınca bir gülümseme attı, müzik çalmaya başladığında bunun onu nasıl kızdırdığının tadını çıkardı.

Dans etmek Julia'nın son derece keyif aldığı bir şeydi. Annesi onun için bir dans öğretmeni tuttuğu andan itibaren derslere balık gibi sarılmıştı ve Leydi Powell büyük kızının bu konuda bu kadar yetkin olmasından çok memnundu.

Julia aynı zamanda flört etmekte de oldukça usta olduğunu itiraf etmek zorundaydı ve bu alışverişten büyük zevk alıyordu, özellikle de partneri de aynı derecede yetenekliyse.

Lord Merrick kendisi için oldukça iyi gidiyordu.

"Çok yetenekli bir dansçısınız, Leydi Julia." Ona gülümsedi. "Sizinle dans edebilmek benim için her zaman bir onurdur."

Kadın biraz güldü. "Siz de hiç fena değilsiniz Lord Merrick."

"Senin gibi bir güzellik beni daha iyi gösterdiği için," diye karşılık verdi sahte bir alçakgönüllülükle.

Beyefendiler hep böyleydi; Julia bunun bir maskaralıktan, aynı dansın tekrar tekrar sahnelenmesinden başka bir şey olmadığını çok iyi farkında olmasına rağmen, hanımefendileri pohpohlamayı ve kendilerini alçaltmayı severlerdi...

Gülümsedi ve dans partnerinden uzaklaşarak Andrew'un kollarına doğru döndü.

"Trowbridge!" Lord Merrick öfkeyle bağırdı.

Andrew, Julia'yı ustalıkla döndürürken gözünü bile kırpmadı. "Affedersiniz ama sanırım hanımefendi bu dansı bana borçlu."

"Şey, hiç istemezdim-" Lord Merrick dans pistinden çıkmadan önce kibar olmaya çalışarak ofladı.

"Bunu neden yaptın?" Julia tısladı. "Her akli başında insanın yapacağı gibi sıranın sana gelmesini bekleyemez miydin?"

Andrew'un dudakları sanki hiçbir sorun yokmuş gibi gülümsedi. "Bana hâlâ borçlusun, Red."

"Bana hatırlatıp duruyorsun ama daha bir saat bile geçmedi!" Julia ona ters ters baktı. "Ve bana *Kızıl* demeyi kes. Bu çok onursuzca!"

"Unutmaya alışık olmasaydınız dururdum."

Dans pistinde dönüp dururlarken Andrew ona sıkıca sarıldı. Julia daha önce Andrew'la hiç dans etmemişti - Andrew hiç teklif etmemişti ve Julia da bunun için bir neden göremiyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, onun muhtemelen şimdiye kadar sahip olduğu en iyi dans partnerlerinden biri olduğunu fark etti ve ortaya çıktığından beri oldukça fazla dans etti. Ne de olsa dans kartı her zaman doluydu.

"Hazır görgü kurallarından bahsetmişken, beni öylece bırakıp gitmen çok kabaydı, Red," dedi ona usulca. "Hem de sana yardım ettikten sonra."

Kadın aval aval ona baktı. "Bundan zarar görmüş olamazsın."

"Konuşmamızı bitiremedik bile."

"Konuşacak neyimiz var ki?"

İç çekti. "İnsan ne çabuk unutuyor."

Julia, danslarından bu kadar keyif almasaydı hayal kırıklığı içinde ayağını yere vurmanın eşiğindeydi. Önceki partnerleriyle sanki sadece hareketleri yapıyorlarmış gibi hissediyordu ama Andrew öyle değildi.

Aslında onunla dans ediyor, dans pistinde kimsenin onunla denemediği karmaşık adımlarla onu yönlendiriyordu. Dönüp onu yakaladığında, ıskalayıp ikisini de utandırmayacağından emin olmak için omzunun üzerinden bakmasına bile gerek kalmadı.

Uzun zamandır ilk kez, sadece flört etmekten değil, dans etmekten de gerçekten keyif alıyordu.

"Peki, ne istiyorsun?" diye sordu sonunda öfkeyle. "Bana sürekli sana bir şey borçlu olduğumu söylüyorsun. Sana talip olan birini yumruklamamı da mı istiyorsun?"

"Belki de." Ona gizlice gülümsedi. Müzik sona ererken kulağına, "On beş dakika sonra çalışma odasında buluşalım," diye fısıldadı.

Birbirlerini selamladılar ve başka bir şey söylemeden, Andrew alkışlar arasında dans pistini terk etti, onu tek başına ve oldukça aptal görünerek bıraktı.

Bana arkadaşlarıma kadar eşlik etmeyi bile uygun görmedi!

Trowbridge Markisi Andrew Walford gerçekten de bir tehditti ve şimdi ona borçluydu.

BÖLÜM 5

Julia boş koridorda birkaç belirsiz adım a t t ı , terlikleri yemyeşil halıya yumuşak bir şekilde d ü ş e r k e n , kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu. Balo salonunun dışında bir randevuya ilk kez davet edilmiyordu.

Bununla birlikte, ilk kez buna katılmaya *cesaret etti*.

Görgü kurallarının inceliklerini hiçe saymaktaki tüm cüretine rağmen, bir beyefendiyle refakatsiz buluşarak itibarını ve Mary'ninkini riske atacak kadar aptal değildi. Ayrıca, hiçbiriyle böyle bir şey yapmak istememişti.

İlk çıkışının üzerinden beş yıl geçmişti ve erkeklerin zihinlerinin nasıl çalıştığını çok iyi biliyordu. Eğer bir hanımefendiye özel bir ilgi gösteriyorlarsa, bunun tek nedeni onun çeyizi ya da saygınlığı gibi kendileri için istedikleri bir şeye sahip olmasıydı ve bunu elde etmek için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı.

Özünde, avlarını yakalamak için ilkel dürtüleri olan canavarlardan başka bir şey değillerdi ve Julia böyle bir adam tarafından asla yakalanmamaya kararlıydı.

Ama Andrew'la buluşmak pek de aynı şey sayılmazdı. Birincisi, o Selina'nın kardeşiydi. *En iyi arkadaşının* kardeşiydi. Ayrıca ne Selina'nın çeyiziyle ne de saygınlığıyla ilgileniyordu. Öylesine kıskanılacak bir servete sahipti ki, bir hanımefendinin onunla evlenmek için getirebileceği herhangi bir çeyiz önemsiz bir meblağ gibi görünebilirdi.

Ve gerçekten de tüm Londra'daki en sinir bozucu beyefendiydi. Lord Cosby sıkıcı olabilirdi ama Andrew onu her fırsatta kışkırtmayı hayatının misyonu haline getirmiş gibiydi.

Ve benimle tanışmadan önce bile beni nasıl onaylamadığını nasıl unutabilirim?

Andrew Walford tüm çekiciliğine ve yakışıklılığına rağmen, kendi servetine ve mevkisine sahip çoğu erkeğin kapıldığı önyargıya kapılmıştı: Bu dünyada hiç kimse onlar için yeterince iyi değildi. Onu sadece dedikodulardan yola çıkarak yargılamıştı.

Julia da ondan pek memnun değildi. Eğer Lord Caraway konusunda ona yardım etmiş olmasaydı, hayatının geri kalanında birlikte olmak istemediği bir adamla skandal gibi görünen bir pozisyonda yakalanarak her şeyi riske atmazdı...

O çılgınca çekici gülümsemesiyle kalbinin göğsünde çılgınca çarpmasına neden olsa bile.

Julia başını salladı.

Bu çok saçma! Gerçekten burada işim yok.

Balo salonuna geri dönmek için arkasını döndüğünde büyük bir elin üst kolunu sararak onu geriye doğru sürüklediğini hissetti. Yardım çığılı atmak için ağzını açamadan, başka bir el ağzını kapatarak onu etkili bir şekilde susturdu.

"Şşşt! Bütün ev halkını üzerimize çekeceksin!"

Onu kimin tuttuğunu fark ettiğinde gözleri büyüdü, adamın yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı.

Andrew Walford.

Onun kendisine ters ters baktığını gören adam, Julia'yı tutuşunu gözle görülür bir şekilde gevşeterek Julia'nın kendisinden uzaklaşmasını sağladı. Julia tökezleyerek geri çekildi, adamın kendini beğenmiş yüzüne en sert bakışını atarken kalbi hâlâ hızla çarpıyordu.

"Delirdin mi sen?" diye tısladı ona öfkeyle. "Sizi bir beyefendi sanmıştım Lordum. Ama iyi yetiştirilmiş beyefendiler genç hanımları koridordan zor koparır!"

Andrew ona mahcup bir ifadeyle sırtıttı. "Kabul ediyorum, bunu yapmanın en iyi yolu bu değildi ama çığlık atmandan korktum."

Çığlık atmak üzereydi ve adam onu bir haydut gibi ayaklarından çekip aldıktan sonra bunu yapmak için her türlü nedeni vardı!

"Neden henüz evlenmediğinizi anlayabiliyorum," diye mırıldandı eteklerini ve saçlarını düzelterek. "Balo salonunun sınırlarının ötesinde bir kadına nasıl davranılacağını gerçekten bilmiyorsun."

"Bir bayana nasıl davranılacağını bilirim," diye karşı çıktı. "Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamış olmanız aksini göstermez. Bir bayana ne kadar iyi davranabileceğimi göstermemi isteyen pek çok kişi var."

Julia onun kibrini çekici bulmamalıydı ama Tanrı yardımcısı olsun, bulmuştu. Yine de bunu bilmenin tatminini ona yaşatmayacaktı.

"Ben buna dair bir kanıt göremiyorum," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. Gözlerini yavaşça adamın formunda gezdirdi ve sonra tekrar yukarı kaldırdı, dudaklarında hınzır bir gülümseme vardı. "Ve doğruyu söylemek gerekirse, tam olarak hiçbir şey kaçırmıyorlar."

Bu düpedüz bir yalandı, çünkü Andrew Walford erkeksi güzelliğin oldukça iyi bir örneğiydi. Hatta bu sezonun en iyi avı olarak görülüyordu.

Uzun boyu ve tüm dünyayı üzerinde taşıyabilecek kadar geniş omuzlarıyla, genellikle herhangi bir balo salonundaki akranlarının çoğundan baş ve omuzlar üzerinde dururdu.

Dalgalı koyu kahverengi saçları bir kadının parmaklarını geçirmesi için yaratılmış gibiydi ve o yıkıcı gülümsemesini takındığında yeşil gözleri muzipçe parlardı.

Ama şu anda ona çok sinirli bir şekilde kaşlarını çatıyordu.

"Çok sinir bozucusun!" diye hırladı. "Bana hâlâ borçlu olduğunu unutma."

"Sen bana her fırsatta hatırlatıp dururken nasıl unutabilirim ki?" diye karşılık verdi. "Ve ben size burnunuzu ait olmadığı yere sokmanızı hiç söylemedim Lordum. Yardımınızın gerekli olmadığı yerde devreye girdiniz. O adamla tek başıma çok iyi başa çıkabilirdim, çok teşekkür ederim - yoksa daha önce bir erkekle hiç yalnız kalmadığımı mı sanıyordunuz?"

Julia o kadar heyecanlanmıştı ki Andrew'un garip bir şekilde sessizleştiğini fark edemedi. Ya da yüzleri o kadar yakındı ki, dudaklarının birbirine değmesi için içlerinden birinin biraz daha yaklaşması yeterli olacaktı.

"Kim?"

Bakışlarını Andrew'a çevirdi ve onun canlı yeşil gözlerinin açık bir öfkeyle parladığını görünce şaşırdı. Julia Andrew'u sıkılmış ve sinirli görmüştü. Balo salonundaki birçok genç kıızı büyülerken gözlerinin umutla parladığını görmüştü. Ama öfke? Bu yeni bir şeydi.

"Ne demek kim?" diye mırıldandı, bakışlarını kaçırarak.

"Başka kiminle birlikte oldun?" diye sordu.

Sesinde, kadının tüylerini diken diken eden ölümcül bir tını vardı.

"Ne fark eder ki?" Omuz silkti, bakışlarını yine kayıtsızca kaçırmak için elinden geleni yaptı. "Böyle şeylerin olduğunu *biliyorsun*."

Andrew bir an için şok içinde ona baktı. İkisi de orada durmuş, birbirlerine bakan iki savaşçı gibi, önlerinde uzanan acımasız savaştan önce ikisi de geri adım atmıyordu.

"Julia." Sesi alçaktı ve içinde tutmakta zorlandığı bir öfke vardı. "Böyle şeyler söyleme."

"Bunları söylememem onları durduracak mı?" Acı acı gülümsedi. "Erkekler her zaman istediklerini yaptılar ve ben bununla yaşamayı öğrendim. Hem siz orada ne yapıyordunuz Lordum? Beni mi izliyordunuz?"

İşin talihsiz yanı, Lord Caraway ona sarkıntılık etmeye çalışan ilk adam değildi ve kesinlikle sonuncusu da olmayacaktı. İlk kez sahneye çıktığı andan itibaren, onu giysilerinden ve itibarından mahrum bırakmaya çalışan sözde iyi yetiştirilmiş beyefendilerin sonu gelmeyecek gibiydi.

İlk kez bir beyefendi ona zorla sahip olmaya çalıştığında şok olmuştu. O zamandan beri, bir daha asla bir beyefendiye yakalanmayacağına yemin etmişti.

tekrar ayağa kalktı. Andrew bir tür intikam meleği gibi ortaya çıktığında Lord Caraway'in icabına bakma yolunda ilerliyordu.

Ya da intikam isteyen bir iblis.

Tüm flörtlerine ve cüretkâr sataşmalarına rağmen, daha önce hiçbir erkekle birlikte olma arzusu duymamıştı. Daha önce hiç kimse damarlarındaki kanı harekete geçirmemiş ya da kontrolünü kaybetmesine neden olmamıştı.

Her zaman bu adamları neşeli bir kovalamacaya sürüklemiş, onlar onu yakalayamadan hemen uzağında dans etmişti.

Ama Andrew... onun kaçmayı bırakıp kollarına atılmak istemesine neden oluyordu ve bu da onu kendisiyle başa çıkmaya çalışan tüm o zalimlerden çok daha tehlikeli kılıyordu.

Ona gülümsemek için kendini zorladı. Onu kızdırmak çok daha iyiydi. En azından misillemesi tahmin edilebilir bir şey olurdu. Kendini çelikleştirebileceği bir şey.

"Demek... beni izliyordun," diye mırıldandı, bakışlarını ona dikerek. "Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

Adamın fırtınalı bakışlarının titremesini, burun deliklerinin hafifçe açılmasını izledi.

Onun böyle çapkınca davranmasından ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Muhtemelen kız kardeşini onunla arkadaş olmaması konusunda uyarmakta haklı olduğunu düşünüyordu. Sanki onu doğru yargılamış gibi.

"Kes şunu," diye uyardı.

Alçak sesle kıkırdadı. "Demek gördüklerin hoşuna gidiyor."

Onunla bu şekilde alay ederek tehlikeli bir oyun oynuyordu. Daha önce de kafa kafaya vermişler ve birbirlerini küçümsediklerini açıkça ifade etmişlerdi. Ama bu ikisi için de keşfedilmemiş sulardı. Daha önce onunla bu şekilde alay etmeyi hiç denememişti.

"Kes şunu, Julia."

"Yoksa ne olur?" diye alay etti. "Bu konuda ne yapacaksın Walford? Yapamayacağını biliyorsun-"

Adamın dudakları kızın dudaklarına çarpınca kelimeler dudaklarında kayboldu. Adamın iri eli kızın boynunun arkasına kayarak onu kendine bağladı ve durduğu yerde onu *yuttu*.

Julia daha önce hiç öpülmemişti -en azından Andrew'un onu öptüğü kadar derinlemesine öpülmemişti. Sör Lawrence Delaney ile beceriksizce bir girişimde bulunmuştu ve bu deneyim o kadar üzücüydü ki bir daha asla yaşama arzusu duymamıştı.

Sör Lawrence'ın öpücüğü sadece bir öpücüktü ve Andrew'un şu anda yaptığı gibi aklını başından almamış ya da tenini ateşe vermekle tehdit etmemişti. Karnının derinliklerindeki o garip kıvrılma hissini ya da kendini daha da yakınlaştırma ihtiyacını kesinlikle hissetmemişti.

Julia yumuşak bir inilti çıkardı ve Andrew devam etti, sanki aradığı tüm cevaplar başından beri Julia'nın içindeymiş gibi ağzını onun derinliklerine soktu.

Parmaklarını saçlarına gömdü ve iğnelerinden birini mermer zemine çarparak düşürdü. Diğer eli göğsünde gezindi ve kadın kulaklarına oldukça garip gelen bir ses çıkardı. O anda gözleri fal taşı gibi açıldı ve ne yaptıklarını, neye izin verdiğini fark etmek onu fena çarptı.

Tüm gücüyle adamın göğsünü itti ve adam ona şaşkınlıkla bakarken tökezleyerek geri çekildi.

"Julia, ben-"

Ondan uzaklaşırken başını iki yana salladı. Buna dayanamıyordu, onun özürlerini ya da daha kötüsü pişmanlığını duymaya dayanamıyordu.

Topuklarının üzerinde döndü ve balo salonuna geri koştu. Akıl sağlığına geri döndü. Andrew Walford'dan ve yasak olanın cazibesinden uzakta.

BÖLÜM 6

“**I** Ondan nefret ediyorum! Kıyafetlerinden, saçından ve yüzünden nefret ediyorum ve-ah!”

Leydi Pembroke'un balosunun ertesi sabahıydı ve iki kız kardeş Julia'nın yatak odasında idi. Mary bir fincan çayın tadını çıkarıyordu ama Julia yerinde duramıyordu.

Uyandığı andan itibaren düşünceleri Andrew ve o çalışma odasında paylaştıkları fırtınalı öpücükle dolmuştu. Kendini biraz dengesiz hissederek onu orada bırakmıştı ve o zamandan beri hiç eskisi gibi olmamıştı.

Birincisi, uyumakta zorluk çekiyordu ve zamanının çoğunu yatakta sefil bir şekilde uyanık geçiriyordu, düşünceleri *ondan* başka bir şeyle dolu değildi. Hatta onun da kendisini aynı şekilde düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

Gecenin geri kalanında ondan uzak durmaya çalışmıştı ama o her zaman oradaydı, bir tür hayalet gibi görüş alanının hemen dışındaydı.

Daha önce hiçbir erkek onun üzerinde böyle bir etki bırakmamıştı, bundan emindi. Öyleyse neden Andrew Walford onun uyanırken düşüncelerini meşgul ediyordu?

Julia yatak odasında volta atarken, kız kardeşi de döşemeli koltukta oturmuş, hafif bir ilgiyle onu izliyordu. Arada bir Mary sakince çay fincanından bir yudum alıyor, ama Julia'nın Trowbridge Markisi'ne duyduğu yoğun nefreti dışa vurmasına izin verirken bir şey söylemekten kaçınıyordu.

"O gerçekten de tanışma talihsizliğine uğradığım en çekilmez aptal!" Julia hiç de hanımefendiye yakışmayan bir tavırla kız kardeşinin yanındaki kanepeye çökerken ofladı. "Selina bu gezegendeki en tatlı ruhken onunla akraba olabileceğine hâlâ inanamıyorum!"

Mary ona sadece usulca gülümsedi. "Bana kardeş olamayacağımızı söyleyen pek çok insan var, bu yüzden Lord Trowbridge ve Selina'nın kardeş *olmaları* oldukça mümkün."

"Kim söyledi bunu? Hiçbir şey gerçekten daha uzak olamaz!"

Öfkesine rağmen Julia'nın küçük kız kardeşine karşı her zaman yumuşak bir yanı olmuştu. Onun aksine Mary çok daha sessizdi, öyle ki Leydi Powell sık sık bir fırtına ve bir şebboy doğurduğu gerçeğinden yakınırdı. Ama Mary'nin ne kadar anlayışlı olabileceğinin sadece Julia farkındaydı ve eğer konuşmuyorsa, bu sadece konuşmamayı seçtiği içindi, çünkü gözlemlemeyi tercih ediyordu.

Her ne olursa olsun, ton karşılaştırmalara oldukça düşküncü ve iki kız kardeş Mary ve Julia'nın kendileri kadar farklıysa, zıtlık daha da çarpıcıydı.

"Tonların zihinlerinin nasıl çalıştığını biliyoruz." Mary kız kardeşinin elini güven verici bir şekilde okşadı. "Söyledikleri her şeye dikkatimizi vermemize değmez."

"Doğru."

"Ama söyleyin bana, Rahibe." Mary endişeli bir bakışla Julia'ya döndü. "Dün gece Lord Trowbridge ile aranızda bir şey mi oldu?"

"Ne demek istiyorsun?" Julia gelişigüzel bakışlarını kaçırdı.

Bir şeyler olmuştu. Sadece Mary'ye ya da bir başkasına nasıl söyleyebileceğini bilmiyordu.

Mary nazikçe omuz silkti. "Marki'den her zaman hoşlanmadın ama hiç bu kadar değil. Onunla her konuda anlaşmazlığa düştünüz ve her fırsatta onunla alay ettiniz ama hiçbirisi... şey, *bunun* gibi değildi."

Ve Mary "bu" derken muhtemelen Julia'nın sabahın büyük bir bölümünü Andrew'un görünüşü ve karakterindeki en ufak bir kusurdan bile acı acı yakınarak geçirdiği telaşlı hali kastediyordu. Mary, Julia'nın yakındığı şeylerden herhangi birini duysaydı, hiç kuşkusuz bu konuda da söyleyecek birkaç sözü olurdu.

Hep öyle yapardı.

"Selina'ya iyi bir arkadaş olamayacağımı söylediğini duyduğumdan beri ondan nefret ettiğimi biliyorsun," diye homurdandı Julia. "Adam en başından beri kendini bana karşı ayarlamıştı."

Kadın da onu daha da kızdırmak için elinden geleni yapmıştı.

"Demek öyle." Mary bilgece başını salladı. "Siz ikiniz hiçbir konuda anlaşamıyor gibiydiniz... tek bir şey hariç."

Julia kaşlarını çatarak küçük kız kardeşine baktı. "Peki nedir bu, sorabilir miyim?"

"İkiniz de Barrington Dükü'nden Selina'ya kur yaptığı süre boyunca nefret ettiniz."

Julia dudaklarını büzdü. "Dürüst olmak gerekirse, genç hanımların kendileri için istedikleri mükemmel bir talip değildi. Dük falan olsa bile."

"Bu onu kızdırmaya engel olmadı," diye hatırlattı Mary. "Ve biliyorsun, Londra'daki en olağanüstü öfkeye sahip kişi o değil."

"Oldukça huysuz biri, değil mi? Selina'nın onda mükemmel görünüşü dışında ne bulduğunu merak ediyorum."

Mary alaycı bir tavırla, "İnsan siz ve Trowbridge Markisi için de aynı şeyi merak edebilir," dedi.

Julia bunun üzerine öfkeyle ayağa kalktı. "Lord Trowbridge, Barrington Dükü'ne hiç mi hiç benzemiyor!"

Kız kardeşi ona dikkatle baktıktan sonra sakince çayını bir kez daha yudumladı. "Otursana Julia. Tabii ki oldukça farklılar."

Julia yine kız kardeşinin tuzaklarından birine düşmüş gibi hissediyordu ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Mary'nin insanları sadece sözleriyle gafıl avlamak gibi oldukça özel bir tarzı vardı ve bu, sessiz sezgileriyle birleştiğinde onu kendi tarzında oldukça zorlu kılıyordu.

Mary, "Ben sadece, oldukça yakışıklı olmasına ve hanımlara karşı oldukça çekici görünmesine rağmen Marki'den her zaman hoşlanmadığınızı söylemek istemiştım," diye belirtti. "Sevgili Selina'nın kur yapmadan önce majestelerinden yakınmasından pek de farklı değil." Düşünceli bir şekilde durakladı ve sonra ekledi, "Hatta flörtleri sırasında ona karşı *daha* da hayal kırıklığına uğradığını bile düşünebilirim ama beyefendiler ve flörtler hakkında ne bilirim ki?"

Julia kız kardeşinin yumuşak, kendini beğenmiş gülümsemesi karşısında hafif bir sızı hissetti.

Onunla dans etmek için yalvaran beyefendilerin ardı arkası kesilmezken, küçük kız kardeşi dans sırasında sık sık köşelerde beklemek zorunda kalıyordu.

topları, tonun ısıltılı dünyasını sanki onun bir parçası değilmiş gibi sessizce gözlemlemeye bırakıldı.

Julia Mary'nin eline uzandı ve güven verici bir şekilde sıktı. "Bir gün iyi bir beyefendi bulacaksın. Sana çeyizlerden ve mücevherlerden çok daha fazla değer verecek birini."

"Umarım öyledir." Mary sakın sakın gülümsedi. "Aksi takdirde, annem hayatımda bir daha asla sessiz bir gün geçirmeme izin vermeyecek ve ben huzur ve sessizliğimi çok seviyorum."

Her iki kız kardeş de kıkırdamaya başlamadan önce birbirlerine baktılar. Gerçekten de Leydi Powell, Julia ilk çıkışını yaptığından beri sosyete annelerinin o büyük çabasıyla meşguldü ve şimdi Mary de sosyete girdiğine göre, her iki kızının da iyi ve mutlu bir şekilde yerleştiğini görmek için tüm baskıyı hissediyor olmalıydı.

"Şimdi, Trowbridge Markisi konusuna dönelim."

Julia inledi. "Keşke ondan uzaklaşabilsem Mary, gerçekten."

Ve o öpücüğün anısı da.

Dün gece gözünü bile kırpmamıştı, yatağında dönüp dururken Andrew'un ona sarılışı ve onu öpüşü zihninde sonsuz bir döngüye girmişti. Dudakları onunkilerin üzerinde daha önce hiç bilmediği vahşi bir yumuşaklıkla nasıl da hareket ediyordu.

Onun kollarında, alevler içinde yanacakmış gibi hissediyordu ve karnının çukurunda o garip, kışkırtıcı basınç yavaşça kıvrılıyordu - daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Ve bunu şimdiye kadar tanıdığı en düşmanca adamla yaşayacağını düşünmek!

Mary ona sessizce, "Dün geceki baloda ikinizin de bir ara ortadan kaybolduğunuzu fark ettim," dedi.

Julia sertleşti. "Başka kimse fark etti mi?"

Kız kardeşi başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Herkes o sıralarda Leydi Pembroke'un getirdiği şampanya kulesiyle fazlasıyla eğlenmiş görünüyordu."

"Peki ya annem?"

Mary başını salladı. "Onun da fark ettiğini sanmıyorum."

Julia içten içe rahat bir nefes aldı. Kendisinin ve Trowbridge Markisi'nin *aynı anda* kaybolduğunu başka biri fark etseydi, bu felaket anlamına gelirdi. En ufak bir skandal belirtisinde diller her zaman oynardı ve tüm Londra'yı dedikoduyla tutuşturmak için tek bir kıvılcım yeterliydi.

"Keşke ondan uzaklaşabilsem," diye tekrarladı Julia asık suratla. "Sanırım onu bir daha hiç görmezsem çok mutlu olurum."

Belki o zaman üzerime çöken bu delilikten kurtulabilirim.

"Bu oldukça zor olabilir," diye belirtti Mary. "En azından yarın akşam için. Yarın Selina, Majesteleri ve Lord Trowbridge ile operaya gideceğimizi hatırlıyorsunuzdur."

Julia, Barrington Dükü'nün izniyle aynı locayı paylaşacaklarını hatırladı. Tiyatro locası gibi çok daha mahrem bir alan bir yana, Andrew ile aynı odada vakit geçirme ihtimali bile oldukça *rahatsız ediciydi*.

Julia sadece kendi ördüğü bir ağa daha da çaresizce dolandığını hissetti.

Gerçekten çalışma odasına gitmemeliydim. Erkeklerle refakatsiz buluşmanın iyi bir şey olmadığını bilmeliydim.

Eğer bunu yapmasaydı, hayatının geri kalanını cahil bir mutluluk içinde geçirebilir, dün gece *sevmediği* bir adamın kollarında yaşadığı tutkuyu asla bilemezdi.

Ama eğer ondan hoşlanmıyorsa, o zaman neden geri dönülmez bir şekilde ona çekildiğini hissediyordu? Sanki görünmez bir güç onu ona yaklaşmaya zorluyordu.

Julia içten içe başını salladı. Bu delilikti, bunun başka bir açıklaması olamazdı.

BÖLÜM 7

M Bu arada, Trowbridge Malikânesi'nde, Barrington Dükü'nün armasıyla süslenmiş güzel bir araba durmadan ilerliyordu. Selina içeride, kocasının kolları onu yanına toplarken, kocasının kucağının rahatlığına yaslandı.

"Dün gece kardeşimde bir terslik fark ettin mi?" diye sordu, narin yüz hatları biraz buruşmuştu.

"Eğer dün gece Leydi Pembroke'un gösterisinde bulunmadığını kastediyorsan, o zaman bulundum," diye mırıldandı William. "Kardeşin bu tür gösterilere tanık olma fırsatını asla kaçırmaz ve dün gece ne yazık ki yoktu."

Selina gülümsedi ve ona daha da sokuldu. "Senden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi?"

"Günüşiği," diye homurdandı, "sanki ben çok kötü bir dedikoducuymuşum gibi konuşuyorsun."

Sadece kıkırdadı ve adamın çenesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Dedikodu değil, sevgilim. Ortaya çıkardığın şeyleri başkalarının bilmesine izin vermek gibi bir alışkanlığın yok."

"Kim bilir?" William omuz silkti. "Bu tür bilgiler bir gün değerli olabilir. Her şey bir anda ortaya dökülmek zorunda değil."

Araba ön kapının önünde durduğunda Selina sadece başını sallayabildi. William inmesine yardım ederken artık evli bir kadın olarak ziyarete geliyordu ama ağabeyi hâlâ her seferinde onu kapıda beklemekte ısrar ediyordu.

William'ın yanağına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce, "Gidip annemin ne yaptığına bakacağım," dedi. "Uslu dur, olur mu?"

"Peki ya ben?" Andrew yakındı. "Evlendin diye kardeşini ihmal mi ediyorsun? Artık beni kapıda bile karşılamayacak mısın?"

"Tabii ki hayır." Selina kardeşine reverans yapar gibi yaparken güldü. "Size de iyi günler, Lordum."

William kibarca, "Siz zaten bir düşessiniz ve bu nedenle ondan daha üstünsünüz," dedi.

"Şimdi, şimdi." Selina iki adama güldü. "İkiniz de uslu durun, yoksa ikinizi de cezalandırmak için annemden yardım isteyeceğim."

Her iki adam da Trowbridge'in Dowager Marchioness'inin tam olarak bunu yapması ihtimalinden içten içe ürperdi, bu yüzden sessizce orada durdular.

"Annemin ve kız kardeşimin beni kendi evimde bu kadar kolay tehdit etmesine izin verdiğime inanamıyorum," diye homurdandı Andrew, ikisi de Selina'yı içeri kadar takip ederken.

William sadece sevgili karısından bahsederken kullandığı yumuşak bir gülümsemeyle, "Kız kardeşin her zaman sertti," diye cevap verdi. "Sadece sen bunu görmemeyi tercih ettin."

"Sert ya da değil, her türlü belaya bulaştığını biliyorsun." Andrew arkadaşına döndü ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Evlilik hayatı sana oldukça uygun görünüyor. Kız kardeşimin seni eskiden olduğun adamın bir kabuğuna indirgeyeceğinden korkuyordum."

Dük sinsi bir gülümsemeyle ona döndü. "Dostum, *sen* bu konuda ne bilirsin ki? Dediğim gibi, git kendine bir eş bul ve kendin gör."

"Aman Tanrım, Barrington! Sen ve annem bir şekilde bana karşı komplo mu kuruyorsunuz?" Andrew şikayet etti.

"Demek Dowager Marchioness de sevgili oğlunun evlendiğini görmeye hevesli?"

"İnanamayacağınız kadar!" Andrew çalışma odasının kapısını iterek açtı ve William da peşinden içeri girdi. "Daha geçen hafta

Bana iyi bir eşleşme olduğunu düşündüğü genç bayanların bir listesini verdi, size söyleyeyim!"

Dük omuz silkti. "Çocuklarının evlilik beklentilerine karışmak uzun zamandır dulların en sevdiği uğraş olmuştur."

Andrew durakladı ve kendine bir bardak konyak doldurdu, arkadaşı ise sadece kaşlarını kaldırdı.

"Hayattaki güzel şeylerden zevk almaya eğilimli olduğunu biliyorum dostum, ama seni gündüz vakti sarhoş olmaya çalışan biri olarak görmemiştim," dedi William. "Bunu çoktan aştığını düşünmüştüm."

"Bazı günler insanın kendini güçlendirmesi gerekir."

William alaycı bir tavırla, "Bir operanın insanın kendini çok fazla güçlendirmesini gerektireceğini sanmıyorum," diye cevap verdi. "Ama sanırım herkes kendi başına. Sizi durdurumama izin vermeyin."

İşin aslı, Andrew'un opera beklentisiyle değil, dün gece gözünü bile kırpmadığı için kendini güçlendiriyor olmasıydı.

Pembroke Hall'daki çalışma odasında karşılaşmalarından sonra aklı Julia ve öpüşmeleriyle ilgili düşüncelerle dolup taşmıştı. Kendisini çok yumuşak ve

Kollarında uysal ama bir o kadar da vahŖi ve tutkuluydu. Dudaklarının tadı daha önce hiç bilmediği bir sıcaklıktaydı ve kendini giderek daha fazla arzularken buldu.

Onu istiyordu ve Tanrı yardımcısı olsun, *daha fazlasını* istiyordu.

Ama dŖndę kiŖi Julia Lewis'ti; onunla ilk tanıştığı andan itibaren ona dŖmanlık besleyen kadın. Onu öpmek delilikti. Aynı Ŗeyi daha fazla arzulamak boŖuna bir çaba olurdu.

Kendine bir bardak daha doldurmak için harekete geçtiğinde William bardağı masadan özenle aldı.

"Bu da ne böyle, Barrington!"

William ona sakince, "Karım seni bu halde görmeden önce kendini toparlasan iyi olur," dedi. "Selina'yı zgn görmek kadar nefret ettiğim bir Ŗey yok ve sen de buna neden olma yolunda ilerliyorsun."

Andrew diŖlerini sıktı ve hayal kırıklığını bastırdı. Bir bardak daha alabilirdi ama William haklıydı. Böyle devam ederse, bu sadece kız kardeŖini zecekti ve bu da istediği son Ŗeydi.

Hepsinin canı cehenneme.

Julia Lewis'in ele avuca sığmaz biri olacağını bilmeliydi ama onun zihnini tamamen çarpıtma yeteneğine sahip olacağını bilmiyordu

tek bir öpücükle.

Keskin bir kapı sesi düşüncelerini böldü. Andrew başını kaldırdığında uşağı Jefferson'ın kapıda beklediğini gördü.

"Lordum, Lord Cosby kız kardeşi Bayan Theodosia Ferguson ile birlikte burada."

William sinsice gülümsedi. "Bu ilginç olacak..."

Andrew doğrulurken en iyi arkadaşına uyarıcı bir bakış attı. "Onları salona götür Jefferson. Misafirlerimizle ilgilenmek için birazdan aşağıda olacağım."

Kâhya başıyla onayladı ve talimatlarını yerine getirmek üzere oradan ayrıldı.

"Anladığım kadarıyla bu Bayan Ferguson annenizin adaylarından biri?"
William sorgularcasına bir kaşını kaldırdı.

"Geriye kalan birkaç kişiden biri."

"Yani geri kalanları başarıylaelediniz mi? Kaç tane kaldı?"

"Beş." Andrew yüzünü buruşturdu. "Bana sorarsanız biraz fazla."

Dük cevap olarak sadece sırtıttı ve Andrew onun suratını yumrukla dağıtma isteğine direndi. Onun pahasına çok fazla eğleniyordu.

"Kendi evinizde eğlenceye bu kadar hasretseniz, neden misafirlerimizle tanışmak için bana salona kadar eşlik etmiyorsunuz?" Andrew ona söyledi. "Bakalım bu Bayan Ferguson hakkında ne düşünüyorsun."

"Sizin şu Bayan Ferguson hakkında söyleyecek iyi bir şeyim olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Bir daha düşündüm de, bundan şüpheliyim."

Andrew, William'ın hayatının çoğunu intikam peşinde koşarak geçirdiğini neredeyse unutmuştu. Sadece Selina onu aksi yönde ikna edebilmişti. Ama o zaman bile eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyordu ve arkadaşı hâlâ birkaç kişi dışında çoğu insana karşı ciddi bir güvensizlik besliyordu.

Salona girdiklerinde Bayan Ferguson ve erkek kardeşini, hizmetçiler çay ve içecekleri hazırlarken küçük bir masanın önünde oturur buldular. Ayaklarının dibinde güzel bir kurdeleyle süslenmiş bir sepet vardı.

Bayan Ferguson, Andrew ve William'ın içeri girdiğini görünce hemen ayağa fırladı, yüzü biraz telaşlanmıştı. "Lordum!" dedi reverans yaparak. "Ve Majesteleri."

"Lütfen, Bayan Ferguson, gerek yok," diye hafif bir gülümsemeyle güvence verdi Andrew. "Rahatınıza bakın. Bu evde katı görgü kurallarına uymayız."

Bayan Ferguson'un bakışları, cevap olarak sadece hafifçe başını sallayan daha metanetli erkek kardeşine kayarken William'ın kahkahasını bastırıldığını duydu.

Andrew, Vikont'un kız kardeşinin yumuşak kahverengi bukleleri ve çarpıcı gri gözleriyle oldukça güzel olduğunu düşündü, ama çoğu genç kız kadar yıkıcı değildi.

Julia Lewis gibi.

Genç bayana ve erkek kardeşine gülümserken aklına gelen bu düşünceyi çabucak bastırdı. Ancak, Leydi Powell'ın en büyük kızı için seçtiğini duyduğu Lord Cosby ile çok daha fazla ilgileniyordu.

Karşısındaki adam uzun boylu, zayıf yapılı, soluk altın sarısı saçları ve sıcak kahverengi gözleri olan biriydi. Andrew, Vikont'un canlı renklere sahip Julia'nın yanında durması halinde özellikle solgun görüneceğini düşünmeden edemiyordu.

Lord Cosby yumuşak bir sesle, "Lord Trowbridge, umarım habersiz ziyaretimizi başılsanız," dedi. "Kız kardeşim buraya bir hediyeye ile gelmek için ısrar etti."

"Öyle mi?" Andrew, ayaklarının dibindeki sepeti alırken pembenin narin bir tonunda kızaran Bayan Ferguson'a bakarken kaşlarını kaldırdı.

"Fazla bir şey değil," diye mırıldandı. "Bir arkadaşım bana böyle bir hediye takdir edeceğinizi söyledi."

"Ne kadar... harika."

Andrew kibar bir gülümsemeyle sepeti ondan aldı ve içine bakmak için kapağını açtı. İçinden bir çift parlak göz ona baktı. Birkaç dakika sonra pembe bir burun ortaya çıktı ve onu gözlerinin etrafında siyah işaretler olan beyaz kürkle kaplı bıyıklı bir yüz izledi.

Andrew dehşet içinde bunun bir *kedi yavrusu* olduğunu fark etti.

Andrew şiddetle hapşırırken yavru kedi yumuşak bir miyavlama sesi çıkardı. Zavallı yavru kedi sepetinde beklenmedik bir şekilde sarsıldı ve sadece kedigillere özgü olabilecek bir zarafetle dışarı fırlayıp Andrew'un omzuna yerleşmeden önce yumuşak bir şikayet tıslaması çıkardı.

"Oh, seni sevdi!" Bayan Ferguson mutlulukla ellerini çırparak haykırdı.

"Yaratığın senden hoşlandığını söyleyebilirim." William homurdandı, Andrew arka arkaya üç kez hapşırmaya başladığında gözleri kahkahalarla dans ediyordu. O zaman bile, bir kez daha hapşırmadan önce en iyi arkadaşına ters ters bakmayı başardı.

Bayan Ferguson, Andrew'un çektiği acının nedeninin yavru kedi olduğunu nihayet anlayarak, aceleyle uzanıp yaratığı onun omzundan aldı.

"Çok özür dilerim Lordum!" diye özür diledi, yavru kediye göğsüne bastırırken gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Kedilerin sizi bu kadar etkilediğini bilmiyordum. Ben... ben sizin bu tür yaratıklara *bayıldığınız* izlenimine *kapılmıştım*."

Andrew gözlerindeki yaşların arasından gülümsedi. "Bunu çok sevimli buluyorum."

William tüm bu gösteriyi gizleyemediği bir neşeyle izledi. "Bu hediye size bir arkadaşınızın tavsiye ettiğini söylüyorsunuz, Bayan Ferguson." Gülümsedi. "Bu düşünceli tavsiye için kime teşekkür etmeliyiz?"

"Oh." Bayan Ferguson masumca göz kırptı. "Arayan Leydi Julia Lewis'ti, Majesteleri. Bana Lord Trowbridge'in hayvanları çok sevdiğini ve bir kedi sahibi olmayı çok istediğini söyledi."

Andrew onun *Leydi Julia Lewis* dediğini duyar duymaz, onu bir daha gördüğünde Julia'nın boğazını sıkma dürtüsü hissetti. Kadın sorun çıkarma konusunda uzmandı ama bu sefer çok ileri gitmiş olabilirdi!

Ağlamak üzereymiş gibi görünen Bayan Ferguson'a gülümsedi. "Sizi temin ederim ki en ufak bir üzüntüm yok Bayan Ferguson ve hediyeniz için minnettarım."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle biliyorum," diye güvence verdi. "Ama... belki de biraz müsaade etmeliyim. Sadece ihtiyacım var-"

Tam hapşırmaya başladığı sırada hızla uzaklaştı ve salondan çıkarken elini özür dilercesine konuklarına doğru kaldırdı. Daha yeni dışarı çıkmıştı ki, yine acınası bir şekilde hapşırmaya başladı.

Julia Lewis, bunu sana ödeteceğim!

"Sence Lord Trowbridge iyi olacak mı?" Bayan Ferguson, yüzünde soğukkanlı bir ifadeyle arkasında duran erkek kardeşine sordu.

"Oh, iyi olacak," dedi William ona yumuşak bir sesle. "Sadece kendini toparlaması için biraz zamana ihtiyacı var."

"Neden böyle bir şeye ihtiyaç duysun ki?" diye sordu neşeli, kadınsı bir ses kapı aralığından.

Dük arkasını döndüğünde karısının Trowbridge'in Dowager Marchioness'iyle birlikte içeri girdiğini gördü ve hemen ardından dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Günüşığı," diye seslendi usulca, eli neredeyse içgüdüsel olarak onunkine uzanıyordu.

Selina güzelce kızardı ama onun elini tuttu. "Majesteleri, misafirlerimiz var."

"Onlar Trowbridge Malikânesi'nin misafirleri," diye karşı çıktı ve kadın çaresiz bir bıkkınlıkla ona baktı.

"Andrew neden bu kadar çabuk gitti?" diye sordu. "Yanımdan geçtiğimizde pek iyi görünmüyordu. Hasta mı?"

Yumuşak bir şikayet miyavlaması tüm sorularını yanıtladı.

Selina yere baktı ve Bayan Ferguson'un ayaklarının dibinde oturan küçük patiska kediye gördü. Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Bir kedi yavrusu!" diye bağırdı. "Sen hayatımda gördüğüm en sevimli şey değil misin!"

Ellerini yavru kediye doğru uzattı ve kedi mutlu bir şekilde ona doğru koşarak yüzünü uzattığı avucuna sürttü, bu da onun gülmesine neden oldu.

"Kız kardeşim yavru kediye Lord Trowbridge'e hediye olarak getirdi," diye açıkladı Lord Cosby. "Bu yüzden kendini iyi hissetmeyeceğini hiç düşünmemiştik."

"Ah, evet. Ne yazık ki onların yanında olamıyor," diye mırıldandı Selina yavru kediye kucağına alırken. "Neyse ki ben onun gibi aynı rahatsızlığa eğilimli değilim. Büyük, kötü Lord Trowbridge seni korkuttu mu ufaklık?"

Yavru kedi itiraz edercesine miyavladı ve Selina ona daha da yaltaklandı. Yumuşak pembe burnunu gıdıkladı ve karşılık olarak seğirdiğinde güldü.

"Oh, sen çok tatlısın!" diye mırıldandı. Kocaman gözlerle kocasına döndü.

William ona sadece başını salladı. "Her ne düşünüyorsanız, cevabım evet."

Selina mutlu bir çığlık attı ve yavru kedinin burnunu öptü. "Sen ve ben çok iyi arkadaş olacağız!"

"Oh, çok şükür!" Bayan Ferguson rahatlayarak iç çekti. "Onu geri götürmek zorunda kalacağım diye çok endişelenmişim, Majesteleri. O da yeni evini dört gözle bekliyordu."

Selina ona mutlulukla gülümsedi. "Sanırım bu harika hediye için size teşekkür etmeliyim, Bayan Ferguson."

"Hiç düşünmeyin, Majesteleri." Bayan Ferguson reverans yaptı. "Kardeşim ve ben artık ayrılısak iyi olacak."

Tüm bu sahneyi eğlenerek izleyen Dowager Marchioness onlara nezaketle gülümsedi. "O halde sizi kapıya kadar geçireyim."

Bayan Ferguson, "Umarım bu rahatsızlıktan dolayı Lord Trowbridge'e en içten özürlerimizi iletirsiniz," diye mırıldandı.

Selina, zavallı Bayan Ferguson ve kardeşi nihayet ayrılmadan önce kardeşinin tamamen iyi olacağına dair ona bir kez daha güvence verdi.

Birkaç dakika sonra Andrew gayet sakin bir şekilde salona girdi. Yavru kedi çoktan küçük sepetine geri sokulmuştu.

"Yaptığı maskaralıkları ona ödeteceğim," diye yemin etti Andrew. "Bu sefer çok ileri gitti."

"Julia'yı mı kastediyorsun?" Selina başını salladı. "Onun tüm bunları bir meydan okuma olarak algılayacağını biliyorsun, değil mi?"

William kuru bir sesle, "Ben kendi adıma onun yerinde olmak istemezdim," dedi. "Ağabeyin pek de nazik olmayan bir ruh hali içinde. Bağışlayıcı olmaya pek alışık değil."

Oh, Andrew hiç de nazik değildi. Aslında, bir dahaki sefere o şeytani tilki kadını gördüğünde boğazını sıkabilmeyi dilediği için bu çok yetersiz bir ifadeydi!

"En azından bir kedi yavrum oldu." Selina yeni evcil hayvanına mutlulukla gülümsedi.

Andrew, kız kardeşinin zavallı şeyi kabul edebilmesine çok sevinmişti. Büyük, ışıltılı gözleriyle ona bakarken bile, onu kapısına gönderen kadını hatırlamadan edemiyordu.

Masumiyet yerine, o canlı mavi gözlerinden parlayan yaramazlık olurdu.

Julia Lewis kelimenin tam anlamıyla bir tehditti!

BÖLÜM 8

O *Bana verebilecekleri onca koltuk varken, beni tam onun yanına oturtmak zorunda kaldılar!*

Julia boş koltuğa ve yanında bilmiş bilmiş gülümseyen adama bakarken içten içe öfkelen-di.

Tiyatro görmek ve görölmek için bir yerdi ve pek çok genç hanım bu amaçla operaya akın ediyordu. Ancak balolardan farklı olarak, tiyatrodaki oturulacak yer sınırlıdır. Julia ve Mary, Barrington Dükü'nün tüm sezon için kiraladığı locayı paylaşmaya davet edildikleri için zaten oldukça şanslıydılar.

Ancak bu aynı zamanda, öyle görünmeden umutsuzca kaçınmaya çalıştığı kayınbiraderiyle çok daha küçük bir alana hapsolmek zorunda kalacağı anlamına da geliyordu.

Büyük bir hayal kırıklığına uğrayan Dük, oturacakları yerleri bile önceden belirlemişti ve Andrew'un yanında oturacağını öğrendi.

"Belki de yerlerimizi değiştirmeliyiz?" diye fısıldadı küçük kız kardeşine, onlar locaya girerken. "Karşılaşmalarımızdan hiç iyi bir şey çıkmadığını biliyorsun..."

Mary ona şüpheyle baktı. "Ev sahiplerimizin isteklerine karşı gelmememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Ama eğer *onun* yanına *oturursam*-"

"Bir sorun mu var, Leydi Julia?"

Julia başını kaldırıp Barrington Dükü'nün yüzündeki önsezili ifadeyi gördü ve anında kaderine hayıflandı. Adam düşmüş bir meleğin görünüşüne sahipti ama kalbi soğuk, sert kayalardan yapılmıştı -en iyi arkadaşı söz konusu olduğunda hariç.

"Ben... Mary'ye operayı locadan izleyebilmenin ne kadar güzel olduğunu söylüyordum, Majesteleri." Julia kendini gülümsemeye zorladı. "Bu büyük bir onur."

Dük dikkatini tekrar karısına çevirmeden önce ona sadece bir kaşını kaldırdı. Selina endişeyle Julia'ya baktı ama kızıl saçlı kadın sadece başını salladı.

Görünüşe göre gecenin geri kalanında acı çekmesi gerekiyordu.

Yerlerine oturdular ve Julia kendini cömertçe döşenmiş sandalyeye yavaşça bıraktı. Ancak, özellikle Andrew neşeyle kendi koltuğunun yanındaki koltuğa oturduğunda, mevcut ayrıcalıklı konaklamasının tadını çıkaramayacağını fark etti.

"Sanırım sana teşekkür etmeliyim," diye mırıldandı, onun yanına doğru eğilerek.

Julia, adamın sıcak nefesi kulağının hassas derisine ve boynunun yan tarafına değdiğinde omurgasından aşağıya inen heyecana karşı savaştı ve bunun yerine düzinelerce mumla aydınlatılmış sahneye odaklanmayı seçti.

Andrew yılmadı.

"Bu oldukça hoş bir numaraydı," diye devam etti. "Küçük hediyenizi teslim etmesi için Bayan Ferguson'u göndermek."

Bunun üzerine dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. Demek Bayan Ferguson onun tavsiyesine uymuştu.

"Belki de bunu hak ettin," diye fısıldadı, gözleri sahneden hiç ayrılmıyordu.

"Belki de yapmadım. Ne olursa olsun, aralıksız hapşirmamla zavallı adamı korkuttuğuma inanıyorum."

Julia yumuşak bir homurtu şeklinde çıkan kahkahasına engel olamadı. Bu durum Selina'nın dikkatini çekti ve yüz ifadesini dikkatle bir vurdumduymazlığa dönüştürürken endişeli bir bakışla ona döndü.

"Sanırım Bayan Ferguson'dan özür dilemeliyim, onu böyle yanılttığım için," diye itiraf etti Julia usulca.

Zavallı genç Bayan Ferguson'un tek hatası, Trowbridge Markisi'ne düşüncesizce hayranlık duymasıydı. Beyefendiler konusunda berbat bir zevki olabilirdi ama yine de Julia'nın, en çok hayranlık duyduğu beyefendiye, onu sadece rahatsız edecek bir şey hediye etmesi için onu kandırması hiç hoş değildi.

"Yani onun için üzülüyorsun." Andrew başını salladı. "Sen de zavallı kedi yavrusu için zldn. Benim için zlmeyecek misin? Hapşırma nöbetlerinden muzdarip olan bendim, biliyorsun."

Julia yan gözle ona baktı. "Lordum, sizin benden *daha fazla* zr dilemeniz gerekiyor."

Kelimeler ağzından çıktığı anda neredeyse dehşet içinde kendini tekmelemek istiyordu. Powell Malikânesi'nden çıkar çıkmaz o dünyayı sarsan öpücüğü aklından çıkarmaya yemin etmişti ve neredeyse başarıyordu da.

Ancak kararlılığı Andrew'u görene kadar sürdü ve bir kez daha çözemediği o gülünç duygu karmaşasına kapıldı.

"Evet, konuşacak epey bir şeyimiz var..."

Hızla ona döndü, bu kadarını itiraf etmesine şaşırmıştı. Belki inkâr etmesini ya da sık sık yaptığı gibi suçu ona yüklemesini bekliyordu.

Adamın yüz ifadesini incelerken kaşlarını çattı ama adamın gözleri, muhteşem bir şarkıcının yürek parçalayan bir aria söylediği sahneye dikilmişti.

"Belki de daha uzun konuşmalıyız," dedi başını ona doğru çevirerek, ama gözleri hâlâ sahnedeki opera sanatçısındaydı.

Nedense Julia onun kendisine bakmamasına tarif edilemez bir öfke duydu. onunla konuşurken.

"Konuşacak başka bir şeyimiz yok," diye tersledi. "Sadece özür dileyeceksin ve ben senden *bunu* beklemem gerektiğini çok iyi biliyorum."

Her şeyi kontrol altında tutmak için elinden geleni yaparken onun kendisini bu kadar zahmetsizce kızdırabilmesinden nefret ediyordu.

Andrew, "O halde sizden özür dilememe izin verin," diye ikna etti. "Genç hanımların Berkley Meydanı'ndaki belirli bir dükkânın şekerlemelerine oldukça düşkün olduklarını duydum."

Julia onun tam olarak neyi kastettiğini biliyordu ve tatlıya düşkün biri olarak teklifini kabul etmek için can atıyordu.

Elbette böyle yerlere aşinadır. Muhtemelen orada birçok genç bayanı etkilemiştir.

"Korkarım bu cömert teklifinizi reddetmek zorundayım," dedi ona. "Belki Bayan Ferguson davetinizi kabul etmeye daha istekli olur."

"Size soruyorum, Bayan Ferguson'a değil."

Adamın nefesi bir kez daha yüzünün yan tarafını okşarken Julia ellerini yumruk yaptı. Onun için opera yeterince çabuk bitemezdi. Ondan ne kadar çabuk uzaklaşabilirse, akıl sağlığı için o kadar iyi olacaktı.

Ama Tanrı yardımcısı olsun, onun yerine nasıl da ona dönmek istiyordu.

Opera, tüm geceyi neşeli bir şekilde sonlandıran komik bir performansla sona erdi. Genç bayanlar akşamki eğlenceyi tartışırken Andrew onları izledi.

Evlilik Selina'ya çok yakışmış görünüyordu, çünkü keyfi yerindeydi ve yanaklarında hoş bir kızarıklık vardı.

Ancak bakışları sık sık gruptaki kızıl saçlı kıza dönüyordu. Bu gece Julia canlı bir gece mavisi ipek elbise ve ona uygun eldivenler seçmişti, parlak kızıl saçları başının üzerinde karmaşık halkalar halinde toplanmıştı. Mavi gözleri neşeyle parlıyordu ve konuşurken dudaklarının ne kadar kırmızı ve tatlı olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

Tadı da en az göründükleri kadar cezbediciydi.

"Trowbridge, bunu çok belli ediyorsun."

Andrew kaşlarını çattı ve kendisine bilmiş bilmiş bakan William'a döndü. "Çok açık olan ne?"

Sesinde açıkça inkâr vardı.

William sadece omuz silkti. "Selina bile bunu hissedebiliyorsa, o zaman bunun oldukça açık olduğunu biliyorsun."

Karısına doğru yürürken ve kulağına bir şeyler fısıldarken başka bir şey söylemedi. Adam onu yanına çekerken yanaklarına canlı bir kızarıklık yayıldı.

Andrew kız kardeşinin arkadaşlarına, "Görünüşe göre ikinizi de arabamıza alamayacağız," dediğini duydu.

Yine de Julia gücenmek yerine sadece güldü ve gözlerinde muzip bir parıltıyla, "Eh, zaten sizinle Majesteleri arasına girmek istemeyiz. Bu son derece rahatsız edici bir deneyim olur!"

Selina sadece daha da kızardı ve özürlerini mırıldandı.

"Yine de Lord Trowbridge'le gidebilirsin," diye teklif etti William muzip bir gülümsemeyle. "Arabası yeterince geniş ve içinde herhangi bir rahatsızlık yaşamayacağınızı garanti edebilirim."

Julia'nın gülümsemesinin biraz solduğunu gördü ama hemen toparlandı. "Onun varlığı insanı aşırı derecede rahatsız etmeye yetiyor," diye espri yaptı. "Ama sanırım dilenciler seçici olamaz."

Mary ise ablasından çok daha az düşmancaydı. "Eğer çok fazla zahmet olmayacaksa, Lord Trowbridge, gerçekten minnettar oluruz."

"Hiç de değil." Andrew cömertçe gülümseyerek, bakışlarından kaçan Julia'ya baktı. Mümkünse daha da fazla gülümsedi. "Powell Malikânesi Trowbridge'e giden yolun hemen üzerinde."

Düpedüz bir yalandı ve Mary önce ona, sonra da kız kardeşine bakarken kaşlarını çatmıştı.

Yine de Julia onun arabasına binme fikrine pek sıcak bakmasa bile, kız kardeşinin iyiliği için onun varlığına katlanabilirdi. Eğer başka bir

Kendisinden daha çok sevdiği biri varsa, Andrew bunun Mary olduğuna bahse girmeye hazırды.

William Selina'nın arabaya binmesine yardım ederken, Andrew kendi arabasının kapısını açtı ve iki kadını da içeri davet etti. Julia'ya elini uzattı ama Julia hemen yanından geçip gitti ve kendini arabanın içine bıraktı. Mary ondan çok daha nazikti ve Andrew'un sadece başını sallayıp içten içe sırtıabildiği içeri girmesine yardım etme teklifini kabul etti.

Powell Malikânesi'ne giden yol sessizlikle doluydu. Mary belki de hem kız kardeşinin hem de Andrew'un onun huzurunda tartışmak istemediklerini anlamıştı ve akıllıca davranarak sessizliklerinde onlara katılmayı tercih etti.

Ancak Andrew, pencereden dışarı kayıtsızca bakan Julia'ya bakmaktan kendini alamadı. Bu gece, çarpıcı rengi ve kıyafetleri için karakteristik koyu renk seçimi ile sarışınlar ve esmerler denizi arasında doğal olarak göze çarpıyordu.

Diğer kadınların aksine Julia Lewis, gülümsemeler ve yumuşak ifadeli ama samimiyetsiz iltifatlar denizinde kaybolmaya boyun eğmedi. Aklından geçeni söylüyor ve inatla kendinden ödün vermeyi reddediyordu. Kurallar ve görgü kurallarıyla dolu bir dünyada bu oldukça takdire şayandı.

Onun cüreti de tam ihtiyacı olan türden bir şeydi.

Powell Malikânesi'ne vardıklarında Andrew nezaketle Mary'nin arabadan inmesine yardım etti ama sıra Julia'ya geldiğinde elini onun elinin üzerine kapatıp onu geri çekti. Mary'nin şaşkın bakışları hızla Andrew'unkilerle buluştu.

Julia yumuşak bir sesle, "özün beni Lordum," diye uyardı.

"Yarın benimle Pendleton'da buluşacağına söz verene kadar olmaz," diye ısrar etti.

Sert bir kahkaha attı. "Lordum, bir tatlı uğruna itibarımın zedelenmesine hiç niyetim yok."

Andrew, "Pendleton's itibarını düşünen hanımlar için güvenlidir," diye karşı çıktı. "Siz kendinizinkini korumak için büyük özen gösterdiğinizden değil, ama-"

"Lordum," diye tısladı, "davetinizi kabul etmem için beni bu şekilde ikna etmeyi düşünüyorsanız, *fena* halde başarısız oluyorsunuz."

"Peki nasıl ikna olmayı düşünüyorsunuz, Leydi Julia Lewis?" diye sordu usulca, o kadar yaklaşmıştı ki siyahın gözlerindeki maviyi nasıl yuttuğunu ve ona bakarken burun deliklerinin nasıl hafifçe alevlendiğini görebiliyordu.

Dudakları çok hafifçe aralandı ve çok derin bir açlık aniden onu tüketti. Biraz daha yaklaşırsa, o tatlı dudakları tıpkı dün gece yaptığı gibi bir öpücükle yakalayabilecekti.

Ama sonra onu itti ve alaycı bir kahkaha atarak onun ulaşamayacağı bir yerde dans etti.

"Bir daha sizin maskaralıklarınıza kanmayacağım Lordum," diye seslendi ona gülümseyerek. "Git başka bir yerde senin huysuzluğuna katlanacak daha yumuşak başlı bir genç hanım ara."

Andrew, kadının ön kapıya doğru yürümesini izledi ve uşak kapıyı arkasından kapatırken ellerini yumruk yaptı.

Bir kez daha, kontrolünü kaybetmeye çok yaklaşıyordu ve bir kez daha, bu onunla olmak zorundaydı.

Julia Lewis zehirli bir kadındı ama damarlarında dolaşan bir uyuşturucu gibiydi, onunla alay ediyor ve onu çıldırtıyordu. Ondan uzak durması gerektiğini biliyordu ama Tanrı yardımcısı olsun, yapamıyordu.

Ve onun da aynı şekilde hissettiğine dair bir his vardı.

Arabasına doğru yürürken bile, yarının yeterince erken gelemeyeceğini düşünmekten kendini alamadı.

Ama asıl soru şuydu: Kız gelecek miydi, yoksa aşık bir delikanlı gibi onu bekletecek miydi?

Julia Lewis ile, kimse gerçekten bilemezdi.

BÖLÜM 9

Julia'nın yatak odası, talihsiz hizmetçisi mükemmel olanı ararken elbise üstüne elbise çıkardığı için tam bir karmaşa içindeydi, Harriet hafif bir gülümsemeyle baktı.

"Aman Tanrım, bunun anlamı ne!"

Mary bile önüne serilen kaosu gördüğünde şaşkına dönmüştü. Tüm bunların ortasında Julia sabahlığıyla koşuştururken, Harriet de onu takip ediyordu.

"Mary, *bana yardım et.*"

Mary şok içinde kız kardeşine baktı. "Neyle? Temizlikle mi?"

"Hayır," diye inledi Julia, koltuğuna geri çökerek. "Bir elbise seçmem gerekiyor."

"Bir... elbise mi?" Mary gözlerini kırpıştırdı. "Ne için?"

"Bir çayevi için," diye mırıldandı Julia, yüzü ellerinin arasındaydı.

Julia başını kaldırıp endişeyle ona bakana kadar Mary bir an kıpırdamadan durdu. "Mary, iyi misin?"

Mary başını salladı, hâlâ biraz şaşkının görünüyordu. "Bir çayevi için... elbise seçerken... yardıma mı ihtiyacınız var?" diye sordu kuşkuyla.

Julia başını salladı. "Pembe olanı mı yoksa yeşil olanı mı tercih edeceğime bir türlü karar veremiyorum." Harriet'e sözünü ettiğı elbiseleri getirmesini işaret etti. "Pembe olanın saçlarımı aşırı derecede cafcıflı göstereceğinden ve yeşil olanın da gün ışığında çok fazla kalacağından korkuyorum."

Her ikisi de son derece güzel elbiselerdi ve Julia'nın tercihlerine göre, onun yaşındaki genç kızların tercih ettiğı pastel renklerden daha canlı tonlardaydılar. Ancak balo elbiseleri kadar canlı değillerdi.

Mary yumuşak bir gülümsemeyle, "Daha önce doğru elbiseyi seçme konusunda hiç sorun yaşamamıştın," diye düşündü. "Ve her zaman her şeyin içinde son derece güzel görünüyordun."

"Şu anda elimde gerçek bir sorun var," diye homurdandı Julia. "Çok fazla... görünmek istemiyorum, anlıyor musun?"

"Çok fazla ne?" Mary nazikçe sordu.

"Bilmiyorum!" Julia ellerini sıkarak ağladı. "Tek bildiğim, bazen *çok fazla* olma eğiliminde olduğum."

Julia kendini toparlamaya çalışırken odaya sessizlik çöktü. Aniden bastıran kendinden şüphesinin nereden kaynaklandığı hakkında hiçbir fikri yoktu; tek bildiği, Andrew'la buluşacağı çayevine giderken giyeceği elbiseyi seçme zamanı geldiğinde aniden endişeye kapıldığıydı.

Onunla tanışmadan önce neden bu kadar tedirgin olduğunu bile bilmiyordu.

"Ah, seni zavallı şey. Sanırım yardım etmeye çalışabilirim." Mary gülümseyerek ayağa kalktı ve kanepenin arkasına serpiştirilmiş elbiselere doğru yürüdü. Bir süre durakladıktan sonra kare yakalı, güzel bir peygamber çiçeği mavisi olan bir tanesini eline aldı. "Buna ne dersin?" diye sordu. "Gözlerindeki maviyi ortaya çıkarır ve ten rengini mükemmelleştirir."

Julia, kız kardeşinin önünde tuttuğu elbiseyi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Mary'ye sarılmak için koşarken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Oh, teşekkür ederim, teşekkür ederim, çok teşekkür ederim!" diye sevinçle bağırdı. "Harriet, giymeme yardım et. Mary, sen benim kurtarıcısın!"

Küçük kız kardeşi sadece usulca gülümsedi. "Yardım edebildiğime sevindim."

Hizmetçisi elbisesini giymesine ve saçını düzeltmesine yardım ederken Julia gülümsedi. Retikülünü aldıktan sonra kız kardeşinin yanağına aceleyle bir öpücük kondurdu. "Mary, sen dünyadaki en iyi kız kardeşsin!" dedi ona.

"Ben senin tek kız kardeşinim," diye hatırlattı Mary alaycı bir gülümsemeyle. "Ama kiminle buluşacaksın, gerçekten?"

"Yine de, sen en iyisisin! Ve ben sadece Selina ile çıkıyorum
-"Son zamanlarda canı tatlı çekiyor."

Julia kapıya doğru koştu, küçük kız kardeşine yalan söylediği için kendini kötü hissediyordu ama bilmemesi onun için daha iyiydi. Eğer öğrenirse anneleri de ona işkence ederdi.

Lafı açılmışken, Leydi Powell yüzünde sert bir ifadeyle kapıda duruyordu. "Bir yere mi gidiyorsun canım?" diye sordu. "Lord Cosby'nin ikinci çayı için geleceğini unuttun mu?"

"Yine mi Lord Cosby?" Julia inledi. "Anne, o korkunç sıkıcıyı eğlendirmek için kalmayacağım. Gitmem gereken başka bir yer var. Yine de Bayan Ferguson'a en içten özürlerimi ilet."

Annesinin yanından hızla geçip kapıdan çıkarken gülümsedi ve muhteşem güneş ışığına doğru yelken açtı.

Gerçekten de Pendleton'daki tatlıların tadını çıkarmak için iyi bir gün gibi görünüyordu.

Pendleton's Berkley Meydanı'nda popüler bir çay dükkanıydı ve bir hanımefendinin itibarını zedelemekten bir beyefendiyle toplum içinde görülebileceği tek yerdi. Burası aynı zamanda flört eden çiftlerin de gözdesiydi ve pek çok talip aşklarının nesnelerini mükemmel tatlı seçenekleri için buraya getirirdi.

Andrew, Selina'dan Julia'nın tatlıya düşkün olduğunu ve Pendleton'daki *papillottes avec devises*'in özellikle favorisi olduğunu duymuştu. Şekerin cazibesine karşı koymakta zorlanacağını ummuştu.

Dakikalar yavaş yavaş ilerlerken, onun hiç gelmeyeceğinden korkmaya başlamıştı. Bunu yapması alışılmadık bir şey değildi; onu her fırsatta hayal kırıklığına uğratmaktan zevk alıyordu.

Zil başka bir müşterinin geldiğini haber vermek için çaldığında, kafasını hemen kapıya çevirdi, ancak ayağa kalkarken neredeyse nasıl nefes alacağını unuttu. Arkasından gizlice gelen hizmetçiyi fark etmedi bile.

Bugün Julia balolarda giymeyi tercih ettiklerinden daha açık tonda bir elbise seçmişti. Yine de oldukça canlı, neşeli bir maviydi ve garip bir şekilde saçlarıyla çatışmıyor gibi görünüyordu ve bunun yerine gözlerindeki maviyi ortaya çıkarmaya hizmet ediyordu. Bakışları elbisenin kare yakasına kaydı ve burada göğsünün kremsi tenini görebildi.

"Gördüğünüzü beğendiniz mi Lordum?"

Andrew kaşlarını çatı ve bakışlarını tekrar kızın yüzüne çevirdiğinde kızın kendisine muzipçe gülümsediğini gördü, gözleri açıkça zayıflığından dolayı onunla alay ediyordu.

"Çok beklersin!" diye homurdanarak ona bir sandalye çekti. "Genç bir hanımın güpegündüz ahlaksızlık yaptığını görünce çok şaşırdım."

Julia şaşırtıcı bir şekilde başka bir şey söylememeyi tercih etti ama bakışları ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu; onu ters ayakta yakalamıştı ve bundan oldukça keyif alıyordu.

Eğer beni rahatsız görmekten bu kadar mutluysa, o zaman belki teklifime daha sıcak bakabilir.

Personel, onun gelmesinden önce sipariş ettiği kek ve hamur işlerinin yanı sıra taze demlenmiş bir demlik çay getirdi. Onun için bir fincan doldururken göz ucuyla onu izledi. Julia hiç vakit kaybetmeden küçük bir kare limonlu kekin t a d ı n a baktı ve çiğnerken mutlulukla gülümsedi.

Tanıdığı genç hanımların çoğu yemeğe olan sevgilerini herkesin içinde göstermekten kaçınırdı ama Leydi Julia Lewis'in böyle bir çekincesi yoktu ve bu durumdan oldukça keyif aldığını fark etti. Kadının memnun gülümsemesinde daha fazlasını yapma isteği uyandıran bir şey vardı.

Onun için daha fazla limonlu kareler yapabilmek için tüm işletmeyi satın almak gibi...

Başını salladı ve düşüncelerinin yönü için kendini azarladı. Buraya sadece bir borcu tahsil etmek amacıyla gelmişti, onun şekerli eğilimlerini şımartmak için değil.

Adam sesli bir şekilde boğazını temizledi ve kadın sinirli bir şekilde ona baktı.

"Biliyor musun, ilk başta bugün gelmeyeceğini düşünmüştüm," dedi ona. "Bu tür hamur işlerini tercih ettiğinizi bilseydim, takip etmeniz için kırıntılardan oluşan bir iz bırakırdım."

"Aslında gelmemeyi gerçekten düşünmüştüm," diye itiraf etti Julia. "Ve eğer kırıntılardan bir iz bırakmış olsaydınız, kesinlikle bazı haşaratın size geri dönmenin yolunu bulacağını ve size eşlik edeceğini umuyorum."

Böyle güzel bir yüze böyle acımasız bir dil.

"Şimdi, bana borçlu olduğun şey hakkında..." Andrew başladı.

Kadın ona gözlerini devirdi. "Evet, evet, sana hâlâ ne kadar borçlu olduğumu sayısız kez söyledin. O zaman-" Kadın öne doğru eğildi ve adam bakışlarının kadının göğsüne düşmemesi için mücadele etti. "Benden ne istiyorsun?"

Başlangıç olarak, seni öpmek ve dudaklarının tadının az önce yediğin limonlu kare gibi olup olmadığını görmek istiyorum... ve sonra seni soymak ve...

Düşüncelerinin yönü karşısında dehşete kapılan Andrew ona ters ters baktı. "Annem sezon sonuna kadar bana bir gelin bulmayı kendine görev edindi," diye tersledi. "Seni Lord Caraway'den kurtardığım için bana borçlu olduğun ve oldukça saldırgan olabildiğin için, annemin aklındaki kadınları gönderme konusunda son derece iyi bir iş çıkaracağını düşündüm."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz anında pişman oldu. Yoldan çıkmış düşünceleri yüzünden kendine o kadar kızmıştı ki hıncını ondan çıkarmıştı. Eğer hemen o anda kalkıp giderse, bunu yapmakta haklı olacaktı.

Onun yerine kahkahayı patlattı.

Andrew, kızın kendisine kızmamış olmasından o kadar rahatlamıştı ki, kızın kendi aleyhine gülmesine sinirlenecek gücü kendinde bulamadı.

"Demek büyük Trowbridge Markisi gelin bulmak için kendi annesinin yardımına ihtiyaç duyuyor," diye alay etti Julia. "Ben de bunu kendi başınıza yapabilecek kadar yetenekli olduğunuzu sanıyordum."

"Annelerin nasıl olduğunu bilirsin." Yüzünü buruşturdu. "En sevdikleri eğlence, evlenmemiş yavrularının evlilik işlerine karışmaktır."

"Çok iyi anlıyorum," diye kabul etti başını sallayarak. "Peki, potansiyel gelinlerini korkutmak için ne yapmayı düşünüyorsun?"

Andrew onun rahat gülümsemesi altında rahatladı. "Elbette çok açık olmaktan kaçınmalıyım. Ben mükemmel bir centilmen gibi davranmalıyım, siz ise istediğiniz sonuca ulaştığınız sürece dilediğinizi yapmakta özgürsünüz."

"Gerçekten mi? Benden ortalığı kasıp kavurmamı mı istiyorsun?" Julia ona bir kaşını kaldırdı. "Ama beni sürekli suçladığın şey de bu değil mi?"

"Ve bunu çok iyi yapıyorsun." O da ona gülümsedi. "Bu da seni bu iş için mükemmel yapıyor."

"Doğru. Şimdi bir konuda mükemmel olduğumu düşünüyorsun." Sırıttı. "Kim bu hanımlar?"

Andrew çayını yudumladı. "İlkini çoktan başarmış olabilirsin."

"Kim? Oh..." Adamın kimden bahsettiğini anladığında dudaklarını büzdü. "Bayan Ferguson."

"Doğru."

"Yani..." Sırıttı. "Ona şimdiden bir isim verdin mi?"

Omuz silkti. "Selina'nın onu alması için yeterince sevimli olduğu kesin. Her halükarda, bu artık Barrington'ın sorunu."

"Zavallı adam." Julia güldü. "Dün gece benden pek memnun görünmemesine şaşmamalı."

Andrew, "Nadiren herhangi birinden memnun olur," diye belirtti. "Çok fazla anlam çıkarmanıza gerek yok."

"Haklı olduğun bir nokta var..."

İkisi de birbirlerine gülümsedi, aralarındaki gerginlik sonunda kırılmıştı. Birbirleriyle tanıştıklarından beri ilk kez karşıt taraflarda değil müttefiktiler.

"Leydi Julia, ben..."

"Evet?"

"Sanırım-"

Birden, birinin boğazını temizlerken çıkardığı belirgin sesi duydular. Julia başını kaldırdığında hizmetçisinin bakışlarını pencerelere çevirmeden önce ona dikkatle baktığını gördü.

Yanaklarına renk gelmişti ve Andrew arkasına yaslanıp gülümseyerek çayını yudumlarken bunun oldukça hoş bir görüntü olduğunu düşünmeden edemedi.

Belki de onu daha sık kızartmalı...

BÖLÜM 10

"Barrington Malikanesi gerçekten harika!" Julia ertesi gün hayranlıkla en yakın arkadaşına döndü. "Ve sen de harika bir iş çıkardın, canım!"

Selina, Julia ve Mary için çay doldururken kızardı. Barrington Malikânesi'nin bahçesinde kendi aralarında özel bir çay partisinin tadını çıkarıyorlardı.

"William'la evlendiğimde Barrington Malikânesi zaten İngiltere'nin en iyi malikânelerinden biriydi," dedi Selina. "Güzelliğini ortaya çıkarmak için fazla bir şey gerekmedi."

"Bu kadar alçakgönüllü olmana hiç gerek yok." Julia ona göz kırptı. "Siz Dük'ünüzle evlenmeden önce bu bahçenin ne kadar üzücü bir durumda olduğunu tahmin edebiliyorum."

Selina en iyi arkadaşlarına gülümsedi ve konuyla ilgili başka bir şey söylemedi, bunun yerine Mary'yi yeni hamur işlerini denemeye teşvik etmeyi seçti.

şef onlar için hazırlamıştı. Julia en sevdiği limonlu kareyi aldı ve dilinin ucundaki narin tatların tadını çıkararak iştahla ısırdı.

"Evlilikten bahsetmişken." Düşes, görkemli limonlu karelerden biraz daha almak için uzanan Julia'ya döndü. "Lord Cosby ile aranız nasıl? Sezon sonuna kadar evleneceğiniz konuşuluyor!"

Julia dudaklarını büzerken kaşları seğirdi. "Şimdi, böyle bir iftirayı nereden duydunuz?"

"O zaman bu doğru değil mi?"

"Tabii ki hayır!" Julia şiddetle başını salladı. "Annemin onun benim için uygun bir eş olduğuna karar verirken ne düşündüğünü gerçekten bilmiyorum."

Mary alaycı bir gülümsemeyle, "Bu konuda sana katılıyorum," diye mırıldandı. "Hayatım boyunca hiç bu kadar uyumsuz bir eşleşme görmemiştim ve ben de payıma düşeni gördüm." Ürperdi.

"Ben sadece... her şey oldukça boğucu geliyor." Julia üzüntüyle başını salladı. "Annemin neden iyi bir evlilik yapmamı istediğini anlıyorum ama..."

Mary öne doğru eğildi ve onun elini güven verici bir şekilde sıktı. "Ama ne, canım?"

"Keşke evliliğimle ilgili kararları kendim verebilseydim," dedi Julia hüznle. "Yakında evlenmem gerektiğini biliyorum ama bu hayatımın bundan sonraki bölümünü belirleyecek. Eğer bir hata yaparsam..."

Eğer bir hata yapar ve yanlış adamı seçersem, bu hayatımın geri kalanında mutsuzluğu seçmek gibi bir şey olur.

Ve belki de tüm bunlardaki en büyük korkusu buydu - yanlış koca seçiminin onu sefalet dolu bir hayata mahkûm etmesi. Asla kaçamayacağı bir hayata.

Selina kaşlarını çatı. "Şey, Lord Cosby konuşmada kesinlikle en iyisi değil, ama eminim bazı ince noktaları vardır..."

"Ah, sevgili Selina, *yarısını* bile duymadın," diye inledi Julia sefalet içinde. "Adam çok sıkıcı biri -Sör Crawford ve onun gibi şairler gibi değil, ama durmadan *kendinden* bahsediyor."

Düşes kahkahasını eldivenli elinin arkasında bastırdı. "Bu, buradaki beyefendilerin *yarısından* fazlası olmalı, canım. Sürekli kendileri hakkında konuşmaya meyilliler."

"Eğer evlenecek olsaydık, iki hafta içinde beni sıkardı!"

Mary kaşlarını kaldırarak, "Aynı anda onu delirtebileceğinden bahsetmiyorum bile," diye ekledi. O ve Selina birbirlerine baktılar ve ikisi de kıkırdamaya başladılar.

Selina Julia'ya, "Lord Cosby hakkında pek bir şey duyduğumu söyleyemem," dedi. "Sanırım bu bile başlı başına bir lütuf olmalı."

"Ben de tam olarak bundan bahsediyorum," diye homurdandı Julia. "Onun hakkında fazla *bir şey* duymadınız çünkü konuşacak *bir şey yok*. Londra'daki en sıkıcı beyefendi o, yemin ederim!"

Düşes biraz hayretle, "Bir çapkınla evlenmeyi düşünüyor olamazsınız," dedi. "Oldukça heyecan verici hayatlar sürüyor olabilirler ama hiçbirini sizi mutlu edecek gibi görünmüyor." Çay fincanını yere bıraktı ve merakla arkadaşına doğru eğildi. "Bu da şu soruyu akla getiriyor: Ne tür bir beyefendi senin dikkatini çekebilir ve seni mutlu edebilir? Belki de buradan başlamalıyız."

Julia'nın yüzü aydınlandı. "Tabii ki esprili biri olmalı. Büyüleyici de."

"Ve en az senin kadar baş belası!" Mary alaycı bir sesle ekledi.

Selina bir kahkaha patlattı ve alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Andrew'a çok benziyor."

"Andrew?" Julia'nın yüzünde alaycı bir ifade belirmişti. "Baş belası *olduğuna* katılıyorum ama kesinlikle çekici biri *değil*."

Onu küçümserken bile, ne zaman onu düşünse karnında hafif bir çarpıntı hissetmekten kendini alamıyordu; bu çarpıntı kaçınılmaz olarak onun öpücüklerini düşünmesine neden oluyordu.

Julia bunun üzerine başını salladı.

Hayır! Zihnimin bu yolda dolaşmasına izin veremem!

"Kimse size çekiciliğin bakanın gözünde olduğunu söylemedi mi Leydi Julia?" diye alçak bir ses konuşmalarına karıştı. "Ben, kendi adıma, doğru kişiye karşı çekici olmaya kolayca ikna edilebilirim."

Julia o çok tanıdık sesle irkildi. Arkasına döndüğünde Andrew'un hemen arkasında, Barrington Dükü'yle birlikte durduğunu gördü. Selina'nın kocası her zamanki gibi daha çok sırtmaya benzeyen bir gülümsemeye sahipti.

"Lordum," dedi kayıtsızca, "eğer *bu* cazibe olarak geçiyorsa, standartlarınız oldukça iğrenç olmalı."

Andrew kaşlarını kaldırarak ona gülümsemekle yetindi. "Bu kadar çabuk yargılamayın Leydi Julia. Benim sözde cazibeme kapılmaktan hoşlanabilirsiniz - tabii cazibemi size bahşetmeye ikna edebilirsem."

"*Cazibeni* kendine saklayabilirsin." Julia burnunu çekti. "Benim de kendime göre yeterince cazibem var, hatta daha da fazla."

İkisi de arenada karşı karşıya gelen iki gladyatör gibi birbirlerine baktılar, ikisi de diğerinin önünde geri adım atmak istemiyordu.

Julia hayatı boyunca kimseye boyun eğmek istememişti ama şu anda Andrew'a bakmak felsefesini yeniden düşünmesine neden oldu. Belki de her zaman ve ne pahasına olursa olsun kazanması gerekmiyordu. Belki de bir yerlerde, her zaman cesur bir cephe oluşturmak zorunda kalmayacağı bir orta yol vardı.

Ancak bu kadar uzun süre güçlü olmak zorunda kalan biri için sonunda gardını düşürmek zor olabilirdi.

Barrington Dükü'nün boğazını temizlediğini duydu ve ikisine de eğlenen bir bakış fırlatarak Andrew'a, "Trowbridge, hâlâ konuşmamız gereken konular var," diye hatırlattı.

Andrew'un başını sallayışını izledi, gözleri hâlâ onunkilere sabitlenmişti. Sonunda Dük'le birlikte eve girmek için arkasını döndüğünde, tuttuğunu fark etmediği nefesini serbest bırakmaktan kendini alamadı.

"Selina'nın biraz eğlenerek mırıldandığını duydu: "Orada bir gerginlik olduğunu söyleyebilirim.

Mary çay fincanının üzerinden bilgece başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki potansiyel var."

"Oh, kesin şunu, siz ikiniz!" Julia şikayet etti. "İkiniz de yine benimle alay ediyorsunuz!"

Kız kardeşi ve en yakın arkadaşı çaylarından bir yudum daha almadan önce birbirlerine bilerek baktılar. Bu sırada arkasına kaçamak bir bakış attı ve kendisinden uzaklaşan uzun boylu, geniş omuzlu adama hayranlıkla bakarken yanaklarında bir sıcaklık hissetti.

Gerçekten de büyük bir potansiyel vardı. Sadece Mary ve Selina'nın düşündüğü türden bir potansiyel değil.

Barrington Düşesi'ni eteklerini savurarak yerde yatarken gören biri muhtemelen dehşete kapılırdı. Ancak, Selina yeni yavru kedisinin üzerinde bir ipe asılı yuvarlak bir zil sallandırırken, kocası bu manzarayı ancak bu kadar şefkatle izleyebilirdi.

Selina, şimdi onun incelemesinin nesnesi olduğunu hissederek, yavru kedi zile başarıyla vurup neşeyle şingirdamasına neden olduğu sırada başını kaldırdı.

"Şu anda aklında ne var?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle.

William ona bir kaşını kaldırdı. "Güneş ışını, şu anda ne düşündüğümü bilmiyormuş gibi davranamazsın."

Selina kocasının sözleri karşısında yanaklarının ısındığını hissetti. "Hemen şimdi mi?" diye mırıldandı.

"Beğenmediniz mi?"

"Şey, ben..." diye devam etti.

Ama gerçekten de ona duyduğu arzu konusunda onun kadar açık olabilir miydi?

Gözlerini ona dikti. "Benimle alay ediyorsun!"

Ancak William yüzünü hiç bozmadı. "Güneş ışını, bilmelisin ki ben böyle saçma maskaralıklara düşkün biri değilim."

"Haklısın. Fazla açık sözlüsün," diye düşündü küçük bir gülümsemeyle. Zili bir kez daha yavru kedinin üzerinde sallandırdı ve onun minik patilerini sallayarak şingirdayan küreye uzanmasını izledi.

"Ve şu anda, bir kedi yavrusu için bir kenara atılıyorum." William kanepeye otururken içini çekti. "Şu anda ne kadar sıkıntılı bir dünyada yaşıyoruz ki karımı tüylü bir hayvandan uzaklaştırmak zorunda kalabilirim."

Selina güldü. "Tüylü canavarın adı *Bean*."

"Fasulye mi? Çok daha iyi bir isim bulabilirim."

"Oh?" Kaşlarını kaldırarak ona doğru döndü. "Kötü bir şey olmasa iyi olur."

"Söyle bana Günişığı, bu kedi yaratık sana *birini* hatırlatmıyor mu?"

Barrington Düşesi, şimdi iki patisiyle de zili yakalamayı başarmış olan yavru kediye doğru dönerken kaşlarını çatı. "Bean'e benzeyen biriyle tanıştığımı söyleyemem," diye düşündü.

William, "Görünüş olarak değil, hayır, ama Leydi Julia Lewis'e çok fazla benziyor," dedi.

"Ne? Hayır!" Selina dehşet içinde ona baktı. "Neden öyle dedin ki?"

"Bu yaratık -" Bean'i işaret etti "- en az sevgili arkadaşınız kadar yaramazlığa meyilli. Aslında, bu lanet kedi çatımın altına getiren de *onun* yaramazlıkları! Eğer dişi olsaydı, onun adının verilmesi için ısrar ederdim."

"Bu pek de nazik bir gözlem değil," diye azarladı Selina. "Julia benim en yakın arkadaşım. Onsuz kendimi kaybederdim!"

"Ve beni onu çağırmaktan alıkoyan tek şey de bu." William homurdandı. "Sanırım iyi yanları da var."

"Ya Bean?"

"Sanırım iyi yanları da var," diyerek rahatladı.

Selina bu raundu kazandığını bilerek gülümsedi. "Kardeşimin yavru kedilere karşı bu kadar tepkili olması ne kadar utanç verici değil mi? Bean'e oldukça düşkün görünüyordu..."

Yavru kedinin yüzünü kaşdı ve yaratık sırt üstü yatarak karnını da kaşması için yalvardı. Kedinin isteğini gülümseyerek kabul etti ve alçak bir mırıltıyla ödüllendirildi.

William, "Belki de Andrew'u Bean'e yavaş yavaş maruz bırakmanın faydası olur," diye önerdi. "Bir yerde küçük dozlarda maruz kalmanın kişinin bu tür reaksiyonların üstesinden gelmesine yardımcı olabileceğini okumuştum."

Selina bunun üzerine neşelendi. "Gerçekten mi?"

"Sistemlerinin yavaş yavaş alışmasına yardımcı olduğuna inanıyorum... onları bu kadar etkileyen şey her neyse."

"Bu harika, sevgilim!" Selina ayağa kalktı ve yerdeki yavru kediyle oynamaya geri dönmeden önce onun yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu.

William hayal kırıklığını ondan gizleme zahmetine girmedi. "Değersiz bir öpücükten daha fazlasıyla ödüllendirileceğimi düşünmüştüm."

Selina başını sallayarak güldü ve Bean'le bir kez daha oynadı. Dahi kocası az önce ona harika bir fikir vermişti. Tabii ki o da

kesinlikle onu ödüllendireceğim.

BÖLÜM 11

I *Nefes alamıyorum!*

Leydi Powell, Harriet'a ipleri daha sıkı çekmesi için ısrar ederken Julia yatağının direğine yapıştı.

Julia, "Anne, eğer biraz daha sıkı olursa, bırakın dans etmeyi, yürümeyi bile düşünemeyecek kadar halsiz olacağım," diye yakındı.

"Şikâyetlerinizi kesin!" Leydi Powell azarladı. "Bu gece uslu dursan iyi edersin. Yaptığın maskaralıkların başımızı ne kadar belaya soktuğunu ancak Tanrı bilir!"

"O zaman benim de çok değerli Lord Cosby kadar sıkıcı ve sıkıcı olmamı mı istiyorsun?" Julia mırıldandı. "Belki de bu gece balo salonunda dolaşıp başarılarımı dinleme zahmetine katlanabilecek herkese anlatmalıyım!"

"Seni inatçı kız!" Leydi Powell hayal kırıklığı içinde saçlarını yolacakmış gibi görünüyordu -ya da Julia'nınkini. "Baban ve ben sana yeterince uzun süre izin verdik ama bunun bir yerde durması gerekiyor. Çılgınlıklarını dizginlemeyi öğrenmelisin, yoksa kız kardeşin bunun acısını çekecek!"

Julia dilinin ucuna kadar gelen cevabı ısırarak geri püskürttü. Londra'nın her yerinde canının istediğini yaptığı, beyefendilerle flört ettiği ve onlara sataştığı doğrudu ama küçük kız kardeşi onun kadar cesur ya da atılgan değildi.

"Mary'nin senin gibi olmadığını unutmamalısın," diye hatırlattı Leydi Powell ona. "Mary senin yaptıklarının yarısını yapmayı aklından bile geçirmez. Eğer Lord Cosby gibi iyi, namuslu beyefendilerle flört etmeye ve onları aşağılamaya devam edersen, bunun acısını kimin daha çok çekeceğini tahmin edebilir misin?"

Mary olmalı.

Julia, davranışlarının sadece anne babasını değil, küçük kız kardeşini de etkilediğini hatırlatan bu sert hatırlatma karşısında hemen sustu. Beyefendileri kendisiyle dans etmeye ikna etmekten çekinmeyen Julia'nın aksine, Mary'nin dans kartı gittikleri balolarda neredeyse hiç dolmamıştı.

Anneleri haklıydı. Julia böyle devam ederse, beyler eninde sonunda Mary'den uzak duracaklardı.

Leydi Powell gitmek için dönerken, "Bu konuda başarılı olduğunuza göre, böyle devam etmenize izin verebilirdim," diye homurdandı. "Eğer bir ay içinde Lord Cosby'den daha iyi bir beyefendi bulabilirsiniz, o zaman hoş geldiniz.

onu babanla tanıştır. Bu haliyle Vikont hala elimizdeki en iyi seçenek."

Lord Cosby ile evlenmek sadece Julia'nın değil, Mary'nin de itibarını artıracaktı. Kız kardeşinin evlilik piyasasındaki şansını artıracaktı.

Anneleri yine haklıydı. Vikont şu an için ellerindeki en iyi seçenektir, tabii Julia daha iyi bir aday bulamazsa.

Ama böyle bir talip nereden bulunabilirdi ki? Gerçekten Lord Cosby ile yetinmek zorunda mıydı?

Julia bu seçeneğe razı olacak cesareti kendinde bulamadı.

Her neredeyse, burada, Wilmington Balosu'nda olmadığı kesin.

Julia yelpazesini dalgalandırırken içini çekti, önündeki kalabalığı incelerken kızgınlığı ön plana çıktı. Balo salonunda iki saatten biraz fazla bir süredir duruyorlardı ve Julia şimdiden üç beyefendiyle dans etmişti. Ancak hiçbiri Lord Cosby'den daha iyi değildi.

"Yanlış bir şey mi var?"

Julia bakışlarını kendisine endişeyle bakan kız kardeşine çevirdi. Refleks olarak ona gülümsedi. "Hayır, hayır... yanlış bir şey yok."

Mary pek ikna olmuş görünmüyordu. "Gavotte'a katılmamayı tercih etmen bir yana, bütün gece son derece durgundun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu gece dans ettiğin erkeklerin hiçbirisiyle flört etmedin," diye söze başladı Mary. "Sör Baltimore daha önce ayak parmaklarına bastığında şikâyet etmedin. Lord Morrison'la dans etmeyi bile düşündün ama o tam bir düzenbaz."

"Bana her zaman bir kitabı kapağına bakarak yargılamamamı söyledin," diye cevap verdi Julia umursamazca.

"Mary, "Lord Morrison için geçerli olduğu gibi değil," dedi. Onun ne tür bir ahlaksız olduğunu anlamak için ilk beş sayfayı geçmeye gerek yok."

Julia ona belli belirsiz gülümsedi. "İngiltere'deki en iyi mülklerden birine sahip olduğunu söylüyorlar."

"Lord Trowbridge de öyle. Onu olası bir talip olarak gördüğünüzü sanmıyorum ve o Lord Morrison'dan çok daha iyi olurdu."

"Mary." Julia öfkeyle kız kardeşine döndü. "Lord Trowbridge'i neden bir evlilik adayı olarak düşünemediğimi biliyorsun."

"Oh, çok iyi biliyorum," diye cevap verdi Mary bilmiş bir gülümsemeyle. "Asıl soru, onu neden dikkate almayacağınızı biliyor musunuz?"

Julia, Andrew ile neden uyumsuz bir çift olduklarına dair her zamanki bahaneleri sıralamak için ağzını açtı ama tam bunu yaparken Andrew'un kolunda genç bir kadınla dans pistine adım attığını gördü.

Kadın ona sanki gökyüzündeki ay ve yıldızları asmış gibi bakıyordu -diğer kadınların her zaman yaptığı gibi. Julia nedenini anlayamasa da bu manzarayı biraz iğrenç buldu.

Belki de o büyüleyici gülümsemesinin altında nasıl bir kibir yattığını bildiğim içindir.

Ve elbette, aynı gülümsemeyle masum genç kadınları ayartmak için çok fazla pratik yapmıştır.

O zaman bile bu bahane Julia'nın pek hoşuna gitmemişti ve kendini dans pistindeki çifti biraz daha dikkatle izlerken buldu.

"Bu Bayan Seymour," dedi Mary sessizce, "Lord Tremain'in tek kızı. Son zamanlarda Hindistan'da bazı madenlere yatırım yaparak büyük bir servet elde ettiğini söylüyorlar."

Bu belki de zavallının neden mücevherler içinde gömüldüğünü açıklıyor, diye düşündü Julia sahte bir sempatiyle. Görünüşe göre Lord Tremaine kızının başarılı yatırımları için bir tür reklam olmasını istiyordu.

Julia içten içe bunun Bayan Seymour'un hatası olmadığını bilse de, tüm bu sahneye öfkeye benzer bir şeyle bakmaktan kendini alamadı.

Aslında şu anda ne hissettiğinden tam olarak emin değildi. Tek bildiği, Andrew'un kollarındaki genç kadına gülümseme şeklinden pek hoşlanmadığıydı.

Yine de, tıpkı bir insanın grotesk ya da korkunç bir olay karşısında gözlerini kaçırabilmesi gibi o da gözlerini kaçırıyordu. Bu nedenle, görüşünü engelleyen bir şey ortaya çıktığında oldukça sinirlendi ve bu yüzüne yansdı.

"Leydi Julia," dedi tanıdık bir ses, "bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Kafasını kaldırdığında Lord Cosby'nin ona belli belirsiz gülümsediğini gördü ve içten içe onun bu davetsiz misafirliğine homurdandı.

Her şey göz önüne alındığında, aşırı derecede kötü görünümlü değildi. Aslında, onun standartlarına göre, fena sayılmayacak kadar yakışıklıydı ve eğer o da flört etme kapasitesine sahip olsaydı, onunla flört de edebilirdi.

Zaten Vikont'la hava durumu gibi sıradan konularda bile konuşmalarını dayandıracakları ortak bir zemin bulamıyorlardı.

Dudaklarını büzdü ve tam onu reddedecekti ki, odanın öbür ucundan annesinin uyarı dolu bakışlarını gördü.

Nasıl oluyordu da anneler çocuklarının neyin peşinde olduğunu her zaman biliyorlardı? Julia bu durumdan yakınırdı.

Sadece bu top için bana bir erteleme verilemez mi?

Ama eğer onu reddederse, o gece kendisine dans teklif edecek her bir beyefendiyi reddetmesi gerekirdi ve bu kesinlikle olmazdı.

Her şeyden duyduğu hayal kırıklığı artmaya başladığında, Mary'nin yanından boğazını temizlediğini duydu. "Rahibe, Lord Cosby hâlâ cevabınızı bekliyor," diye hatırlattı ona.

Gerçekten başka bir seçeneğim var mı?

Julia Vikont'a soğuk bir ifadeyle gülümsedi ve kolunu Vikont'un koluna dolayarak başını salladı. "Benim için zevktir, Lordum."

Ayağımı memnun et!

"O zevk bana ait Leydi Julia," diye yanıtladı Lord Cosby sıkı bir gülümsemeyle.

Andrew onu dans pistine götürdü ve müzisyenler yeni bir melodi çalmaya başladığında diğer dansçıların arasında yerlerini aldılar. Sağ tarafa hızlı bir bakış Julia'ya Andrew'un başka bir eş bulduğunu söyledi - Westmore Vikontu'nun kızı Bayan Underwood.

"Ne güzel bir akşam, değil mi Leydi Julia?" Lord Cosby hafifçe sordu.

Julia yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve başını salladı. "Oldukça."

"Bu gece eğleniyor musun?"

İfadesinin bu olumlu duyguyu yansıtmadığından oldukça emindi ve Lord Cosby'nin soruları oldukça sert ve alıştırmıştı. Havadan sudan konuşmak kesinlikle onun uzmanlık alanı değildi ama bu göze çarpan gerçeği belirtmek kabalık olurdu.

"Evet," diye cevap verdi yapmacık bir şekilde, boynunu hafifçe eğdiğinde Andrew'un başka bir genç kızla dans ettiğini gördü. Ellerini çırparak etrafında dönerken kaşlarını çattı, zihni ve gözleri başka yerlerde dolaşsa bile vücudu dansın adımlarına kolayca uyum sağladı.

Lord Cosby gözlerinde umut dolu bir parıltıyla, "Umarım, güzel havamız yarına kadar devam eder," diye devam etti. "Belki o zaman parkta size rastlarım?"

"Belki de," diye dalgınca cevap verdi Julia, Andrew'un partnerine hoşgörüyle gülümsediğini görünce kaşlarını çattı ve Julia zavallı şeyin bayılacağına yemin edene kadar ona kirpiklerini kırptırdı.

Bugünlerde sosyete kızları gerçekten böyle mi flört ediyor?

İlk ortaya çıktığında çok daha iyisini yaptığına yemin ediyordu. Bugünlerde genç hanımların yapmaya alışık olduğu o bariz bakışlardan kesinlikle eser yoktu.

Hayır, Julia ortaklarının ilgisini gözlerinin önünde sergilenen tembellikle değil, zekâsı ve cazibesıyla çekebildiğini düşünmek istiyordu. Kirpiklerini bu şekilde kırptırmaktansa gözlerini oymayı tercih edeceğini biliyordu.

Andrew bu numaralara asla kanmaz, diye düşündü kendi kendine. O adam ne kadar kibirli olursa olsun, kafası son moda ve dedikodulardan başka bir şeyle dolu olmayan bir eşe asla razı olmazdı.

Elbette, Lord Caraway'i barbarca ortadan kaldırdığı için ona borçlu olduğu bahanesiyle ona yaklaşmasının nedeni de buydu.

Her ne kadar ona herhangi bir şekilde borçlu olduğunu düşünmekten nefret etse de, bu görevi garip bir şekilde eğlenceli ve hatta belki de zorlayıcı buluyordu, çünkü tüm bunlara rağmen Andrew'un iyi görünmesini sağlamak zorundaydı.

Julia Lewis'in hoşuna giden bir şey varsa o da Tanrı vergisi yeteneklerini kullanabileceği iyi bir meydan okumaydı.

Bakışları yana kaydı ve Bayan Seymour'un dans pistinin çevresinde, yakutlarla süslenmiş bir şekilde durduğunu gördü.

Birdenbire, böylesine parlak mücevherlerin nereden geldiği hakkında daha fazla bilgi edinmek için garip bir istek duydu...

BÖLÜM 12

E *Hava benimle işbirliği yapmayı sevmiyor gibi
görünüyor.*

Julia perdeleri çekerek güneş ışığının yatak odasına girmesini engellerken kaşlarını çattı. Güzel havalar her zaman parkta gezinti anlamına gelirdi ve Mary ve Selina ile sıcak güneşin tadını çıkarmayı sevse de, annesiyle birlikte olduğunda tamamen farklı bir hikayeydi.

Lord Cosby'nin dün gece Wilmington Balosu'nda güneşin tadını çıkaracağını pek de üstü kapalı bir şekilde ima etmemiş olması da cabası.

"Balodan sonra gezintiye çıkmayı kim sever ki zaten?" diye homurdandı kendini yatağına geri atarken.

Balolar sabahın erken saatlerine kadar sürme eğilimindeydi ve bu da evin genç hanımlarına, Leydi Powell hepsini Hyde Park'a gezintiye götürmeden önce dinlenmek için çok az zaman veriyordu.

Ve Julia haklıydı, annesi perdeleri çektikten on dakika bile geçmeden yatak odasına girmişti.

"Aman Tanrım, burası neden hâlâ bu kadar karanlık?" Leydi Powell büyük kızının hoşuna gitmeyecek kadar neşeli bir sesle haykırdı.

Julia bir gözünü araladı ve annesinin telaşla pencerelere gidip perdeleri çekişini izledi, öyle ki neredeyse arkasına kıvrılacak ve karanlığın aşağılanmış bir yaratığı gibi çılgılık atacaktı.

"Bu saatte nasıl hâlâ yatakta olabiliyorsun?" Leydi Powell, ellerini kalçalarına koyarak, yorganın altına girmiş olan kızına sertçe baktı.

"Anne, ben hastayım," diye inledi Julia, en zayıf sesi olduğunu umduğu bir sesle.

Leydi Powell, "Sabaha kadar dans ettiğinizde hasta sayılmazdınız," diye karşı çıktı.

Julia başını kaldırıp ona baktı. "Şey, şimdi hastayım. Sanırım korkunç bir baş ağrısına yakalanmak üzereyim."

"Bir fincan biberiye çayının iyileştiremeyeceği hiçbir şey yoktur." Leydi Powell gardırobuna doğru yürüdü, tam o sırada Harriet elinde bir sürahi su ve havlularla içeri girdi. Şapka kollu yeşil bir elbise çıkardı ve muzaffer bir edayla gülümsedi. "Bence bunun içinde çok güzel görüneceksin, canım."

Hasta numarası yapmayı boş ver. Ölümün eşiğinde olabilirim ve annem hala Hyde Park'ta geçit töreni yapacak kadar iyi görüldüğümü düşünecek!

"Mary'yi de giyinmesi için buraya göndereceğim," diye devam etti Leydi Powell. "Kız kardeşinin ne kadar utangaç olduğunu biliyorsun, onu biraz daha cesaretlendir, olur mu?"

Julia başka bir itirazda bulunamadan yatak odasından aceleyle çıktı. Birkaç dakika sonra Mary, arkasında kendi hizmetçisiyle birlikte kapıdan başını uzattı.

"Julia?" diye seslendi usulca. "Annem seninle birlikte giyinmem gerektiğini söyledi."

"Annem bu sıcakta gezintiye çıkmakta ısrar ediyor!" Julia kolunu dramatik bir şekilde gözlerinin üzerine atarak şikayet etti.

Mary yatağa doğru yürürken eğlenerek gülümsedi. "Şey, hava dışarı çıkmamız için yeterince sıcak ve bence arada bir dışarı çıkmak iyi olur."

Julia bir gözünü açtı ve kız kardeşine baktı. Mary ona öylesine umutlu bir şekilde bakıyordu ki, onu reddetmek için yüreğinde bir şey bulamadı.

"Oh, tamam," diye yumuşadı ve sonunda Harriet'in yataktan kalkmasına yardım etmesine izin verdi. "Belki Hyde Park'ta bir tur atmak için gücümü toplamaya ikna edilebilirim."

"Çok teşekkür ederim." Mary gülümsedi. Elinde gül rengi güzel bir elbise tutan hizmetçisine doğru döndü. "Bunu benim için annem seçti ama senin bu konudaki düşüncelerini öğrenmek istiyorum."

Julia ölüm döşğinde olabilirdi ama küçük kız kardeşini hayal kırıklığına uğratmayı asla düşünmezdi, bu yüzden elbiseyi incelemek için yanına gitti.

"Bence bunun içinde çok güzel görüneceksin," diye başını sallayarak onayladı. "Gerçekten Mary, neredeyse her şeyin içinde harika görüneceksin. Senin rengin için bir uzvunu feda edebilecek pek çok genç bayan var, biliyorsun."

Mary alaycı bir gülümsemeyle, "Nedense kafalarındaki faremsi saçlarımdan hoşlanacaklarını sanmıyorum," dedi. "Ama bunu söylediğin için teşekkür ederim. Güzel göründüğüm, güneşin ve temiz havanın tadını biraz olsun çıkarabildiğim sürece halimden memnun olacağım."

Julia giyinmeye hazırlanırken başını salladı. Küçük kız kardeşi daha çekingen olsa da, geniş kahverengi gözleri ve herhangi bir balo salonu avizesine rakip olabilecek gülümsemesiyle kesinlikle daha az güzel değildi.

Hizmetçisinin, annesinin daha önce kendisi için seçtiği yeşil elbiseyi giymesine yardım etmesine izin verirken Julia, Mary'nin gerçekten ihtiyacı olan tek şeyin kendine biraz daha güvenmek olduğunu düşündü.

Harriet'in saçını yapmasına izin vermek için aynanın karşısına oturduğunda, Julia hizmetçilerini kendi aralarında kıkırdarken yakaladı. Harriet onun onlara baktığını görünce kendini düzeltmeye çalıştı ve bakışlarını metresinden kaçırdı.

"Önemli bir şey değil Leydim," diye mırıldandı Harriet. "Sadece bazı söylentiler."

"Öyle mi?" Julia kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırarak konuştu. "Ama bana çok lezzetli dedikodular anlatıyorsun, Harriet, canım. Peki, bu sefer ne var?"

"Sokağın aşağısındaki Cornell evinden Bayan Haddock'u tanıyorsunuz, değil mi?"

Mary daha bir ilgiyle bakarken Julia başını salladı.

"Kocasını birkaç hafta önce ona safir bir bilezik hediye etmiş. Bir kumarhaneden falan kazandığını söyledi." Harriet, Julia'nın canlı kızıl saçlarından bir tutamı ustalıkla büküp bir iğneyle tuttururken durakladı. "İki gün önce kızının çeyizi için rehin vermeye gitmiş ama kuyumcu kabul etmemiş, sahte falan demiş."

"Sahte mi?" Julia kaşlarını çatı. "Böyle şeyler duymuştum ama hiçbiri gerçek bir safir bilezik kadar bariz değildi."

Harriet heyecanla başını salladı. "Oh, kesinlikle, Leydim! Ve bunun tıpkı gerçeğine benzediğini iddia ediyorlar - pırıltılar ve her şey. Bay Haddock da bunu iyi görümlü bir beyefendiden kazandığını iddia ediyor!"

Mary kaşlarını çattı. "Şimdi, eğer birisi sahte mücevherlerle dolaşıyorsa, bu endişelenecek bir şeydir."

Harriet saçına son rötuşları yapıp ona bonesini ve eldivenlerini uzatırken Julia, "Gerçekten de öyle," diye onayladı. "Her halükârda, biraz daha temkinli olmamız en iyisi olacaktır."

"Çok doğru." Mary eldivenlerini giyerken başını salladı. "Annem telaşlanmaya başlamadan yola koyulsak iyi olur..."

Hizmetçiler onları Leydi Powell'ın her zamankinden daha az sabırla beklediği kapıdan çıkarırken Julia başıyla onayladı. Arada birkaç azarlamayla ikisini de arabaya bindirmeyi başardı ve tam Lord Cosby kendi arabasıyla görüldüğü sırada Hyde Park'a vardılar.

Ne mükemmel zamanlama!

Julia gözlerini devirmek istedi. Bu dünyada ancak bu kadar tesadüf olabilirdi ve bunun onlardan biri olmadığına dair kolunu bacağını ortaya koymaya hazırdı.

"Oh, Lord Cosby! Bugün sizi burada görmek ne hoş bir sürpriz!" Leydi Powell, Julia'yı kurnazca kendine doğru çekerken caka satıyordu. "Ama bugün Bayan Ferguson'u göremiyorum..."

"Oh... Theodosia bugün Regent Street'te annemizle birlikte," diye yanıtladı Lord Cosby, Julia'ya gülümseyerek.

"Gerçekten, gerçekten!" Leydi Powell başını tahıl gagalayan bir tavuk gibi coşkuyla salladı. "Genç hanımların nasıl olduğunu bilirsiniz, özellikle de Londra'da böyle pejmürde giyinmelerine izin veremeyiz."

"Çok haklısınız Leydim. Bu sezon için gardırobuna hiçbir masraftan kaçınmamaları talimatını verdim bile."

Julia, adamın ne kadar çok parası olduğu ve bunu kız kardeşi için nasıl cömertçe harcadığı konusunda övünmekten kendini alamadığını söylememek için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Adam gözlerinde umutlu bir bakışla ona doğru döndüğünde, Julia'nın onu reddetmek için yarı yüreği vardı.

Lord Cosby'den nefret ettiğinden değil, hayır. Sadece birbirlerinden o kadar farklıydılar ki, ona defalarca kaba davranmış olmasına rağmen neden ona bu kadar aşık olduğunu anlayamıyordu.

Ama düşününce, onu gerçekten rahatsız eden şey ne onun esprili konuşmalardaki beceriksizliği ne de ısrarcılığıydı. Onun, genç ve bekâr bir kadın olarak toplum tarafından içine girmeye zorlandığı hapishaneyi ve toplumun ondan beklentilerini temsil ettiği gerçeği idi.

Annesinin boğazını temizlediğini duydu. Hyde Park'ta o kadar çok insan vardı ki, olay çıkarmadan onu reddetmesi mümkün değildi. Mary'nin de orada olduğunu ve parkın etrafında kısa bir yürüyüş için yaygara koparırsa kız kardeşinin gereksiz yere üzüleceğini biliyordu.

Bu yüzden içinden bir i geçirdi ve onun kolunu kabul ederken gülümsedi.

Bu hayatımın en uzun gezintisi olacak.

Ve işler daha da kötüye gidebilecekken, küçük partileri Andrew ve kolunda Bayan Seymour ile birlikte Trowbridge'in Dowager Marchioness'inden başka kiminle karşılaşabilirdi ki?

Bu, bir insanın başa çıkmak zorunda kalabileceğinden çok daha fazla tesadüfün yaşandığı bir gündü!

"Leydi Powell!" Leydi Trowbridge onlara genişçe gülümsedi. "Bugün hepinizi burada görmek ne güzel! Güzel havanın tadını çıkarmak için mi buradasınız? Hem de Lord Cosby ile birlikte!"

Julia elinden geldiğince hoş bir şekilde gülümsemeye çalıştı ama gözleri sürekli Bayan Seymour'un Andrew'un koluna o kadar sıkı tutunduğı yere takılıyordu ki, genç bayanın o uzuvdaki tüm dolaşımı keseceğinden korkuyordu.

Hemen ardından Julia bilerek Andrew'a baktı ve glmseyan yüzünün ardında onun ektiğı acıyı gördüğüne emin oldu. Eğer bunu yapmak çok kaba bir davranış olmasaydı, o da bu kadar hoşlanmadığı bir adamla ortak bir acı bulduğu için glebilirdi.

Bayan Seymour ağırbaşlı bir gülümseme ve hafif bir eğilmeyle, "Leydi Powell," diye selamladı. "Lord Cosby."

Julia Vikont'a bakarken kirpiklerinin hafifçe titrediğini fark etmemişti. "Bayan Seymour," dedi, "bu kadar güzel zümrüt kolyeyi nereden buldunuz?"

"Oh, bu mu?" Bayan Seymour elini göğsündeki ceviz büyüklüğünde bir zümrüdün üzerine koyarak caka sattı. "Babamdan bir hediye tabii ki. Hindistan'da birkaç madeni var, duymadınız mı?"

Julia, oğlunun kolundaki kadına bakan Dowager Marchioness'in gülümsemesindeki ani soğumayı hemen fark etti. Genç bir hanım servetini belli bir dereceye kadar vücudunda sergileyebilirdi ama bundan bahsetmek, özellikle de toplum içinde, kaba bir davranış olarak kabul edilirdi.

Bayan Seymour, parktaki bir gezinti için çirkin bir parça giyerek çizgiyi aşmıştı. Şimdi de babasının işi hakkında konuşarak haddini aşmıştı.

"Ne kadar güzel," diye mırıldandı Julia. "Şansınıza gerçekten imreniyorum. Kendime küpe almayı çok isterdim ama son zamanlarda konuşulan -" sesini dramatik bir fısıltıya düşürdü "-orijinal mücevherler, bazı alışverişler yapmaya korkuyordum."

"Ben asla böyle şeyler giymem!" Bayan Seymour korkunç bir şekilde aşağılanmış görünüyordu.

Julia sadece gülümsedi ve başını salladı. "Lord Tremaine'in bu kadar başarılı iş girişimleri olması büyük şans."

"Leydi Julia," dedi Lord Cosby ona anlamlı anlamlı bakarak, "siz de bir kolye ister misiniz? Sanırım size en çok safir yakışır."

Julia sadece gülümsedi ve omuz silkti. Ancak Julia buna cevap vermek için ağzını açamadan Andrew konuştu.

"Mücevherler sadece sevgililer ve eşler arasında hediye edilir." Bakışlarını Julia'ya çevirdi ve Julia'nın yüzünün ısındığını fark etti. "Yoksa yanılıyor muyum?"

"Elbette hayır, Lordum." Gülümsedi. "Bu konudaki tavsiyelerinizi dinlesem iyi olur."

Konuyu kapatırken adamın yüzündeki büyük memnuniyet ifadesini gördü ve bu görüntü karşısında neredeyse gözlerini devirecekti. Gerçekten de, Lord Cosby'nin ona müstehcen derecede büyük bir parça hediye etmesini istemeseydi, bunu daha açık ifade edemezdi!

Yine de ona teşekkür etmesi gerektiğini düşündü, çünkü Vikont'tan böyle bir hediye kabul etmek gibi bir planı yoktu. Ama tabii ki bunu Andrew'a açıkça itiraf etmeyecekti, yoksa Andrew bunu onun başına kakacak ve borç hanesine ekleyecekti...

Julia Lewis gerçekten de ürkütücü bir zekâyâ sahipti ve bunun Andrew'u telaşlandırmak yerine onunla gurur duymasına yol açtığı gerçeği, çalışma odasında Bayan Seymour'un annesinin önünde gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için nasıl kurnazca bir manevra yaptığını hatırlayarak gülümserken Andrew'un gözünden kaçmamıştı.

Dowager Marchioness geçmişte sadece moda ve dedikoduyla ilgilenen, oldukça sığ bir hanımefendi gibi görünmüş olabilirdi ama Andrew onda bundan daha fazlası olduğunu tahmin ediyordu. Kadın aynı zamanda oldukça zeki bir karakter yargıcıydı.

Ya da Bayan Seymour'u gelini olarak uygun bir aday olarak gördüyse o kadar da değil.

Her halükârda, Bayan Seymour babasının işlerini parkta anlatırken yüzünde beliren dehşete düşmüş ifadeyi çoktan fark etmişti. Bundan geri dönüş olmayacaktı.

Kapının hafifçe çalınması Andrew'un bir belgeden başını kaldırıp bakmasına neden oldu ve annesinin yüzünde hafif bir gülümsemeyle odaya girdiğini gördü.

"Görünüşe göre Bayan Seymour konusunda yanılmışız," dedi hafifçe yüzünü buruşturarak.

Andrew muzaffer sırıtışını gizlemeye çalışarak ona kaşlarını kaldırdı. "Bu, onu listenden çıkarmamı istediğin anlamına mı geliyor?"

"Sanırım bu en iyisi olur." Pek pişman görünmese de iç çekti. "Yine de Leydi Julia oldukça ilginç bir karakter. Aslında ondan *hoşlanıyorum*. Lord Cosby ile kur yapıyor gibi görünmeleri ne büyük talihsizlik. Andrew, gerçekten daha hızlı hareket etmelisin, yoksa evlenebileceğin uygun bir kadın kalmayacak!"

"Kur yapmak mı?" Adam **h o m u r d a n d ı**. "Leydi Julia Lewis ve Lord Cosby *kesinlikle* kur yapmıyoruz!"

Dowager Marchioness bir an için şaşırmış göründü, sonra yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"O halde canım, neden Leydi Julia'yı düşünmüyorsun?" diye sordu. "Oldukça güzel ve enerjik bir kız ve omuzlarının üzerinde iyi bir kafası olduğunu söyleyebilirim. Sana çok yakışacağını düşünüyorum."

Andrew buz gibi bir sesle, "Milyon yıl geçse de olmaz," diye karşılık verdi. "Anne, Selina'nın başına açtığı onca belayı unutmuşa benziyorsun."

"Demek cesur ve küstah biri." Dowager Marchioness elini küçümseyerek salladı. "Ama belki de onun ateşiyle başa çıkabilecek kadar kendine güvenmiyorsun..."

"Leydi Julia Lewis huysuz bir şirret," diye alay etti Andrew. "Ve hayatının geri kalanını onunla geçirmek zorunda kalan erkeğin Tanrı yardımcısı olsun."

Annesinin omuz silerken gülümsediğini gördüğünü sandı. "Lord Cosby bu göreve uygun görünüyor..."

Başka bir şey söylemedi, belki de sadece bu veda cümlesiyle ayrılmayı tercih etti.

Ancak Andrew kendini inanılmaz derecede küskün hissetti ve işine devam edemez hale geldi.

O ve Leydi Powell neden Lord Cosby'nin Julia için iyi bir eş olduğunu düşünüyorlar? Gözleri olan herkes onların bu tondaki en uyumsuz çift olduğunu görebilir!

BÖLÜM 13

O Julia, Rotten Row'da bir gezintiye çıkmak için son derece erken kalkma d ü ş ü n c e s i n i normal zamanlarda bulamazdı. Keyifliydi, ama Andrew kendi atını sakın ama rahat bir tempoda yanında götürürken, kısrakını iyi yürünmüş patikadan aşağı indirirken kendini oldukça neşeli bir ruh hali içinde buldu.

Mary'nin bugün rahatsız olması çok üzücü. Bu güzel sabahta dışarıda olmayı çok isterdi.

Önlerinde William, Selina'ya kullanmaları için aldığı yeni at arabasını nasıl kullanacağını öğretmeye çalışıyordu. Julia sahneye bakarken gülümsedi, sert Dük'ün karısına oldukça sevecen bir tavırla talimat vermesini izliyordu.

"Sevgili arkadaşımın onu gerçekten seven ve takdir eden birini bulmuş olması kalbimi her zaman çok mutlu ediyor," diye düşündü. Yumuşak bir kahkaha attı ve başını salladı. "Çoğu zaman bu kadar soğuk ve kayıtsız olan Majesteleri'nin onun gerçek eşi olabileceğini ilk başta düşünmemiştim."

"William'ın da iyi yanları var," diye itiraf etti Andrew. "Ama bunlardan en iyisi Selina'yı gerçekten seviyor olması."

Julia kıs kıs güldü. "Onun da oldukça *cesur* olduğunu söylemeyi unuttun - neredeyse iki kez o barouche'u deviriyordu!"

İkisi de kahkahalarla gülmeden önce birbirlerine bakıp başlarını sallarken Selina bir kez daha atları muhtemelen amaçladığından biraz daha hızlı koşturmayı başarmış, arabayı daha hızlı çekmeye başladıklarında attığı şaşkın çığlık da bunu kanıtlıyordu. Neyse ki William durum daha da kötüye gitmeden onları tam zamanında kontrol etmeyi başarmıştı.

Saat hâlâ oldukça erkendi ve tonun geri kalanı henüz yataklarından kalkıp popüler atlı patikadan aşağı inmemişti - Julia'nın başlangıçta pek hoşlanacağını düşünmediği bir şeydi bu.

Ama belki de onun arkadaşlığından gerçekten hoşlandığım gerçeği kadar şaşırtıcı değil.

Bakışlarını Andrew'un görkemli atının üzerinde dimdik oturduğu tarafa kaydırırken kızardı.

At binmek beyefendiler arasında gerekli bir beceriydi ama at üstünde Trowbridge Markisi'nden daha iyi görüldüğünü düşündüğü birini sayamazdı. Daha önce fark etmemişti ama Trowbridge'in çağdaşlarının çoğunu gölgede bırakan bir havası vardı.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye alçak sesle alay etti.

Şaşıran Julia bakışlarını yukarı doğru çevirdiğinde adamın kendisine sırtıttığını gördü, dudakları gülümsemek için kıvrılırken kara gözleri muziplikle parlıyordu. Onun dudaklarında çok *iyi* hissettiren dudaklar...

Hemen başını salladı ve onun yerine sırtıttı. "Ben sadece sevgili annenizin sizi zavallı, masum bir bayanın üzerine nasıl atabileceğini merak ediyorum."

"Annemin bulduğu adaylardan kurtulmanın çok daha zor olduğunu bilmeni isterim," diye hatırlattı ona kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Julia ellerini dizginler üzerinde sıktı. Elbette, annesinin uygun gelin olarak düşündüğü genç kadınları defetmek için ondan yardım istemek zorunda kaldığı özel bir durum bile vardı.

"Şey, sanırım bir cazibeniz var," diye rahatladı. "Ne de olsa pek çoğumuz cazibenizin sahteliğini görebilecek kadar keskin değiliz."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz neredeyse dilini ısıracaktı ama Andrew sadece yüksek sesle güldü.

"Yine de sende yeterince işe yarıyor gibi görünüyor," dedi, atını patikada yürütmesini zorlaştıran o aynı kolay gülümsemeyle.

"Beni zaten geçmişte sığ ve kaba olmakla suçlamıştın." Ona sıkıca gülümsedi. "Belki de benim doğamdaki sığlık bu yüzden sana çekici geliyordur."

"O zaman bu yönün için sana minnettar olmalıyım. Beni bu şekilde takdir etmeniz çok ender rastlanan bir şey." Durakladı ve ekledi: "Bu, zavallı Lord Cosby'ye gösterdiğiniz takdirden çok daha fazlası."

Ona sinsi bir bakış attı ve kaşını kaldırdı. "Kıskandın mı?"

Sert bir kahkaha attı. "Siz bilirsiniz, Leydi Julia!"

Ve öyle de oldu. İçinde derin, karanlık ve ahlaksız bir yerde, Andrew Walford'un kendisine kur yapan başka bir adamı *gerçekten* kıskanmasını diledi.

Çünkü kendine karşı dürüst olsaydı, Trowbridge Dowager Markizesi'nin oğlu için onayladığı olası gelinler listesine bir şekilde girmeyi başaran bu genç bayanları biraz kıskanabilirdi.

Sadece birazcık.

Julia Rotten Row'daki sabahının biraz daha uzun sürmesini isterdi ama ne yazık ki eve dönmek ve arayanlara kibar bir ev sahibesi gibi davranmak için üstünü değiştirmek zorundaydı.

Lord Cosby'nin ateşli çabalarının diğer tüm beyefendileri korkutup kaçırdığı düşünülürse bunun pek de önemi yok.

Lord Cosby hepsini caydırdıysa, annesinin onaylayabileceği daha iyi bir alternatifi nasıl bulacaktı?

Ama belki de böylesi daha iyiydi, çünkü leydisinin sevgisi için diğer rakipleriyle yarışacak cesareten yoksun bir adam Julia'nın ilgisini çekecek bir adam değildi.

Böylece, Julia'ya o sabah Lord Cosby'nin kartını çoktan aldığını söyleyen gözlerindeki ışıltıya rağmen, biraz nakış işlemekten hoşlanıyor gibi görünen Leydi Powell ile salonda otururken iç çekerek kaderine teslim oldu. Uşak Vikont'un geldiğini haber verene kadar çok beklemesine bile gerek kalmamıştı.

"Oh, Lord Cosby'yi içeri gönderin." Leydi Powell genişçe gülümsedi.

Julia, okur gibi yaptığı kitabı bir kenara bırakırken kaşlarını çatmış, Vikont'u davasından gerçekten vazgeçirmek için ne gerektiğini merak ediyordu.

Lord Cosby kibar bir gülümsemeye, "Günaydın Leydi Powell, Leydi Julia," diye selamladı.

Her iki hanım da reverans yaparak karşılık verdi. "Günaydın Lord Cosby," diye karşılık verdiler, Julia'nınki çok daha az coşkuyla.

"Leydi Julia, bugün kesinlikle ışıl ışıl görünüyorsunuz."

Julia aynı cümleyi sayısız kez duyduğundan emindi ama yaratıcılık Vikont'un en güçlü yanı değildi, bu yüzden iltifatı için teşekkür etti ve annesi ona uyarıcı bir bakış attığında aklına gelen ilk cümleyi ısırarak söyledi.

Julia daha misafirperver davranmayı baőaramayınca Leydi Powell, "Oturun Lord Cosby," dedi.

Lord Cosby kanepede Julia'nın yanına otururken başını salladı. "Sana bir hediye vermek için uğrayabileceğimi düşündüm," dedi ona anlamlı bir bakışla. Ona dikkatle düz siyah bir kutu uzattı. "Bunu reddetmene izin vermeyeceğim."

Julia kutuyu yavaşça aldı ve annesine kuşkulu bir bakış fırlattı. Yavaşça *kutuyu* açtı ve içindeki canavarlık karşısında neredeyse *k r olacaktı*. Avuç içi kadar büyüklükte beş safirden oluşan parlak bir kolye, siyah kadife bir yatağın içine yerleştirilmişti; her biri canlı mavi olan taőların etrafı bir dizi k  k k elmasla çevriliydi.

O kadar korkunç derecede abartılı, o kadar korkunç derecede g rg s zceydi ki, ağzından kaçan nefesi engelleyemedi. Ne yazık ki Lord Cosby bunu olumlu bir tepki olarak algılamıő görünüyordu.

"Aman Tanrım, Lord Cosby! Bu kesinlikle çok cömert bir hediye!" Julia ne diyeceğini şaşırırken Leydi Powell haykırdı.

Vikont kendinden emin bir şekilde ona gülümsedi ve Julia'ya döndü. "Karım olduğunuzda kulaklarınızdan mücevherler akacak," diye söz verdi ciddiyetle. "Elbiselerin incilerle işlenmiş ve altın ipliklerle nakışlanmış olacak. Londra'daki bütün hanımlar seni kıskanacak."

Belki de böyle bir açıklama başka bir genç hanımın mücevher yağmuruna tutulma ihtimali karşısında kendinden geçmesine neden olurdu ama Lord Cosby, Julia'nın diğer genç hanımlara hiç benzemediğini unutmuş gibiydi.

"Annem bunun çok cömert bir hediye olduğu konusunda haklı olsa da, henüz nişanlanmamışken bunu bana vermeniz... *uygunsuz* değil mi Lordum?" Julia hala kolyenin şokunu üzerinden atamamış bir halde sordu.

Annesinin ona sert bir bakış attığını gördü, ama kur yaptıklarını bile söyleyemezken bu gerçekten çok büyük bir hediyeydi.

"Oh, saçmalık!" Leydi Powell kabardı. "Şu sıralar genç beyefendilerin sevgilerinin bir nişanesini takdim etmeleri moda!"

Beni Thames Nehri'nde boğacak kadar büyük ve ağır bir safir kolye şeklinde değil!

Andrew bile mücevherlerin sadece sevgililer ve eşler arasında hediye edilmesi gerektiğini söylemişti...

Julia tereddütle, "Şey, oldukça büyük," diye mırıldandı. "Ama sizce de bu kadar fazla değil mi?"

Vikont, "*Güzelliğiniz* her şeyi gölgede bırakır, Leydim," diye güvence verdi.

"Ve güzellikten bahsetmişken," diye devam etti Julia, annesinin uyarı dolu bakışlarına rağmen, "mücevherler olmadan da yeterince güzel olmadığımı mı düşünüyorsun?"

O sırada Leydi Powell'dan dehşete düşmüş bir soluğa benzeyen bir ses duydu ve Lord Cosby gider gitmez onu azarlayacağından hiç şüphesi yoktu.

Ve Julia onun gitmesini ne kadar çok istiyordu!

Belki de ona zorla kabul ettirilmemiş olsaydı, onu biraz daha katlanılabilir bulabilirdi. Ne yazık ki, annesinin nefesi ensesindeyken ve bu talibini kabul etmesi için onu zorlarken, görebildiği tek şey onun ne kadar çekilmez olduğuydu.

Vikont en başından beri onun aklına ve kalbine kur yapmak yerine, serveti ve başarılarıyla gözlerini kamaştırmaya çalışmıştı. Bu, akranlarını ve hatta ailesini bile şaşırtmış olsa da, Julia'nın, Vikont'un, onu, kendi serveti ve başarıları hakkında düşünmeye ikna edebileceğini düşünmesi, Julia'nın kesinlikle canını sıkıyordu.

Böylesine görkemli bir zenginlik ve cömertlik sergileseydi onu daha olumlu karşılardı.

Bunun yerine, bunu aşağılayıcı buldu.

Zamanını Andrew'la sözlü atışmalar yaparak geçirmeyi tercih ederdi. Şimdi *bu* taze ve zihinsel olarak uyarıcı bir egzersizdi - Lord Cosby'nin onunla sürdürmekte ısrar ettiği sıkıcı kur yapmaya hiç benzemiyordu.

Ne yazık ki şu anda salonlarında oturan kişi Trowbridge Markisi değil, Cosby Vikontu'ydu.

Her nasılsa, Julia bunu düşündüğünde keskin bir kayıp duygusu hissetti.

BÖLÜM 14

"**I** Lord Cosby'nin size verdiği kolyeyle ne alıp veremediğiniz olduğunu hâlâ anlamış değilim. Herkes o kolyeyi sergilemek için bir fırsat ister. muhteşem bir parça!"

Annesi yatak odasında volta atarken ve hizmetçisi kalın kırmızı buklelerini zarif boynunu gösterecek şekilde başının üzerinde düzenlemekle meşgulken Julia yüzündeki çatık kaşları gizlemek için mücadele etti. Bir kolyenin her şeyi tamamlamak için mükemmel bir parça olabileceği doğru olsa da, Julia'nın Lord Cosby'nin kendisine hediye ettiği kolyeyi kullanmak gibi bir eğilimi yoktu.

Birincisi, aşırı büyüktü ve boynunda gerçek bir aksesuardan çok bir değirmen taşı gibi hissedecekti. Bir diğeri, bu kolyeyi takmak neredeyse tüm Londra'ya Vikont'un malı olduğunu ilan etmekle eşdeğerdi. Boynunda güzel bir tasmaı olan bir evcil hayvan.

Julia için hiçbir şey bu düşünce kadar itici olamazdı.

"Yazık gerçekten," diye söylenmeye devam etti Leydi Powell. "Elbisenizin rengiyle mükemmel bir uyum yakalayabilirdi."

Madem bu kadar çok seviyorsun, o zaman neden giymiyorsun?

Bununla birlikte, tüm hatalarına rağmen Julia, zaman zaman kendisi için en şüpheli seçimleri yapma eğiliminde olsalar bile, ebeveynlerine karşı aşırı derecede saygısız olduğunu düşünmüyordu. Bu da onlardan biriydi.

"Anne, kolye gerçekten çok aşırı," diye açıkladı Julia. "Bu elbise zaten çok güzel. Her şeyin üstüne bir de kolye takarsam, tam bir gösteri olurum!"

"Hanımlar mücevher gibidir, sevgilim; görülmek için yaratılmışızdır, duyulmak için değil."

Bu öylesine saçma bir düşünceydi ki, annesi hizmetçiye söz konusu safir kolyeyi getirmesini söylerken, Julia şaşkın şaşkın bakmaktan başka bir şey yapamadı. Harriet, kolyeyi -Lord Cosby'nin getirdiği kılıfın içinde hâlâ dokunulmamış bir şekilde- evin hanımına vermek üzere hareket ederken talihsiz Julia'ya özür dileyen bir bakış fırlattı.

Leydi Powell büyük safirleri zafer kazanmış bir edayla kutudan çıkardı ve Julia'nın boynuna doladı. "İşte!" dedi gözlerinde mutlu bir parıltıyla. "Harika görünmüyor mu?"

"Gecenin geri kalanında başımı dik tutmakta zorlanacağım," diye homurdandı Julia, "bunun ağırlığı ve onuruma indirdiği darbe yüzünden."

"Oh, saçmalık! Balodaki herkes seni kıskanacak. Başka hiç kimsenin Vikont kadar cömert bir talibi yok ve bunu unutmazsanız iyi edersiniz!"

Julia, Lord Cosby'nin talip olmaktan çok, servetini gösterebileceği başka bir yol aradığını düşünüyordu, sanki servetinden bahsetmek onun için yeterli değilmiş gibi.

"Şimdi gel bakalım canım." Leydi Powell kızının içinde bulunduğu kötü durumdan habersizmiş gibi gülümsüyordu. "Geç kalacağız ve Mary zaten bizi bekliyor."

Julia teslim olmuş bir iç çekişle annesini yatak odasından çıkarken takip etti, Harriet arkasından aceleyle geliyor, yürürken elbisesini ve saçını dikkatle düzeltiyordu.

Merdivenlerden indiğinde, bakışları göğsünde oturan iğrenç şeye takılan küçük kız kardeşiyle göz göze geldi. Julia, Mary'nin gözlerinin, kendisine duyduğu sempatiyle yumuşamadan önce, keskin bir dehşet ifadesiyle nasıl hafifçe açıldığını gördü. Tek bir kelime bile etmeden duygularını ona aktarmak tam kız kardeşine göre idi.

"Mary, hayatım, o sarı elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun. Çiçek açmış bir gül gibi!" Leydi Powell en küçük kızına sırıttı. "O zaman acele edelim, yoksa *çok* geç kalacağız!"

Anneleri onları ön kapıdan çıkmaya zorlarken Julia gözlerini devirmemek için elinden geleni yaptı. Neredeyse

boynundan bir şeyin kaydığını hissettiğinde kapıdan dışarı adımını atmıştı. Elleri hemen annesinin daha önce giymesi için ısrar ettiği o acımasız şeye gitti ama artık çok geçti.

Mermer zemine çarparak paramparça bir ses çıkarmadan önce, her şeyin aşağıya doğru şingirdediğini net bir şekilde duydular.

Bir an sessizlik oldu ve sonra Leydi Powell dehşet içinde feryat etti. "Lord Cosby'nin hediyesi!"

Julia yere baktığında, ilk başta şüphelendiği gibi sadece tokenın kırık olmadığını, aynı zamanda beş safirden üçünün ayarından uçtuğunu ve ikisinin şimdi yerde paramparça yattığını gördü.

Mary kırılan mücevherlere dikkatle bakarken kaşlarını çattı. "Safirlerin bu kadar kolay kırılabileceğini hiç düşünmemiştim..."

Kopan tokenın suçunu kolyenin ağırlığına atabilirlerdi. Ayarından fırlayan mücevherler kalitesiz bir işçiliğin sonucu olabilirdi. Ama *gerçek* safirlerin camdan yapılmış gibi paramparça olması?

Bu pek olası değildi.

"Harriet," diye seslendi Julia sakince, "lütfen yatak odamdan *diğer* safir kolyeyi getirir misin?"

"Emredersiniz, Leydim." Hizmetçi hafifçe reverans yaptıktan sonra aceleyle onun emrini yerine getirdi.

Julia, yerdeki kırık kolyeyi inceleyen Mary ile kısa bir bakışmayı paylaştı.

Lord Cosby'nin bana sahte bir kolye vermiş olması mümkün mü?

Baloya Leydi Powell'ın korktuğu gibi aşırı derecede değil ama modaya uygun bir şekilde geç varmayı başardılar. Lord Cosby bir an için Julia'yı ve seçtiği elbiseyi görünce sevinmiş gibi göründü ama bakışları Julia'nın boynuna kayınca ve hediyesini giymediğini fark edince yüz hatlarında kısa bir süre için bir dehşet ifadesi belirdi.

"Leydi Julia, bu gece odada bir tur atmak için size eşlik etme onurunu bana bahşeder misiniz?" diye sordu kibar bir gülümsemeyle.

Julia'nın kaba görünmekten ve kendisini ve kız kardeşini küçük düşürmekten korktuğu için onun isteğini kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Odanın içinde sakin bir tempoda ilerlediler. Kızın hediyesini takmamış olmasından duyduğu ilk hayal kırıklığına rağmen, bu konuda bir şey söylemekten kaçındı ve bunun yerine havadan sudan konuşmayı tercih etti.

Odanın yarısına geldiklerinde Andrew ve Bayan Seymour'a rastladılar; Bayan Seymour hâlâ Andrew'un koluna bir kırırdak gibi tutunuyordu. Bu gece, o

Gül rengi güzel bir elbise giymişti ve bıldırcın yumurtası büyüklüğünde yakutlardan oluşan yeni bir kolye boynunu süslüyordu.

Görünüşe bakılırsa, genç bayan Andrew'un peşinde çok daha ısrarlı olduğunu kanıtlıyordu. Julia, Bayan Seymour babasının işiyle gururla övündüğünde Dowager Marchioness'in yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi açıkça görmüştü. Aralarında bir evlilik olmasını kesinlikle onaylamayacaktı.

Andrew'un yüzündeki büyüleyici gülümsemeye rağmen Julia, onun da Bayan Seymour'dan kurtulmaya oldukça hazır olduğunu memnuniyetle görebiliyordu.

Belki bu konuda ona yardımcı olabilirim.

"Lord Cosby, Leydi Julia," diye selamladı Andrew kayıtsızca.

Lord Cosby selamına karşılık verirken Julia reverans yaptı. Göz kamaştırıcı bir gülümsemeye Andrew'un kolunu tutan genç kadına döndü. "Bayan Seymour!" diye bağırdı. "Ne kadar güzel bir kolye takmışsınız!"

"Öyle, değil mi?" Bayan Seymour parmaklarını mücevherlerin üzerinde gezdirerek süslendi. "Babamın bir başka hediyesi tabii ki."

Julia'nın gülümsemesi, avının tuzağa doğru yürüyüşünü izleyen bir avcınıninkine benziyordu. "Ben de öyle duydum. Senin için ne büyük şans!"

"Yakın zamanda ben de bazı madenlere yatırım yaptım," diye bilgi verdi Lord Cosby. "Oldukça kârlı olduğunu söylemeliyim."

Bayan Seymour'un gözleri neredeyse komik bir şekilde büyüdü. "Mücevherlerle de mi ilgileniyorsunuz Lordum?"

"Sadece işle ilgili olduğu sürece," diye yanıtladı. "Ve sadece yatırım olarak elde tutmaya değer olduklarında."

"*Babam* da aynı şeyi söylüyor!" Bayan Seymour başını salladı.

"Lord Tremaine bugünlerde oldukça başarılı görünüyor."

"Bundan çok daha iyi, Lordum, sizi temin ederim..."

Julia, Bayan Seymour'un odağının Lord Cosby'ye kaymasını ve elinin Andrew'un üzerinden kaymadan önce gevşemesini memnuniyetle izledi. Her ikisi de sohbetlerine o kadar içten dalmışlardı ki Julia, Bayan Seymour'un Lord Cosby'nin en sevdiği konu olan zenginlik ve kendisi hakkında nasıl olup da konuşabildiğine hayret etti.

Andrew'un yanına doğru hareket ettiğini hissettiğinde hâlâ kendinden oldukça memnun hissediyordu. Neredeyse anında, onun varlığının keskin bir farkındalığını hissetti, vücudu o kadar çok yerde yumuşuyor ve geriliyordu ki, soğukkanlılığını korumakta zorlanıyordu.

"Ne yaptığını görüyorum," dedi ona minnettar bir gülümsemeyle.

Julia kendini yelpazelerken ona muzip bir sırıtış attı. "İlk başta hayal ettiklerinden çok daha fazla birbirlerine benziyorlar. Ben sadece onları doğru yönde biraz dürtmem gerektiğini düşündüm."

"Peki ya siz? Kendinizi en çok kime benzetiyorsunuz?"

"Hiç kimse," diye espri yaptı. "Ve kendime çok benzeyen biriyle sohbet etmek çok sıkıcı olurdu. Aynadaki yansıma ile yeterince sohbet ettiğimi düşünüyorum, çok teşekkür ederim."

Gülümsemesinin parıltısı kalbinin göğsünde çarpmasına neden oldu ve Julia bir kez daha onun bu kadar yıkıcı derecede yakışıklı ama çoğu zaman bu kadar sevimsiz olabildiği gerçeğinden yakındı.

"Sanırım," dedi Andrew usulca. "Kendi aranızda yaptığınız konuşmalardan bazılarına şahit olmak isterim."

"Oh, onları hiç sevmezsiniz, Lordum."

"Neden böyle düşündün ki?"

"Sanırım senin hakkında söyleyeceklerimi duymak istemezsin." Julia ona sırtıarak konuştu.

Parmaklarını onun gür saçlarında gezdirmenin nasıl bir his olduğunu merak etmesi gibi. Ya da vücudunun onunkine bastırıldığında nasıl hissedeceğini.

Onu daha önce öpmüştü ve o zamandan beri kanında bir tür ateş haline gelmişti. Bir uyuşturucu.

Ve tıpkı diğer uyuşturucular gibi, kendisinin de ona bağımlı olmasına izin veremeyeceğini biliyordu. Pek çok genç bayan bu tür düşüncelere sahip olduğu için mahvoldu.

Julia onların saflarına katılmayacağına kararlıydı.

"Lord Cosby'nin size muhteşem bir safir kolye hediye ettiğini duydum," dedi Andrew kayıtsızca.

Eli boğazındaki kolyeye gitti.

"Neden şimdi giymiyorsun?" diye sordu ona usulca.

"Bana hangi hediyeleri verdiğini nereden biliyorsunuz Lordum?" diye savunmaya geçti. "Böyle şeyleri takip etmek alışkanlığınız mı?"

Alaycı bir homurtu çıkardı. "White's'ta dinlemek isteyen herkese bunu ballandıra ballandıra anlatırken nasıl haberim olmaz? Üstelik Lord Tremaine de en az onun kadar gurur duyuyordu."

Julia kaşlarını çattı. "Lord Tremaine?"

"Bay Gardiner'ın Hindistan'daki madenlerine oldukça fazla yatırım yaptı."

"Kolyenin Lord Tremaine ve Bay Gardiner'dan olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Andrew şaşkınlıkla ona baktı. "Nereye varmaya çalışıyorsun, Red?"

Julia başını salladı ve kısık bir sesle ona kolyeyi bu gece takması gerektiğini, kopçası koptuğu için boynundan nasıl kaydığını ve yere çarpınca safirlerin paramparça olduğunu anlattı.

"Kırık bir toka sadece kalitesiz bir işçilik olabilir, ama kırık bir safir?" Başını iki yana salladı. "Sanırım bunu daha fazla araştırmam gerekecek."

Julia başıyla onayladı. "Ama dikkatli olsanız iyi olur. Bu Bay Gardiner'ın... şey, iddia ettiği gibi biri olmayabileceğini duydum."

Andrew ona güvenle gülümsedi. "Bana biraz daha güven, olur mu?"

Kadın ona gözlerini devirdi. "Pek güven telkin etmiyorsunuz Lordum."

"Ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilirim, Leydi Julia Lewis."

Bununla birlikte, ses tonunda her zamanki alay ve kin yoktu ve hatta kızın içinde her türlü çatışmayı hissetmesine neden olan o şekilde ona gülümsüyordu.

Trowbridge Markisi, kibirli, küçümseyici, mantıksız bir aptal olmadığı zamanlarda geçinmesi oldukça kolay biriydi. Hatta onun çekici *olabileceğini* istemeyerek de olsa kabul edebilirdi ama bunu ona söylemeyecekti.

Andrew Walford'un zaten kendisiyle ilgili oldukça yüksek bir görüşü vardı. Buna daha fazla katkıda bulunmak istemiyordu. Yine de onun gülümsemesinin sıcaklığının tadını çıkarmaktan hoşlanıyordu. Belki de onu biraz daha gülümsetmeli ve güldürmeliydi...

Sanki!

Julia içten içe başını salladı.

"Elbette kişisel olarak ellerimi kirletmeyeceğim," diye güvence verdi. "Ama bu... oldukça kârlı işle ilgilenebilecek birkaç kişi tanıyorum."

Julia bir kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu bir balo salonunun ortasında konuşulacak türden bir şey değil, Red." Andrew ona sırıttı. "Ve sanırım seni bir süre daha nefesini tutarak bekletmek istiyorum." Ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Sadece birkaç gün sonra gelecek haberleri bekle."

Adamın sıcak nefesi kulağının hassas kabuğuna değdiğinde nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti ve ona en mahrem şekilde içini dökerken içinden geçen küçük ürpertiye fark etmemesini umdu.

Eğer mücevherler gerçekten sahteyse ve satışında Lord Tremaine'in parmağı varsa, bu büyük bir skandala yol açabilirdi. Andrew'a bakıp yüzündeki hınzır gülümsemeyi gördüğünde, onun nadiren görülen bu yönünün Barrington Dükü'yle olan dostluğunu mükemmel bir şekilde açıkladığını fark etti.

Görünüşe göre, Trowbridge Markisi de en iyi arkadaşı kadar kurnaz olabiliyordu.

"O halde haberlerinizi bekleyeceğim Lordum," diye mırıldandı, bakışlarını dikkatle kaçırarak. Ona biraz daha dikkatle bakarsa, gözlerinin içine daha fazla gömüleceğinden korkuyordu.

Bu sırada Lord Cosby hâlâ Bayan Seymour'la dünyanın öbür ucundaki bazı madenlerle ilgili sürükleyici bir sohbete dalmıştı.

Neden, ah neden, Lord Cosby onun yarısı kadar bile çekici olamıyor?

Julia içten içe, her şeye rağmen etkilenmemesi gereken bir adama giderek daha fazla ilgi duymaya başladığı gerçeğinden yakınıyordu.

BÖLÜM 15

N Balodan iki gün bile geçmeden bir skandal patlak verdi. Gelen Lordum Tremaine vardı bulundu için olmak değil sadece.

çok daha düşük kaliteliydi, ama aynı zamanda *orijinal* de değillerdi. Gizemli Bay Gardiner ile olan ortaklığı mercek altına alındı ve Hindistan'daki mucizevi madenlere yatırım yapan diğer soylular arasında da genel bir öfke oluştu.

Julia annesinin tuhaf bir ifadeyle kanepeye oturmadan önce pencereden dışarı bakmasını izledi.

Mary, Leydi Powell'a bir fincan çay uzatırken sessizce, "Anne, çok kötü bir darbe almış gibi görünüyorsun," dedi. "Buyurun, biraz çay için."

Leydi Powell neredeyse şaşkın bir ifadeyle fincanı en küçük kızından aldı. Julia'ya döndü ve neredeyse rahatlamış görünüyordu. "Lord Cosby'nin hediyesinin kırılması büyük bir şans, canım," dedi titrek bir sesle. "Yoksa sen de baloda sahte mücevherler takacak kadar saf olanlar arasında sayılacaktın."

"Sence o safirler de Bay Gardiner'dan mı anne?" Julia merakını yenemeyerek sordu.

Leydi Powell başını salladı. "Lord Cosby'nin de o *madenlere* yatırım yapıp yapmadığından pek emin değilim ama o safirler kesinlikle o aşağılık Bay Gardiner'a aitti - her kimse artık!"

Belki de anneleri, Julia'nın boynundaki o sahte safir kolyeyi gösteriş olsun diye neredeyse kandırıldığı ve Seymour ailesiyle birlikte neredeyse alay konusu olduğu için daha çok üzülmüyordu.

"Bu hepimiz için uyarıcı bir hikâye olmalı," dedi Julia kasvetli bir sesle. "Bazen bir şeylerin gerçekliğine o kadar inanırız ki, onlara daha yakından bakmayı ihmal ederiz. Bazen, ilk başta göründükleri gibi değildir."

Elbette Lord Cosby'yi kastediyordu ama konu Vikont'a geldiğinde her zaman olduğu gibi bu uyarı da annesinin aklından uçup gitmiş gibiydi. Julia bu konuda onunla tartışmaktan vazgeçmek üzereydi ve bunun yerine ara sıra çenesini kapalı tutmayı tercih ediyordu.

Ancak kız kardeşi olaylara çok daha farklı bakıyordu ve o gün daha sonra Julia'nın yatak odasında yalnız kaldıklarında, Leydi Powell'ın duyamayacağı bir yerde ona sormadan edemedi.

"Julia." Mary'nin sesi biraz tereddütlü olsa da kasvetliydi. Sanki başka birinin onları duymasından korkuyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. "Sen... sen..." Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi, yaşlı gözlerle baktı.

"Lord Tremaine'in başına gelenlerle bir ilginiz var mı?" diye sordu.

Julia bir an için küçük kız kardeşinin aklını kaçırdığını düşündü. Neyse ki ikisi de yatak odasının mahremiyetindeydi ve etrafta bu kadar çirkin bir şeyi duyabilecek başka kimse yoktu.

"Mary," dedi yavaşça, "zaman zaman cüretkâr ve çirkin olabilirim ama o kadar nüfuzum yok - hele senin tahmin ettiğin düzeyde hiç yok!"

Mary'nin kuşkulu bakışları yerini rahatlamaya bıraktı ve kız kardeşine çaresizce gülümsedi. "Sanırım biraz fazla ileri gittim."

"Oh, kesinlikle." Julia omuz silkmek istercesine kıkırdadı.

O kadar gücü olmayabilirdi ama olabilecek *birini* tanıyordu.

"Sanırım bu kez yaptığınız işle gurur duyuyorsunuz."

Andrew başını kaldırdığında kayınbiraderinin kendisine onaylayan bir gülümsemeyle baktığını gördü. Bu tür şeyler genellikle William'ın uzmanlık alanıydı ama bu kez işi o üstlenmişti.

"Sahte ürünlerin çoğalması endişe verici bir noktaya ulaştı," diye açıkladı geniş omuzlarını silkerek. "Birilerinin daha onun planlarını fark etmesi an meselesiydi."

Aslında doğrudan Lord Tremaine'i değil, Hindistan'daki sözde madenlerine yatırım yapmaları için onları baştan çıkaran, yakalanması zor Bay Gardiner'ı hedef almıştı. Tıpkı Julia'nın ilk başta şüphelendiği gibi, ortada maden falan yoktu ve etrafta sattığı mücevherlerin hepsi sahteydi.

Lord Tremaine büyük acılar çekti çünkü servetinin büyük bir kısmını bu madenlere yatırmış, ancak bunların hepsinin bir aldatmaca olduğunu öğrenmişti. Aynı mücevherleri sattığı tonlarca insan da bu mücevherlerin sahte olduğunu öğrendiklerinde hem aşağılanmış hem de öfkelenmişlerdi. Şimdi onlar da tazminat talep ediyorlardı ve zavallı Lord Tremaine hepsine para iadesi yapmak zorundaydı.

William karşısındaki kanepeye oturan kayınbiraderine kaşlarını kaldırarak baktı. "Bu, Bayan Seymour'u annenin listesinden çıkarmanın oldukça dolambaçlı bir yoluydu. Oldukça da acımasızca."

"Evet, sanırım bunu eğlenceli bulacaksın." Andrew kalemini bir kenara bıraktı ve düşünceli bir ifadeyle en iyi arkadaşına baktı. "Doğrusu, ilk başta bu konuda hiçbir fikrim yoktu ama Leydi Julia bana o salak Cosby'nin ona verdiği safir kolyenin nasıl kırıldığını anlattığında şüphelenmiştim."

"Aptal mı? Gerçekten mi?"

"Gerçek bir tane."

Sadece bir aptal sahte olduğunu anlayamaz ve hatta bunu kur yaptığı kadına hediye edemezdi. Neyse ki talihsiz Vikont için Julia kolyeyi herkesin içinde takmamıştı ve Lewis'ler de Lord Cosby'nin saygınlığını koruyarak bu konuda yaygara koparmadılar. Yine de Andrew bunu duymayı tercih ederdi.

William ona alaycı bir ifadeyle gülümsedi ve içki dolabında keyifle içtiği konyağı bitirdi. "Pekâlâ," dedi ayağa kalkarak. "Geç oluyor ve eve, karımın yanına dönmem gerekiyor."

Andrew kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktığında güneşin hâlâ gökyüzünde olduğunu gördü. "Hâlâ gün ışığı var. Selina bu kadar erken bir saatte seni arıyor olamaz."

William'ın cevabı, Andrew'u nedense kızdıran bilmiş bir gülümsemeydi. "Beni arayan sevgili karım değil. Aksine, tam tersi."

"Kız kardeşimle evlendiğinden beri çok değiştin," diye yakındı Andrew. "Daha önce başkalarının arkadaşlığını küçümsediğini biliyordum, ama evlendikten sonra toplumun genelinden daha da nefret eder oldun."

William şapkasını eline alırken sadece güldü. "Sen anlamazsın tabii. Benim önerim gidip bir eş bulman ve bunu kendin denemendir."

Andrew bunun düşüncesiyle bile ürperdi. "Tanrı korusun!"

"Yine de arayışınızda size şans diliyorum." Dük kıs kıs güldü. "Dowager Marchioness sevgili oğlunun sezon sonuna kadar evlendiğini görmeye oldukça kararlı görünüyor. Bu konuda elini çabuk tutsan iyi olur, yoksa annen bunun sonunu duymana asla izin vermez."

Andrew, en yakın arkadaşı muhtemelen olabildiğince hızlı bir şekilde evine, karısının yanına gitmek üzere çalışma odasından çıkarken sadece başını sallayabildi. Geçmişte William ailesinden bu kadar neşeli bir şekilde bahsetmezdi, genç yaşta oldukça korkunç bir olayda ailesini kaybetmişti.

Evlilik onu iyi ya da kötü yönde kesinlikle değiştirmişti ve mutlu bir evliliği olan çoğu kişi gibi o da evliliğin kişinin dertlerine çare olduğu görüşündeydi.

William, Selina'yla aşkı bulduğu için oldukça şanslıydı; onların evliliği tonda çoğu kişi tarafından kıskanıldı ve bir süre için her genç kadının aynı mutluluğu bulması yüce bir amaç oldu.

Ancak Andrew böyle bir ideal konusunda o kadar da iyimser değildi. Serveti ve statüsüyle bile, hedefleyebileceği en iyi şey ömür boyu sürececek bir arkadaşlıktı - tabii ki mirasçıları olan bir arkadaşlık.

Her ne kadar annesiyle bu konuda konuşmaktan kaçınmaya çalışsa da, sorumluluklarını yeterince iyi biliyordu.

Yine de günün sonunda eve, *Julia'nın* yanına gelse nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyordu. Julia da onun gelmesini beklerken aynı sabırsızlığı gösterir miydi?

Uzun bir günün ardından onu bekleyen sıcaklığa nasıl gömüleceğini düşündükçe kanının ısındığını hissediyordu...

Ya da belki de adam ikisinin de giysilerini çıkarıp kızın içine girmeden hemen önce ona sataşmaya daha yatkın olabilirdi.

Her iki durumda da, fantezileri her zaman ikisinin yatakta birbirine dolanmasıyla sonuçlanırdı, onun muhteşem kızıl saçları yastıkların üzerine yayılır ve adam tekrar tekrar ona sokulurdu...

Andrew parmaklarını saçlarının arasına sokarken inledi. Böyle giderse hiçbir işi bitiremeyecekti.

Onu tekrar görmeliyim. Eğer görmezsem, görmezden gelinmesi neredeyse imkânsız bir dikkat dağıtıcıya dönüşeceğinden korkuyorum.

Onunla buluşmak iyi bir fikir olmayabilirdi ama en azından kanının ateşini düşürecekti - ya da öyle umuyordu.

Her nasılsa, kızın başlangıçta umduğundan daha büyük bir belaya dönüşeceğini hissediyordu. Beladan korktuğundan değil elbette.

Aklında bu düşünceyle yeni bir kâğıda uzandı.

BÖLÜM 16

T Geçen günler Julia için bir çeşit işkenceye dönüşmüştü.

Lord Tremaine'in skandalıyla birlikte tüm ton kargaşa içindeydi ve günlerce herkesin konuştuğu tek şey buydu. Hindistan'daki madenlere bir miktar para yatırmış olan beyler kayıplarını telafi etmek için sağa sola koşuşturmaya başlamış, o orijinal olmayan mücevherleri takmış olan hanımlar ise kendilerini çok rahatsız hissetmeye başlamış ve tüm konuşmalar bitene kadar odalarına kapanmışlardı.

Dün Hyde Park'ta gezintiye çıktıklarında gözle görülür bir şekilde daha az insan vardı ve orada bulunanlar da oldukça durgundu.

Cosby Vikontu bile Powell Malikânesi'ne yaptığı günlük ziyaretlerde şaşırtıcı derecede ihmalkâr davranıyordu. Belki o da, tüm bu kaosun ortasında taşradaki malikanesine çekilmiş olan kuşatılmış Lord Tremaine'den parasının iadesini talep ediyordu.

Bu yüzden Trowbridge'in Dowager Markizesi'nden bir öğleden sonra çay partisi için davetiye postayla geldiğinde, Julia bunu aldığı anda çok heyecanlanmıştı.

"Leydi Trowbridge'e şükürler olsun!" diye haykırdı. "Sıkıntıdan delireceğimi sanıyordum!"

Sadece bu da değil, Andrew'un birkaç gün önce balo salonunda ima ettiği şeyi tam olarak nasıl yaptığını anlamaya çalışırken deliriyordu. Onu tekrar görmeyi çok isterdi - elbette sadece bunu nasıl başardığını duymak için.

Yine de, onu Trowbridge Malikânesi'nde tekrar göreceği düşüncesiyle kalbi göğsünde çırpınıyordu.

"Leydi Trowbridge de muhtemelen aynı şekilde düşünüyordur," diye kıkırdadı Mary.

"Ve siz kızlar onun hakkında böyle konuşmamalısınız!" Leydi Powell nazikçe azarladı. "O zaman neden çabalarınızı çay partisinde giymek için uygun bir elbise bulmaya harcamıyorsunuz? Belki de zamanınızı daha iyi değerlendirmiş olursunuz!"

İki genç bayan kahkahalarla gülmeden önce birbirlerine baktılar ve annelerinin dediklerini yapmak üzere aceleyle odalarına döndüler. Özellikle Julia, *mükemmel* görüldüğünden emin olmak istiyordu.

Onu etkilemek istediğimden değil elbette.

Trowbridge Markisi'nin kendisinden başkası değil.

Yine de onu Trowbridge Malikânesi'nde, kendi *evinde* tekrar göreceği düşüncesi tüylerini diken diken etti ve Harriet sadakatle yanında beklerken, gardırobunu karıştırıp mükemmel elbiseyi ararken mutlu bir şekilde gülümsemekten kendini alamadı.

Böylece Julia kendini güneşli bir öğleden sonra Trowbridge Malikânesi'nin bahçesinde, bir avuç misafirle birlikte çayını yudumlarken ve çöreklerini atıştırırken buldu. Görünüşe göre Selina ve annesi de çaylarını açık havada, açan yaz çiçeklerinin arasında içmek konusunda aynı özel tercihi paylaşıyorlardı.

Leydi Jenkins çay fincanının kenarından sinsî bir gülümsemeyle, "Oh, umarım sevgili Markizimiz bu son olaylardan dolayı... iyice bunalmamıştır," diye mırıldandı.

"Peki, neden fazla telaşlansın ki?" Leydi Trowbridge kayıtsızca konuştu.

"Neden, Bayan Seymour ve ailesinin başına gelenler yüzünden tabii ki!"

Julia, Andrew'un genç bir bayan yüzünden üzgün olabileceği iması karşısında yüzündeki çatık kaşları güçlükle zapt edebildi. İfadesini kontrol altında tutmayı ancak elinin hafifçe dürtüldüğünü hissettiğinde başarabildi

yan. Hızlı bir bakış, Mary'nin Leydi Jenkins'e ve seçtiği sohbet konusuna karşı tavrındaki değişimi gördüğünü söylüyordu.

"Oh, bazı yönleriyle babasına ne kadar *benzediğini* biliyorsunuz." Dowager Marchioness acıklı bir gülümsemeyle içini çekti. "Daha geçen hafta Bayan Wolsey'i Hyde Park'ta yürüyüşe çıkarmaya niyetlenmişti sanırım."

Julia bu ince ima karşısında neredeyse çayını yudumlayacaktı. Leydi Jenkins'in kızı ile Bayan Wolsey'in bir tür rekabet içinde oldukları ve eldivenler, şapkalar ve hatta *talipler* de dahil olmak üzere hayatlarının neredeyse her alanını bir rekabet arenası olarak gördükleri bir sır değildi.

Leydi Trowbridge, stratejik olarak yerleştirilmiş bu sözle Andrew'u gözden düşmüş bir aileyle ilişkilendirmek isteyenleri etkili bir şekilde susturmuştu. Leydi Jenkins de bu tür açıklamalar yapmaktan kaçındı ve canlı kadınsı konuşmalar bir kez daha duyulmaya başladı.

Birkaç dakika sonra Julia, kaymakla geçirdiği talihsiz bir kazadan sonra tuvalet odasında kendine gelmeye çalışırken, Leydi Jenkins'in dedikodusunu yapmayı düşündüğü kişiyle karşılaştı.

Uzun boylu, geniş omuzlu adamı gördüğünde nefesi boğazında düğümlenir gibi oldu, öğleden sonra güneşi koyu kahverengi saçlarını koyu altın rengine dönüştürüyordu.

Dönüp köşenin arkasına saklanmaya çalışırken adamın adını söylediğini duydu. Daha doğrusu onun için seçtiği lakabı.

"Kırmızı mı?"

Bir an için onu görmezden gelmeyi ve partinin geri kalanıyla birlikte bahçeye geri dönmeyi düşündü. Birden adamın sıcak elini kolunun üst kısmında hissetti. Temas karşısında kaskatı kesildi ve adam da bunu fark etmiş olacak ki kolunu bırakıp hemen özür diledi.

"Özür dilerim. Size karşı bu kadar sert davranmak istememiştim."

Olabildiğince rahat bir şekilde gülümsedi. "Bu kadar resmi olmanıza gerek yok Lordum. Ben de tam bahçelere doğru gidiyordum."

"Ah... Annemin çay partisi mi?"

Kadın cevap olarak başını salladı. "Elbiseme biraz krem bulaştırmayı başardım," diye açıkladı, az önce çıktığı makyaj odasını işaret ederek.

Andrew'un dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi ve kız onun gözlerinin daha da karardığını gördü. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildi ama bu sadece onu kendisine doğru yaklaşmaya teşvik ediyor gibiydi. Bakışları yukarı doğru kayarak onun ağzına yerleşti ve kendi bakışlarının kurduğunu hissetti.

Yanlış hamle!

"Lordum," diye mırıldandı, "biz... ben geri dönmeliyim. Bunu yapmaya devam edemeyiz."

"Neyi yapmaya devam edeyim?" Sesi alçak ve zengin, kışkırtıcı, bilincini asla kurtulmak istemediği ipeksi bağlar gibi sarıyordu.

"Bu şekilde buluşmak," diye mırıldandı, bakışları adamın omzunda bir yere kaydı.

Andrew usulca güldü, damarlarında dolaşan boğuk ses onu sarhoş edene kadar devam etti. "Biraz tehlikeden hoşlandığını sanıyordum, Red."

Julia dudaklarını büzdü. "Bu şekilde değil."

Kalp atışlarının gürültüsünden sesini zorlukla duyabiliyordu.

"Beni istediğini biliyorum," dedi ona.

"Kim demiş?" diye tersledi, ama yine de ona bakmayı reddetti.

Onun orijinal olmayan sorusunu duymazdan geldi. "Ve ne kadar şaşırtıcı olsa da, ben de seni istiyorum."

Julia ona bakarken kaşlarını çattı. "Şimdi... bu sizin için çok küstahça Lordum."

Bir tutam kızıl saçını kızın yüzünden çekerken sadece gülümsedi. "Aklımda ikimizin de sorunlarını çözecek bir teklif var."

Onu dinlememesi gerektiğini biliyordu. Aslında, onu duvara yaslamaya başladığında itmesi gerekirdi. Ama onun bedenini kendi bedenine bu kadar yakın hissetmek, duyularını ateşlemeye ve mantığını yakmaya yetmişti.

"Bir gece," diye devam etti. "Sen. Ben. *Biz*."

"*Biz* diye bir şey yok."

"Bunu inkâr etmekten daha iyisini biliyorsun," diye mırıldandı. "Bu sorunlarımızı oldukça güzel bir şekilde çözecektir. Sadece bir gece, Red, ve bir daha asla bunu düşünmek zorunda kalmayacağız."

Gerçekten de çok cazip bir teklifti, çünkü Julia ona karşı yoğun, neredeyse dayanılmaz bir çekim hissediyordu.

"Sadece bir gece mi?" diye cüret etti. "Ve bana bir daha asla dokunmayacak mısın?"

"Arzuladığın şey bu mu?"

Açıkçası şu anda gerçekten ne istediğini bilmiyordu. Hele de adam, yakınlığıyla kafasında kalan tüm mantıklı düşünceleri karıştırırken.

"Ne istediğimin bir önemi yok," diye cevap verdi, gözlerini ondan kaçırarak. "Önemli olan *doğru* olanı yapmak. Annenin listesindeki diğer dört genç bayanı ortadan kaldırdığımızda, artık birbirimize acı çektirmemize gerek kalmayacak."

Julia çok ciddiye ama Andrew sadece gözlerini devirdi ve üç parmağını havaya kaldırdı. "İki. Sadece iki genç bayan kaldı."

Kaşlarını çattı. "Ne demek *istiyorsun-oh*."

Listede adı vardı. Nasıl unutabilirdi ki? Adamın aslında onu listesinde hiç düşünmediğini ama daha onu planlarına dahil etmeden önce çoktan ellediğini hissettiğinde bile bunun komikliği gözünden kaçmamıştı.

"Hayal edebiliyor musun?" Bunun yerine bir kahkaha patlattı ve başını salladı. "Çocuklarını evlendirmek isteyen tek kişi Dowager Marchioness değil. Annem de öyle. *Beş* genç kız arasından seçim yapma özgürlüğüne sahip olduğunuz için kendinizi şanslı sayın."

"Vikont mu?"

Başını salladı. "Görünüşe göre aday havuzum oldukça zayıf. Ya Lord Cosby ile evlenirim ya da ailemin onaylayacağı daha iyi birini bulurum." Omuz silkti ve acı acı güldü. "Bu noktada, tüm bunlardan kurtulmanın düşünebildiğim en kolay yolu kur yapmamız..."

Julia durdu ve ona baktı. Bunu daha önce nasıl düşünememişti?

Eğer Andrew ile flört ediyor gibi görünürlerse, annesi Lord Cosby'yi ona kakalamaya çalışmaktan kesinlikle vazgeçecekti. Ne de olsa Andrew bir markiydi ve serveti Vikont'unkinden çok daha fazlaydı.

Kur yapıyormuş *gibi davranabilirler* ve sezon sonunda herkesi kurlarının sona ermesine neden olan büyük bir tartışma yaşadıklarına kolayca ikna edebilirler.

Sorun çözüldü.

Onu ikna edebilirse, annesinin listesinde kalan diğer üç kişiyi savuşturma ikilemini muhtemelen çözebilirdi. Tek yapması gereken onu ikna etmektir...

"Bu asla işe yaramaz."

Gerçekten de parlak bir fikirdi ve Andrew bunun için onu alkışlamak zorundaydı.

Eğer kur yapıyorlarmış *gibi davranırlarsa*, sadece Leydi Powell Julia'yı Lord Cosby'ye doğru itmeye çalışmaktan vazgeçmekle kalmayacak, aynı zamanda kendi annesi de tüm o evlenmeye uygun genç kızları onun üzerine yıkmaya çalışmaktan vazgeçecekti.

Tek sorun, aralarında rol yapamayacakları kadar büyük bir *gerilim olmasıydı*.

"Neden olmasın?" Julia meydan okudu. "Bunun çok iyi bir plan olduğunu düşünüyorum!"

"Şu halimize bak, Julia!" diye inledi. "İkimiz de birbirimizden uzak durmamız gerektiğini bildiğimiz halde *toplum içinde* ellerimizi birbirimizden zor uzak tutuyoruz. Birbirimize aşıkımız gibi davranırsak aramızdaki bu *gerilimin* savunulamaz hale gelmeyeceğini sana düşündüren nedir?"

Kızın yanaklarına renk geldiğini ve güzel mavi gözlerinde aydınlanma olduğunu gördü. Tanrı ona yardım etsin, ama şimdiden ellerini ondan zorlukla uzak tutabiliyordu.

"Bir gece," diye homurdandı. "Birlikte bir gece geçirelim ve eğer bu bizi bu delilikten kurtarırsa, o zaman... belki de planına devam edebiliriz."

Julia bir an için çok hoş bir şaşkınlıkla baktı, adamın ne teklif ettiğini anlamadan önce pürüzsüz kaşları çatıldı.

"Sadece bir gece mi?"

Andrew onunla geçireceği bir geceden nasıl sağ çıkacağını bilmiyordu ama aklına gelen tek çözüm buydu. "Sadece bir gece," dedi ona ciddiyetle.

"Bu gece olabilir mi?"

Adam şok içinde ona baktı. "Pardon?"

"Birlikte geçirmemizi istediğin tek gece," diye tekrarladı. "Bu gece olabilir mi?"

Aralarındaki bu şiddetli çekimden kurtulmak için o da belki onun kadar istekli miydi? Yoksa Vikont'tan uzaklaşabilmeyi çok mu istiyordu?

Her halükârda Andrew'un bu gece için hiçbir planı yoktu. Eğer planları olsaydı, onları hemen ortadan kaldırırđı.

"Tamam. Bu gece o zaman."

Dudaklarını büken gülümseme ona tatmin olmuş küçük bir tilkiyi hatırlattı ve bir an için onu anlamsızca öpmek istedi. Tüm iç çekişlerini ve inlemelerini içerken dudaklarını onunkilere bastırmak için.

Bu gece, kendine hatırlattı.

"Sana bir araba göndereceğim," dedi ona. "Tek yapman gereken Powell Malikânesi'nden gizlice çıkmak, ben de gece yarısı seni dışarıda bekliyor olacağım. Bunu başarabileceğinden emin misin?"

Gözleri parladı ve kendinden emin bir şekilde çenesini kaldırdı. "Tabii ki yapabilirim! Böyle bir şeyi ilk kez yapmıyorum!"

Bununla ne demek istiyor? Daha önce başka biriyle gizlice çıktı mı?

Bu düşünce içini burktu ve *nedenini* tam olarak söyleyemese de kızgın hissetmeye başladı. Tek bildiği, Julia Lewis'in onu birkaç nefes içinde güldürme, arzu ve öfke hissettirme gibi esrarengiz bir yeteneğe sahip olduğuydu.

"Peki. Madem yeteneklerine bu kadar güveniyorsun, gece yarısı orada ol!" diye kıza çıkıştı ve arkasını dönüp onu orada, duvarın dibinde bıraktı.

Bu kadın onun ölümü olacaktı!

BÖLÜM 17

I *deliriyor olmalı.*

Julia genç kızlğından beri, uygun bir eş arayan genç hanımların her ne sebeple olursa olsun bir beyefendinin konağını refakatsiz ziyaret etmediklerini bilirdi, özellikle de söz konusu beyefendi erkek kardeşleri değilse.

Ve kesinlikle hava karardıktan sonra değil.

Bu yüzden araba Andrew'un evinin önünde yavaşlayarak durduğunda kendini oldukça endişeli hissediyordu.

Ya biri beni görürse?

Bir an için düşünceleri arabaya geri dönmesini ve onu Powell Malikânesi'ne geri götürmesini söylemeye yöneldi ama Andrew çoktan kapıyı açmış ve arabadan inmesine yardım etmek için elini uzatmıştı.

Julia pelerininin kapüşonunu yüzüne doğru daha sıkı çekti. Lamba ışığında bile, canlı kızıl saçlarından tek bir tutamın pelerininin altından görünmesi yeterli olacak ve anında tanınacaktı. Haber tüm Londra'ya yayılacak ve mahvolacaktı. Mary de öyle. Tüm Lewis ailesi, Tremaine'lerle aynı şekilde dışlanacaktı.

"Julia."

Neredeyse panik içinde başını kaldırıp baktığında Andrew'un net bir bakışla kendisine baktığını gördü.

"Ben buradayım," diye ürkmüş bir ata güvendiği gibi güvence verdi.
"Kimse seni görmeyecek. Eğer görürlerse..."

"Eğer yaptılarsa, o zaman ne olacak?" diye mırıldandı.

"O halde onları hiçbir şey görmediklerine ikna etmek için kendi yöntemlerim var."

Julia boğuk bir kahkaha atmayı başardı. Belki de bunu yapmak için kendine has yöntemleri vardı. Ne de olsa yakalanması zor Bay Gardiner'ı filtrelemeyi ve dolandırıcılığını ortaya çıkarmayı başarmıştı.

Derin bir nefes aldı ve kendisine yardım etmesi için titreyen elini onunkine doğru kaydırды. Çok daha büyük olan eli parmaklarının üzerine kapandığı anda, içinde tuttuğunu bilmediği nefesini bıraktı.

Andrew onu vücuduna yaklaştırdığında yumuşak bir çığlık attı.

Başını kaldırıp baktığında, adamın bir parmağını dudaklarına bastırarak onu sessiz olmaya çağırıldığını gördü. Koyu renk gözleri muziplikle parlıyor, dudakları her zaman karşı konulmaz bulduğu o yarı gülümsemeyle eğiliyordu.

"Bana yakın dur," dedi ona usulca.

Başını salladı ve adam kolunu omuzlarına atarak onu kendine yaklaştırdı. Onları ayıran kumaş katmanlarının arasından bile, ondan yayılan sıcaklığın yoğun bir şekilde farkındaydı ve kısa bir süre için onun da kendisinin ne kadar ısındığını hissedip hissetmediğini merak etti.

Ancak kapıyı geçtikten sonra, adamın onu vücuduyla koruduğunu ve bekâr evinin sınırları içine güvenli bir şekilde yerleşene kadar kimsenin onu görmesini engellediğini fark etti.

Rahatlamış bir halde pelerininin kapüşonunu geriye itti ve saçlarının çoğunu yüzünden uzak tutan tokadan kurtulmayı başaran vahşi bukleleri silkeledi. Kendisine transa geçmiş gibi bakan Andrew'a sinsice gülümsedi.

"Bütün bunların altında daha fazlası var," dedi ona, kadife pelerininin hacimli kıvrımlarının altında gizlenen vücudunun geri kalanına doğru işaret ederek.

Başını salladı ve "Sen benim ölümüm olacaksın" diye mırıldandı.

Adam arkasında durup pelerini omuzlarından çıkardığında sadece güldü ve pelerininin geri kalanını silkti.

"Benimle gel." Onu elinden tuttu ve konağa götürdü.

Trowbridge Malikânesi ya da Powell Malikânesi kadar büyük değildi. Ne de olsa buralar sadece iş ya da başka bir konu için Londra'ya geldiğinde kaldığı yerlerdi ve buralarda nadiren misafir ağırlardı. Yine de tüm konut döşemeli kadife mobilyalar ve hatta salonda merdivenin hemen üzerinde bir avize ile lüks bir şekilde döşenmişti.

"Yani..." diye takıldı, daha önceki endişesinin geri geldiğini hissederek, "metreslerinizi getirdiğiniz yer burası mı?"

"Pek sayılmaz," diye alay etti, onu merdivenlerden yukarı çekerken yüzü yumuşadı.

"Bilseydin de muhtemelen bana söylemezdin zaten," dedi başını hafifçe sallayarak.

Bir kapının önünde durdular ve Andrew gözlerinde garip bir bakışla ona doğru döndü. "Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu usulca.

Julia omuz silkti. "Bütün beyefendiler bunu yapmaz mı? Yalan söylemez mi?"

"Belki de."

Onun dürüstlüğünden dolayı rahatlamalı mıydı yoksa muhtemelen tonun diğer beyefendilerinin çoğu gibi olduğu için üzülmeli miydi bilemiyordu.

"Ama size yalan söylemeyecek kadar mantıklı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

Nedenini bilmiyordu ama onun sözleri göğsündeki bir şeyi, çok uzun zamandır yüklendiğini bilmediği bir ağırlığı serbest bırakmış gibiydi.

Kadın ona gülümsedi. "Bazen fazla mantıklı olduğunu düşünüyorum."

"Gel." Onu kapıya doğru çağırdı.

Belki de ona güvenebilirdi - ona diğer beyefendilerin yaptıklarının ötesinde şeyler vaat ettiği için değil, ona ham, yalın gerçeği söylediği için.

Andrew ona asla yalan söylememiş ya da anlamsız basmakalıp sözlerle onu kandırmamıştı. Hatta onun kendisine karşı acımasızca dürüst olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirdi. Ve belki de bu yüzden ondan bu kadar etkilenmişti.

Yumuşak bir gülümsemeyle kapıdan içeri adımını attı.

Andrew, Julia Lewis'i daha önce hiç bu kadar tereddütlü görmemişti. Ona göre Julia her zaman cesur ve küstah olmuş, iki bacağı olan her şeyle utanmadan flört etmişti. Hatta ahlaksız davranışları yüzünden onu hor bile görmüştü.

Bir de gizlice kaçma konusunda yeni olmadığına dair küçük bir sözü vardı.

Görünüşe göre sinsi gülümsemeleri ve dikenli diliyle onun öfkesini kışkırtmaya kararlıydı.

Ama onu kendi evine getirdiğinde, gözlerinde bir anlık bir kırılganlık yakaladı. Onu kucağına aldığı anda omuzlarındaki sertlikten, elini kendi elinin içine soktuğunda elinin titremesinden bunu hissedebiliyordu.

Julia Lewis *gergindi* ve bunu oldukça sevimli buluyordu. Aynı zamanda, o gece ikisi için de aklından geçen şey için üstesinden gelmek istediğı bir şeydi.

Kız odalarının kapısından içeri adımını attığında neredeyse cesaretini ve kararlılığını alkışlayacaktı, uzun zaman önce anlamaktan vazgeçtiğı garip bir nedenden ötürü göğsünde gurur çiçekleri açtı.

Tek bildiğı, kızın ona daha önce hiç hissetmediğı şeyleri hissettirdiğıydi.

"Biraz oturalım," dedi nazikçe ve onu kanepeye doğru yönlendirdi.

Kadının hâlâ oldukça rahatsız göründüğünü fark edince, onunla birlikte olmak için fazla hevesli görünmediğini umarak önceden hazırladığı şaraptan onlara biraz doldurdu.

Adam bardağı ona uzatırken başını iki yana salladı. "Yapamam," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Neden olmasın?"

"Ben... içkimi çok iyi tutamıyorum."

Andrew bunu neredeyse gülünç buldu. "Red, benim senin en iyi arkadaşının kardeşi olduğumu unutmuş gibisin."

"Yani?"

"Demek ki," dedi sırtarak, "daha güçlü adamları iş göremez hale getirecek miktarda içkiyi içmeye çalıştığını gördüm!"

Kadın ona ters ters baktı. "Bir hanımefendiyle ilgili böyle şeyler hakkında yorum yapmanın centilmenlik dışı olduğunu size söyleyen oldu mu hiç?"

Bu gece ona yapmak istediği çok sayıda centilmenlik dışı şey vardı ama bunları ona açıkça söylerse, onun varlığından daha da rahatsız olabileceğini biliyordu.

Julia şarabını usulca yudumlarken Andrew sessizliğini korumayı tercih etti.

"Yani..." Onu rahatlatmak umuduyla yüzünde bir gülümsemeyle ona doğru döndü. "Küçük bir oyun oynamaya ne dersin?"

"Oyun mu?" diye yankılandı.

Küçük dilinin alt dudağını sinirli bir şekilde yalamak için dışarı fırlayışını izledi ve bu manzara karşısında gırtlaktan gelen bir iniltiyi zorlukla bastırdı. Gerçekten de onun üzerinde nasıl bir etki bıraktığına dair hiçbir fıkri yok muydu?

Belki de biliyordu ve onunla alay ediyordu.

Belki de dalga geçilmesinden *hoşlanıyordu*.

"Sana kendin hakkında bir şey söyleyeceğim," dedi ona usulca. "Ve eğer doğruysa, ben kazanacağım. Değilse, sen kazanırsın."

"Hmm... biraz daha oynamamız gerekebilir, böylece daha iyi anlayabilirim."

Gülümsedi ve onun karşısına oturdu. "Örneğin, birini kovmak için asla bir kedi yavrusu kullanmadım."

Julia kahkahayı patlatmadan önce ona bakakaldı. "Pekâlâ, pekâlâ! Bu konuda ben de suçluyum."

"Bu doğru. Ve bunun için cezalandırılmalısın. Her kayıp için bir parça kıyafetini de kaybetmelisin," diye ekledi sırtarak. "Ne diyorsun, Red?"

Kızın tepkisi eldiveninin ucunu ısırıp dişleriyle koparmak ve ardından adama fırlatmak oldu. "Pelerinimi saklamam gerektiğini biliyordum ama hadi bakalım Walford!"

Güldü ve uçan eldiveni göğsüne inerken yakaladı. "Senin sıran, Red."

"Asla en iyi arkadaşımı kız kardeşime ayarlamadım!"

"Yanlış." Ona muzaffer bir edayla sırıttı. "Selina ve William'ın evlenmesini hiç istemedim."

"Ne? Bunu kastetmiş olamazsın!"

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Peki, kız kardeşin olsaydı, Barrington'a aşık olmasını ister miydin?"

"Şey, hayır..."

"Ben de öyle," diye cevap verdi. "William en iyi arkadaşım olabilir ama bu kız kardeşimin ona aşık olmasını istediğim anlamına gelmez. Onu kız kardeşimin iyiliği için korkacak kadar iyi tanıyorum."

Julia kollarını göğsünde kavuşturarak, "Beni kandırabilirdin," diye somurttu.

Güldü ve kadının önünde elini uzattı. "Diğer eldiveninizi de lütfen Leydim."

Tıpkı bir öncekinde olduğu gibi ona fırlattı.

Sonraki yarım saat içinde, bir şekilde kendilerini yerde bulmayı başardılar, oyunlarına derinlemesine dalmışlardı. Andrew kendini bir çift eldiven, bir çift ayakkabı, bir avuç saç tokası ve ipek bir çorapla çevrelenmiş buldu. Bu arada Julia'nın elinde de ceket, kravat ve ayakkabılarından biri vardı.

Kadının ince ayak bileğine çıplak bir bakış attı ve onu görünce damarlarındaki kanın hızla aktığını hissederek bacağının geri kalanının da aynı şekilde çıplak olduğunu hayal etti. Bu gece onun diğer çorabını da alacaktı, eğer istediği gibi olursa diğer kıyafetlerini de.

"Pekâlâ," dedi, sesi kesinlikle daha alçaktı. "Daha önce hiç en iyi arkadaşımın kardeşini öpmemiştim."

Julia ona bakakaldı, yanakları alev alev yanıyordu. "Bu hiç adil değil," diye homurdandı. "Önce *sen* beni öptün!"

"Ama sen de beni öptün," diyerek elini uzattı. "Diğer çorabınız, Leydim."

Kadının arkasını dönüp diğer çorabını çıkarışını, baldırından aşağı indirip ona doğru fırlatışını izledi.

"Böyle giderse tüm giysilerimi kaybedeceğim!" diye tısladı.

"Sanırım," dedi yavaşça, "bu geceki hedefimiz bu, hayatım." Adam elini ona doğru uzatırken Julia kaskatı kesilmiş gibiydi. "Buraya gel, Red."

Ona doğru yürüyüp elini onun elinin içine sokmadan önce bir an için tereddüt ettiğini gördü. Gülümsedi ve şehvetli bir öpücük kondurdu, dudakları çıplak teniyle buluştuğunda nefesinin boğazında nasıl düğümlendiğini fark etti.

Ona bakarken gülümsedi. "Senin sıran, Red."

"Ben hiç..." diye devam etti, alt dudaklarını ısırarak.

"Daha yüksek sesle söyle, Red. Seni duyamadım."

Kız ona baktı ve adam onun gözlerinin arzuyla nasıl karardığını gördü.
"Asla kız kardeşimin en iyi arkadaşını baştan çıkarmaya çalışmadım."

"Asla," dedi ona usulca. "Beni baştan çıkardı."

"Yalancı," diye alay etti usulca. "Şu anda bunu yapıyorsun."

Ona gülümseyerek daha da yaklaştı. "Öyle miyim?"

"Evet," diye mırıldandı, elini ona doğru uzatarak. "Sanırım gömleğinizi alacağım Lordum."

"Emin misin?" diye takıldı. "Ayağımda hâlâ bir ayakkabı var."

"Gömleğiniz, lütfen."

Baştan çıkarıcı. Dolambaçlı, kurnaz baştan çıkarıcı.

Andrew yavaşça gömleğinin düğmelerini açtı ve kadının bakışlarının boğazından göğsüne kadar açıkta kalan ten çizgisini takip etmesini izledi. Gömleğini silkti ve ona uzattı, kadın gömleği ondan alırken parmakları refleks olarak kumaşın üzerinde kıvrıldı.

"Buraya gel Kızıl," diye tekrar seslendi.

Ona yaklaşırken bu kez tereddüt etmedi. Adamın eli hatasız bir şekilde kadının ensesine uzandı ve onu kendine doğru çekmeye başladı.

"Daha önce hiç üstsüz bir adamı öpmemiştim..."

Kadın titreyerek ona gülümsedi. "Bunu yaptığımı söyleyemem."

Andrew buna hoş bir şekilde şaşırdı. "Şey..." O da ona gülümsedi. "Belki de buna bir çare bulmamızın zamanı gelmiştir."

Bütün gece onu öpmek için beklemişti. Öğleden önce Trowbridge Malikânesi'nde onu köşeye sıkıştırdığı andan şu anda oynadıkları oyuna kadar, ona karşı ateşli bir arzu içinde yaşıyordu.

Ama onu gerçekten istemediğı bir şeye zorlamak istemiyordu.

"Öp beni Red," diye mırıldandı.

BÖLÜM 18

K Benim, Red.

Ondan öpücük çalan ya da öpmeye çalışan beyefendiler olmuştu ve o da onlara kendisinin hafife alınmaması gereken biri olduğunu göstermişti. Lord Caraway gibi adamlar, isteksiz hanımlara kendilerini zorla kabul ettirirlerdi.

Ama Andrew, onu tanıdığı süre boyunca ne kadar sevimsiz biri olsa da, onlardan biri değildi.

Dudaklarını usulca onunkilere bastırmak istemişti ama öpücüğü nasıl başlatacağından emin değildi. Yavaş davranıp onun önden gitmesine izin mi vermeliydi? Yoksa kendini her zaman olduğu gibi cesur mu göstermeliydi?

Andrew onu öptüğünde, dudakları onunkilerin üzerinde sahiplenici bir şekilde kayarken, kendini şiddetli bir arzu fırtınasında sürüklendiğini hissettiğinde bu düşüncelerin pek önemi yoktu. Omuzlarına kadar uzandı, onu kendine yakın tutarken parmak uçlarının altındaki kasların esnediğini ve kıvrıldığını hissetti. Andrew onu aşağı doğru itip uysal bedenine ısrarla bastırırken sırtındaki sert zemini zar zor fark etti.

Adamın dudakları onun dudaklarının üzerinde durgun bir zarafetle hareket ediyor, kız onun ısrarıyla başlattığı bu samimi dansa onun liderliğini takip ederken incelikle yer değiştiriyordu. Kız yumuşak bir inilti çıkardığında, adamın dili kızın ağzına daldı, kızınkiyle dans etti ve onu hem şok edici hem de heyecan verici bir şekilde memnun etti.

Julia, Andrew'u öpmenin başlı başına bir macera olacağını biliyordu.
-Bu varsayımında ne kadar haklı olduğunu tahmin edememişti.

Adamın kollarında hafifçe titredi, adamın etrafında döndürdüğü fantezinin derinliklerine daldıkça gerçeklikten koptuğunu hissetti. Dilini hafifçe onunkine dokundurdu ve göğsündeki gümbürtüyü, büyük bir kontrolle barikat kurduğu bastırılmış arzusunun serbest kalışını, kolları çelik bantlar gibi onu sararken hepsinin ona doğru aktığını duydu-hissetti.

Ve onun kendisini bırakmasını hiç istemedi.

Öpüşmeyi kesti, kız yumuşak bir itiraz sesi çıkarırken bile sert nefesleri onunkilere karışıyordu.

"Seninle yerde sevişirsem lanetleneceğim," diye mırıldandı.

Adam onu ayaklarından -ve halı kaplı zeminden- kaldırıp yatağına götürürken, sanki paha biçilmez bir hazineyi bırakıyormuş gibi usulca üzerine yatırırken Julia sadece kısık sesle gülebiliyordu. Adamın dudakları sıcak bir şekilde çenesinden boynuna doğru inerken Julia'nın neşesi kısa sürede yerini şiddetli bir arzuya bıraktı.

"Tuhaf bir şey mi var Red?" diye hırladı, boynunun omzuyla birleştiği hassas deriyi ısırarak.

Başını salladı, vücudu daha fazlası için yalvarırken ona karşı kıvranıyordu. Tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, adam her ne yapıyorsa daha fazlasını istediğiydi.

Daha fazlasına *ihtiyacım vardı*.

"Andrew..." adamın iri eli göğsünün üzerinde gezinirken nefesi kesildi. Vücudu içgüdüsel olarak onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Sakin ol Kızıl," diye mırıldanarak yatıştırıcı elini sırtında gezdirdi.

Birkaç dakika sonra, adamın ağzı yakasından geçip kombinezonunun üstündeki yumuşak tümseklere doğru ilerlerken, elbisesinin arkasındaki düğme sırasının açıldığını hissetti. Hızlı bir çekiştirmeyeyle iç çamaşırının sınırlarından fırlayacakmış gibi hissetti, adamın sıcak nefesi çıplak teninin üzerinde dolaşıyordu.

Kirpiklerinin altından ona baktı ve avuçları cesurca ağrıyan etini okşarken, elleri sert tümsekleri sıkarken ve nefesi kısa soluklarla çıkmaya başlayana kadar serbest bırakırken bakışlarını tuttuğunu izledi. Parmakları ikiz tepelerin üzerinde gezindiğinde, kız hıçkırık ya da nefes nefese değil, saf, katıksız bir arzuyla bir ses çıkardı.

"Andrew," diye iç geçirdi.

Adamın ona bu şekilde eziyet etmekten büyük zevk aldığını tahmin ediyordu, elleri neredeyse ustaca bir baskı uygulayarak etini avuçladı ve dudaklarından bir zevk nefesi daha çıkarmak için kendi bedenini kullandı. Daha fazla dokunmak için zorlanan son derece hassas tomurcukları hafifçe çimdikledi.

"Hoşuna gitti mi Red?" diye sordu, sıcak nefesi kulağının çukurunda gezinirken sesi alçaktı. "Şu anda sana dokunuşum hoşuna gidiyor mu?"

"Oh, Tanrım, evet!"

Kızın ateşli beyanı Andrew'u memnun etmişe benziyordu, çünkü başını kızın göğüslerinin kabarıklığına eğmeden önce ona gülümsedi. Yavaşça, dilini bir meme ucunun üzerinde gezdirdi ve ondan şaşkın bir nefes aldı.

Titreyen kirpiklerinin altından, dilini bir kez daha, bu sefer yavaşça etinin üzerinde gezdirirken adamın sinsice gülümsediğini gördü. Kasıtlı olarak. Vücudunun mutlak bir teslimiyetle ona doğru eğilmesini izliyordu.

Ancak o zaman o pembe tomurcuğu ağzına aldı ve emdi.

Tırnakları adamın omuzlarına batarken yumuşak bir çığlık attı ve adam göğüslerine karşı saldırısını yoğunlaştırdı. Ağzı, neredeyse nefessiz kalana ve arzu içinde çalkalanana kadar elleriyle birlikte tahribat yarattı.

Eteklerinin ve kombinezonlarının yavaşça yukarı çekildiğini hissedene kadar adamın ellerinin aniden yer değiştirdiğinin sadece belli belirsiz farkındaydı. Adamın parmaklarının çıplak baldırlarında dantelli desenler çizdiğini, üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde dans ettiğini hissedebiliyordu.

En mahrem yerlerini koruyan bukleleri bulmadan önce iç uylukları.

Adamın parmağının daha önce hiç kimsenin dokunmadığı bir yere ustalıkla girdiğini ve içinde şiddetli bir şeyi ateşlediğini hissettiğinde yüksek sesle inledi.

"Bacaklarını aç benim için Red," diye ısrar etti. "Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Ona inandı, en mahrem yerinde onu cesurca okşarken hareketlerinin mükemmel ustalığına güvendi. Kaygan kıvrımlarına ustalıkla kayan o tek parmak, ona tutunurken yumuşak bir çığlık atmasına neden oldu.

"Andrew... Andrew!"

Ama onun adı dudaklarından bir dua gibi dökülürken, vücudunu keşfetmeye devam ederken onu kutsarken, her tepeye ve vadiye, her kuytu köşeye sahip çıkarken duyduğu memnuniyetten zevk alıyor gibiydi.

Parmağı kıvrımlarının tepesindeki bir şeye bastırırken, dili kasıtlı olarak meme ucuna doğru fiske vurdu. Sonra, bacaklarının arasındaki o en zevkli noktada daireler çiziyor, ona yaptıklarından delireceğini düşünene kadar onunla alay ediyordu.

Onun her türlü belaya bulaşacağını biliyordu - hiçbir beyefendi bir bayana bir geceliğine karşılıklı zevk almalarını önermezdi. Yine de,

onun duyuları üzerinde yaratabileceği zevkli tahribat hakkında hiçbir fikri yoktu - kesinlikle hiçbir fikri yoktu.

Parmağı onu daha ısrarlı bir şekilde yoklarken kıvrımlarını ayırdı. Her nasılsa, adamın artık onunla alay etmenin ötesine geçtiğini, her durgun vuruşta keşfetmekten cesurca fethetmeye geçtiğini hissetti. Onu, zavallı zihninin kavrayabileceği sınırların ötesine itiyordu.

"Andrew... sevgili Tanrım..." diye inledi parmağını içinde kıvrıp, içinde var olduğunu hiç bilmediği bir noktaya hafifçe bastırırken.

"Biliyorum, Red." Kız yüksek sesle ağlarken parmağını kızın ortasından aşağı kaydırđı, kızın ihtiyacı yatak odasının duvarlarında yankılandı.

"Bunu istiyorsun." Bir vuruş daha, onu sınıra daha da yaklaştırırken titreyen bir nefes daha.

Ne olduğunu bile bilmiyordu. Tek bildiği, varlığının her zerresinin ona doğru gerildiğiydi.

"Ve bunu yapmana izin vereceğim." Parmağı acımasızca kadının göbeğine girip çıkarken ona sırtıttı.

"Andrew, lütfen..." diye soluk soluğa konuştu, sözleri inlemelere dönüştü.

Adını koyamadığı bir şeyin uçurumunda duruyormuş gibi sımsıkı sarılmıştı.

"Bırak gitsin, Red," diye ısrar etti Andrew. "Kendi zevkinin önünde durma."

Julia kimseden talimat alan biri değildi ama içgüdüsel olarak ona güveniyordu. Bunun -bu her neyse- ikisinin de istediği şey olduğunu içten içe biliyordu.

Aralarında yanan bu alevli, akkor şey.

Parmağı daha derine battıkça, tüm kısıtlamalarını kıran bir şeye sürtünürken, onun çekirdeğine baskı yaptığını hissetti. Julia uçuruma doğru savrulduğunu hissetti, ama düşmek yerine sanki uçuyormuş gibi hissetti, varlığı bir milyon parçaya bölündü.

Dakikalar sonra, hâlâ sersemlemiş gibi hissetmesine rağmen gözlerini açtı.

"O da neydi?" diye nefes aldı.

"Bu." Kızın şakağına bir öpücük kondurdu. "Bu senin ilk zevkindi, Red."

Julia onun sesinde bir parça gurur sezdi ve gözlerini devirmek için duyduğu dürtüyle savaştı. Bunun yerine burnunu onun göğsüne gömdü, i geçirdi ve kendisini bir koza gibi saran sıcak, baharatlı kokusunun tadını çıkardı.

"Peki ya sen?" Bakışlarını aniden ona çevirdi.

Kısık sesle güldü. "Benim için fazla endişelenme. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Nasıl?"

"Başka yollar da var."

"Bana gösterebilir misin?" diye sordu.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı, "daha fazlasını istemezdim."

Kadın ona gözlerini devirdi. "O zaman neden hiçbir şey söylemedin?"

Gülümsemesi gergin görünüyordu. "şöyle diyelim, ellerimde paralanmanızı izlemekten ben de aynı derecede zevk alıyordum."

Yanaklarında bir sıcaklık hissetti. "Pekâlâ o zaman. Bana  ğret ve kimin kimi memnun etmekte daha iyi iş çıkardığını görelim!"

Her zaman oldukça zeki bir öğrenci olmuştu, dersleri çabuk kavrardı. Andrew ona ne öğretirse öğretsin, çabucak öğrenebileceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Pekâlâ," diye inledi. "Öp beni, Red."

"Ama bunu zaten daha önce yapmıştım."

"Evet, ama bu sefer bana da dokunmalısın."

"Göğsünde mi?" diye sordu. Başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirdi ve adamın keskin bir tıslama çıkarmasını hayretle izledi.

"Diğer şeylerin yanı sıra, evet."

"Başka ne gibi şeyler?" diye sordu.

Andrew inledi ve kızın elini tutarak avucunu pantolonunun içindeki sertliğe bastırdı. "İşte."

Onu dikkatle kavrayıp, elini onları ayıran kumaş tabakası boyunca üzerinde gezdirirken gözleri büyüdü. Andrew inlediğinde, omurgasından aşağı bir heyecan aktığını hissetti.

Julia dudaklarını onunkilere bastırđı, pantolonunun üzerinden onu okşarken dilini alt dudağının üzerinde cesurca gezdirdi. Parmağını meme ucunun üzerinde gezdirdi ve adamın çıkardığı sert iniltiden zevk aldı.

"Bu şeylerden kurtulacağım, lanet olsun," diye küfretti.

Adam aceleyle pantolonunu çıkarıp yatakta ona katılırken Julia güldü, her hareketinde kıpırdayan ve bükülen sırt kaslarına hayret etti.

Adam kollarına dönüp dudaklarını onunkilere bastırđığında, kadın da öpücüklerine karşılık verdi, ellerini göğsünün düzlemlerinde gezdirirken dilini onunkilerle birleştirdi.

"Dokun bana, Red," diye inledi. "Burada ölüyorum."

Julia ellerini adamın boyuna doladı, adamın ne kadar... büyük olduğunu fark ettiğinde gözleri büyüdü.

"Kahretsin," diye mırıldandı Andrew, başını geriye atarak. "Şimdi durma, Red. Durma."

Julia onu hiç böyle görmemişti; yenilmez ama savunmasız. Onun zevkini ellerinde tutma düşüncesi, çılgınca heyecanlanabileceğini hiç düşünmediği bir heyecandı.

Yavaşça, ellerini onun boyunda gezdirmeye başladı, daha önce ona yaptığı gibi onu okşadı, gırtlaktan gelen inlemeleriyle teşvik etti. Başının arkasını kavradı ve dudaklarını onun dudaklarına çarptı, ellerine doğru iterken onu çılgınca öptü, zevkinin saf manyetizması tarafından sürüklenmesine izin verdi.

Parmakları onun çekirdeğini bulduğunda, bir kez daha ona olan ihtiyacıyla damladığını fark ettiğinde, yüksek sesle bir inilti çıkardı. Vücudu son salıverilişinden beri hâlâ hassastı ve artık tanıdık olan o zirveye doğru savrulması uzun sürmedi.

"Çok yaklaştım," diye inledi boynuna doğru. "Şimdi durma, Red."

Yapamazdı. Yapamazdı.

Dudakları bir kez daha birleşti ve Julia'nın çekirdeğindeki bastırılmış gerilim paramparça olduğunda, Andrew dudaklarından fişkıran zafer çığlığını yuttu, kendi salıverilmesi ellerine patladı.

Bir an için gecenin sessizliğinde öylece uzandılar, tek ses pantolonlarının sesiydi, bedenleri tükenmişti. Gözleri titreyerek kapanırken içgüdüsel olarak ona doğru kıvrıldı ve kolları onu daha da yakınına çekti.

Julia uykuya dalarken adamın şakağına bastırıldığı yumuşak öpücüğün farkında bile değildi, hülyalı bir gülümseme dudaklarını büküyordu.

Julia uyandığında hava hâlâ karanlıktı ve kendini Andrew'un kollarında güvenle sarılmış olarak buldu. Yatağında daha önce hiç kimseyle yatmamıştı ve Andrew'un yatağının Powell Malikânesi'ndeki yatağından çok daha büyük olması, onun çıplaklığına bastıran az giyimli vücudunu daha da keskin bir şekilde fark etmesine neden oldu.

Ona baktı ve yüzündeki huzurlu ifadeyi görünce kendini özlemle gülümserken buldu, neredeyse hiç görülmeyen onaylamama kaşlarını çatmıştı. Ateş ışığında, eğer bu mümkünse, daha da muhteşem bir yakışıklılığa sahipti.

Julia yüzüne düşen bir tutam siyah saçı şefkatle süpürmek için uzandı ve sonra kendini durdurdu.

Ne yapıyorum ben?

Yanı başında uyuyan adamın profiline bakarken kafasının içinde alarm zilleri çalmaya başladı. Şu anda ona sarılıyor olabilirdi ama ya uyanırsa ne olacaktı? Dün gece onu dizlerinin üzerine çökerten o güçlü şefkatle bakmaya devam edecek miydi?

Bunun sadece bir gece olduğunu söylemişti. Üzerimize gelen çılgınlığı atlatmamız için bir gece.

Andrew'un evlenmeye niyeti yoktu ve birkaç dakika öncesine kadar Julia'nın da yoktu.

Artık o kadar emin değildi ve onun uyanacağı ve her şeyi farklı göreceği düşüncesi, oyalanmak istemediği bir kalp kırıklığıydı.

Gözyaşlarını tutarak sessizce onun kollarından kurtuldu ve bir gece önceki coşkularıyla gelişigüzel bir kenara attığı giysilerini toplamaya başladı.

Güneş ufukta yükselmeden, Andrew uyanmadan önce yatak odasından ve şehir evinden dışarı koştu.

Yüce Tanrım, biz ne yaptık?

BÖLÜM 19

Julia onu terk etti.

Gecenin bir yarısı, Andrew uykuya dalmış, bitkin düşmüş ve onun bedeninden kopardığı serbestlikle doyuma ulaşmışken, giysilerini toplayıp *kaçmıştı*.

Hayatında hiç ama hiç bir kadın onu yatakta terk etmemişti. Çoğunlukla, geri dönmesi için *ona* yalvardılar. Her zaman ilk giden o olurdu.

Ama Julia Lewis gecenin bir yarısı lanet bir hırsız gibi gizlice dışarı çıkmıştı.

Ondan sadece bir gece istedin. Sabaha kadar beklemediği için suçlanamaz.

Ama ayrılmak istediğini ona bildirme nezaketini göstermeliydi. En azından, ona geri dönerken eşlik etme nezaketini gösterirdi.

evine.

Yine de, gizlice kaçmaya oldukça alışkın olduğunu söylemişti. Sadece onun da yatağından gizlice çıkacağını hiç düşünmemişti. Bu fikir, boş bir yatağı ve hâlâ onun dokunuşunu arzulayan bir ereksiyona uyanana kadar aklına gelmemişti.

"Gerçekten de bir gece," diye alay etti üzerine soğuk su dökerken.

Dün gecedен sonra, bir gecenin yeterli olacağından pek emin değildi ama bununla mücadele etmek zorundaydı. Şimdilik.

İşin en kötü yanı, Vikont'la olan ilişkisinden kurtulabilmek için kur yapıyormuş gibi davranma gibi saçma bir planı çoktan kabul etmiş olmasıydı. Eğer şimdi sözünden dönerse, Julia Lewis'in ona nasıl bir öfke kusacağını ancak Tanrı bilirdi.

Gün ilerledikçe Andrew önündeki sıradan işlerin hiçbirine odaklanamadığını fark etti. Tek düşünebildiğı, dün gece Julia'dan aldığı zevk, onun tatlı iç çekişlerinin ve inlemelerinin zihninde yankılanması ve kanını ısıtmasıydı. Ve sonra, gecenin bir yarısı onu terk ettiğini fark ettiğinde hissettiğı soğukluk.

Faydası yoktu. Dışarı çıkması gerekiyordu. Belki alkol onun üzerindeki büyüü kaldırabilirdi.

Barrington Malikanesi'ne uğradı ve yavru kedisiyle oynayan kız kardeşini çok şaşırttı.

"Andrew, bugün seni beklemiyordum!" Selina kediye kucağına alarak haykırdı.

Tüylü canavarı gördüğünde bir kez daha Julia'yı hatırladı ve ruh hali giderek kötüleşti.

"Kocan nerede?" diye tersledi.

Selina hemen sinirlenerek karşılık verdi. "Öfkeni benden çıkarma Andrew."

İç çekti ve gözlerini kapattı. "Özür dilerim, Selina. William'ın nerede olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Yukarıda çalışma odasında," diye cevap verdi başını yana eğerek. "İyi olduğuna emin misin kardeşim?"

"Olumlu." William'ın çalışma odasına doğru merdivenleri hızla çıkmadan önce ona gülümsemeyi başardı.

William da bu ani davetsiz misafirlikten pek hoşnut değildi ama Andrew'a bir bakış atınca hemen fikrini değiştirdi ve ceketini kapıp Selina'yı yanağından öptü.

"Bir süre sonra döneceğim Günışığı," dedi ona.

Kaşlarını çattı. "Kardeşime iyi bak, olur mu?"

William ona dönüp baktığında Andrew ters ters baktı.

William kuru bir sesle, "Bana öyle bakacak gücü kendinde bulabiliyorsa, hâlâ iyi olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Yeni açılmış ama son derece seçkin bir beyefendiler kulübüne doğru ilerlediler. Saat henüz oldukça erkendi, bu yüzden masaların boş olması bekleniyordu ki bu Andrew için gayet iyiydi çünkü içinde bulunduğu duruma daha fazla dikkat çekmek istemiyordu.

Köşede izole bir masa buldular ve kendilerine daha fazla mahremiyet sağlamak için bir paravan ve işletmenin sunduğu en iyi konyaktan bir şişe ayarladılar.

Oturduklarında William, "Pekâlâ, şimdi söyle bana neyin var senin?" diye mırıldandı. "Seni o zamandan beri böyle görmemiştim... şey..." Omuz silkti. "Muhtemelen Oxford'daki beceriksiz gençliğimizden beri."

"Sen asla beceriksiz bir genç olmadın, Barrington."

William'ın gülümsemesinin parıltısı Andrew'da onun mükemmel dişlerini kırma isteği uyandırdı.

"Ve bu konuda haklısın," diye yanıtladı William yumuşak bir sesle. "Bunu sadece kendini daha iyi hissetmeni sağlamak için söyledim."

Andrew önündeki konyak bardağını devirip kendine bir tane daha doldururken ona ters ters baktı. "Eh, şimdi gittin ve durumu daha da kötüleştirdin," diye homurdandı.

"Böyle bir durumda olmana neyin sebep olduğunu bana söylemeyecek misin?" William kaşlarını kaldırarak sordu. "Selina'yı endişelendiriyorsun ve ben karımın endişelenmesinden hoşlanmam - bu sadece ağabeyinin saçmalaması olsa bile."

Andrew, "Sezonun geri kalanında Julia Lewis'le yüzleşmek zorunda kalacağım," dedi. "Kim bu konuda kızgın olmaz ki?"

"Leydi Julia gerçekten de ele avuca sığmaz biri olabiliyor," diye onayladı William. "Ama bunu yapmaya neden ihtiyaç duydunuz?"

"Çünkü onunla bir anlaşma yaptım," diye açıkladı Andrew.

Dük koltuğunda geriye yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dowager Marchioness size şeytanla anlaşma yapmamanız gerektiğini hiç öğretmedi mi?"

Eğer daha şeytani bir kadın varsa, o da Leydi Julia Lewis'ti. Aynı zamanda Andrew'un şimdiye kadar tanışma talihsizliğine uğradığı en baştan çıkarıcı ve düzenli hayatını yerle bir etme potansiyeli en yüksek olan yaratıktı.

"Peki, onunla ne tür bir anlaşma yaptınız?" William sordu.

"Bir kur yapma konusunda anlaştık."

William sorgularcasına bir kaşını kaldırdı. "Kiminle, özellikle?"

"Birbirimizle," diye açıkladı Andrew. "Aslında sahte bir flört. O Lord Cosby'yle evlenmekten kaçmak istiyor, ben de annemi en azından bu sezon için sırtımdan atmak istiyorum. O zamanlar makul bir anlaşma gibi görünüyordu."

William homurdandı. "Böyle bir şeyi gerçekten kabul etmek için nasıl bir delilik geçirdiğini bilmiyorum. Burada Leydi Julia Lewis'ten bahsediyoruz." Daha yakına eğildi. "Siz ikiniz birbirinizle ilk tanıştığınızdan beri düşman oldunuz."

"Sanki bunu bir kez daha hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi," diye homurdandı Andrew.

Ama işin *aslı*, onun o saçma sapan planını kabul etmesine neyin sebep olduğunu çok iyi biliyordu ve bir gece önce istediğini sandığı şeyi elde etmişti.

Ancak Şimdi, bir gecenin yeterli olup olmadığından ve bir gece daha istemesi gerekip gerekmediğinden pek emin değildi. Belki iki gece daha, sadece onu sisteminden çıkarmak için. Bunun yerine, kız kendini onun üzerine damgalamıŐtı, bu yüzden düŐünebildiđi tek Şey oydu.

"Peki, içinde bulunduğun durumla ilgili ne yapmayı düşünüyorsun?" William sordu.

"Bilmiyorum, gerçekten. Yani, öylece iptal edemem-" Andrew, gizlilik perdesinin arkasında hafif bir itiş kakış duyduklarında sözünü kesti.

William kaşlarını çattı ve hemen ayağa kalktı. "Burada kimse yok," dedi soğuk bir ifadeyle.

"Personel yüzünden olmalı." Andrew omuz silkti.

"Nedense bundan Őpheliyim."

Kendi ailesi tarafından ölüm ve ihanete uğramış olan en iyi arkadaşının Őüpheci olduğunu biliyordu.

"Bu konuşmayı daha özel bir yerde yapsak iyi olur," diye homurdandı William. "Burada hissettiklerim hiç hoşuma gitmiyor."

Andrew başıyla onayladı. "Zaten konuşmak istediğim başka bir Şey de yok."

"Akşam yemeğini Barrington Malikânesi'nde yiyebilirsiniz. Belki Selina'nın sizin için daha faydalı tavsiyeleri olabilir."

"Hayır, onun bu işe karışmasını istemem." Andrew başını salladı.

Selina, Julia'yla ne işler çevirdiğini bilseydi onu azarlardı. Bununla birlikte, Julia'ya kur yapması gerekiyorsa, belki de daha inandırıcı görünmesi için kız kardeşinin bu konudaki fikrini alabilirdi.

"Julia, canım, bütün öğleden sonra alışılmadık bir şekilde sessizdin. Bir terslik mi var?"

Julia kafasını bulutların arasından kaldırdı ve en yakın arkadaşının endişeyle kendisine baktığını gördü. Mary de onun için oldukça endişeli görünüyordu, ancak Selina'nın aksine fikirlerini kendine saklamayı tercih etti.

"Hayır, hiçbir şey." Julia gülümsedi. "Ben sadece Leydi Colman'ın evindeki partiyi düşünüyordum."

"Gerçekten de Colman Park yazın gidilebilecek çok güzel bir yer." Selina başını salladı. "Biraz sonra William'la birlikte oraya gideceğiz."

"Yine de çok şey kaçıracığınızı sanmıyorum." Mary iç çekti. "Bu sezon bir öncekinden daha sessiz geçecek gibi görünüyor."

"Yani William'a kur yapmam dedikodulara yol açmadan mı?" Düşes güldü.

"Doğru, doğru."

"Andrew'la ilgili bir sorun var..." Selina dudaklarını büzdü.

Julia'nın kafası en yakın arkadaşına doğru o kadar hızlı döndü ki kopacağını sandı. "Peki ya senin aptal kardeşin?"

Düşes bir an için şaşırmış gibi göründü ama sonra kendine geldi. "Neden, daha önce eve daldı ve William'ı görmek istedi. En tuhafı da dün gece gözünü bile kırpmamış gibi görünüyordu."

Julia bunu duyduğunda neredeyse takılıp düşüyordu.

Çünkü dün gece birlikteydik ve birlikte yapmamamız gereken bir şeyi yapıyorduk.

"Her neyse, o ve William erkenden ayrıldılar, ben de en sevdiğim iki arkadaşımın yürüyüşe çıkarak kendimi eğlendirebileceğimi düşündüm." Selina, Mary ve Julia'ya gülümsedi.

Mary başını sallayıp gülümserken Julia, kız kardeşi ve en yakın arkadaşının kendisinden daha da şüphelenmesine neden olacak bir şey söyleyebileceği korkusuyla bir kez daha sessiz kalmayı tercih etti.

"Bakın, Bayan Ferguson ve Leydi Cosby orada!"

Julia bakışlarını Selina'nın işaret ettiği yere doğru kaydırdı ve gerçekten de Cosby Vikontesi'nin Bayan Ferguson'la birlikte onlara doğru geldiğini gördü.

Hanımlar birbirleriyle selamlaştılar ve Bayan Ferguson gözlerinde minnettarlıkla Selina'ya döndü. "Majesteleri, yavru kediye kabul etme nezaketini gösterdiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Ona ne isim verdiğinizizi sorabilir miyim?"

Selina ona gülümsedi. "Ona Bean adını koymaya karar verdik ve emin olun onu görmek çok keyifli!"

Julia, Bayan Ferguson'u gereksiz yere kendi planlarına alet ettiği için suçluluk duydu ve yüzünde özür dileyen bir ifadeyle öne çıktı. "Bayan Ferguson, umarım Lord Trowbridge'e bir kedi yavrusu hediye etme konusunda sizi yanlış yönlendirdiğim için beni affedersiniz," dedi. "O gece bana çok kötü sataştığı için ondan öç almak istemiştim."

"Oh, bu hiç önemli değil." Bayan Ferguson kıkırdadı. "Sadece biraz *kıskanç* olduğunuzu anladım... *şey*, *kıskanç*."

"Kıskanç mı?" Julia mırıldandı.

Bayan Ferguson geniş bir gülümsemeyle, "Neden, oldukça açık," diye cevap verdi. "Ve Lord Trowbridge... şey, sizden bir tepki almak için sizinle alay ediyor olabilir. Başka bir kadında gözü olduğu belli olan bir adamı istemezdim."

"Ama hiç de öyle bir şey değil-"

"Ah, Leydi Julia, siz inkâr etmeye çalışabilirsiniz, *o* da inkâr etmeye çalışabilir ama gözleri olan herkes için her şey apaçık ortada." Bayan Ferguson üç genç kadına gülümsedi ve reverans yaptı. "Pekala, annem ve ben gitmeliyiz. Size iyi günler, Majesteleri, Leydi Julia, Leydi Mary."

Dowager Vikontes ve kızı görüş alanından çıkınca Julia hızla Selina ve Mary'ye döndü. "Bayan Ferguson'un söyledikleri... şey, doğru olamaz, değil mi?" diye sordu. "Andrew Walford'a karşı bir şeyler hissediyor gibi görünmüyorum, *değil* mi?"

Selina dudaklarını büzdü. "Şey, sen öyle söyleyince... Ama sanırım bu seninle kardeşim arasında."

"Duygularınızdan pek emin görünmüyorsunuz," dedi Mary usulca. "Belki de birlikte daha fazla zaman geçirirseniz, gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktır."

"Ben mi? *Onunla* daha fazla vakit geçirmek mi?" Julia alay etti.

Mary ona sevinçle gülümsedi. "Leydi Colman gelecek hafta bir ev partisi düzenliyor, değil mi? Sanırım o zaman kesin olarak öğreneceğiz."

Julia kız kardeşine dehşet ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla baktı. Mary'nin bazen nasıl bu kadar sakin ve zeki olabildiği aklını gerçekten karıştırıyordu. Ev partisine gelince, belki Julia bundan kaçınabilirdi. Hasta olduğunu falan söyleyebilirdi.

Andrew'la tekrar yüzleşmekten kaçınmak için her şeyi yaparım.

Bir ev partisi. Bir felaket için mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu!

BÖLÜM 20

G *Od, bana metanet ver.*

Julia perdeyi çekerek arabanın penceresinden dışarı baktı. Colman Park gerçekten de İngiltere'nin en iyi malikânelerinden biriydi ve Leydi Colman sezon sonuna doğru, Parlamento tatildayken yıllık ev partisini düzenlediğinde bunu herkesin yüzüne vurmaktan asla geri durmazdı ve herkesin ev sahiplerini gücendirmeden partiyi kaçırmak için neredeyse hiçbir mazereti yoktu.

Babam hariç, diye düşündü küçük bir gülümsemeyle, kendi yerine karısını ve kızlarını göndererek tüm olaydan sıyrılmayı başaran kendi babasını düşünerek. Powell Kontu bu tür toplantılara katılmayı hiç sevmez, bunun yerine çalışma odasına kapanmayı tercih eder, etrafı bir yığın belge ve ıvır zıvırla çevriliydi.

Ancak Julia için ev partileri eskiden çok heyecan verici etkinliklerdi ve kuralların Londra'da olduğundan daha az katı olduğu zamanlarda kaçamak yapma olasılıkları sonsuzdu.

Elbette bu, herkesin hoyratça hareket ettiği anlamına gelmiyordu. Skandal ve yıkım riskini göze almak istemiyorsanız, hala uyulması gereken görgü kuralları vardı.

Ve yıkımdan bahsetmişken.

Trowbridge Markisi'ni en son ne zaman gördüğünü hatırladığında yanaklarında hafif bir sıcaklık hissetti. O zamandan bu yana bir hafta geçmişti ve onun samimi dokunuşunu hatırlamak bile nefesinin hızlanmasına ve kalbinin normalde olduğundan biraz daha düzensiz atmaya başlamasına neden oluyordu.

Mary ve Selina ona bu ev partisinde ona karşı olan duygularını netleştirebileceğini söylemişlerdi ama zamanı geldiğinde onunla nasıl yüzleşmek zorunda kalacağını hiç söylememişlerdi.

Julia hayatında bir kez olsun kendini tamamen kaybetmiş hissetti.

"Julia, canım, kendini iyi hissediyor musun?"

Annesinin endişeli sesiyle neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Perdeyi aceleyle indirdi ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Elbette öyleyim anne. Neden olmayayım ki?" diye cevap verdi yeterince rahat olduğunu umduğu bir ses tonuyla.

Mary'ye şöyle bir bakınca, bunun umduğu kadar sıradan olmadığını anladı.

Leydi Powell ona şüpheyle baktı. "Yaramazlık ihtimaliyle karşı karşıya kaldığınızda nadiren bu kadar sessiz olursunuz."

Görünüşe göre annesi onu çok iyi tanıyordu ama şu anda onu neyin rahatsız ettiğini tahmin edecek kadar değil.

"Belki de bütün bir hafta sonunu Lord Cosby'nin önüne atılarak geçirme düşüncesine pek sıcak bakmıyorumdur." Julia kayıtsızca omuz silkti.

"Julia Lewis!" Leydi Powell öfkелendi. "Artık Londra'da olmayabiliriz, ama bu terbiyeni şehirde bırakabileceğın anlamına gelmez, genç bayan!"

Annesi sert bir nutuk çekerek onu davranışlarına dikkat etmesi konusunda uyarırken Julia rahat bir nefes aldı. Ancak araba yavaşlayıp durduğunda Leydi Powell nihayet durdu ve Julia'ya uyarı dolu bakışlar fırlattı.

"Hafta sonu boyunca uslu duracaksın, yoksa seni derhal Londra'ya geri gönderirim!"

"Evet anne," diye mırıldandı Julia. Sadece Lord Cosby'nin hafta sonunun geri kalanında peşini bırakmayacağını umuyordu ama bunun pek olası olmadığını biliyordu.

Ev sahipleri onları ön kapıda nezaketle karşıladı ve karşılıklı iltifatların ardından Mary ile birlikte uşaklardan birini takip ederek

Diğer genç hanımlar salonda toplanmıştı.

Koridorda kadınsı konuşmaların sesi yankılandı. Mary'nin ona endişeli bir bakış attığını gördü ve elini kendi elinin içine almak için uzandı.

"Biliyorsun, ben artık bir çocuk değilim," diye hatırlattı Mary zayıf bir gülümsemeyle.

"Desteğime ihtiyacın olduğu için seni tuttuğumu sanıyorsan yanılıyorsun," diye karşılık verdi Julia. "Beni beladan uzak tutabilmen için elini tutuyorum."

Mary güldü ve bu şekilde salona girdiler - iki kız kardeşin eğlenmesinin tam bir resmiydi.

"Leydi Julia! Leydi Mary!" diye seslendi güzel bir sarışın onlara. "Bize katılın."

Mary kibarca, "Bizi burada ağırladığınız için çok teşekkür ederiz, Bayan Delaney," diye mırıldandı.

Lord ve Leydi Colman'ın tek kızı olan Bayan Veronica Delaney, çocukluğundan beri titizlikle uyguladığı hafif bir kahkaha attı. "Hadi ama, aşırı kibar olmaya gerek yok. Artık Londra'da değiliz!" dedi Mary'ye.

"Ve kutsanmış bir rahatlama, öyle." Julia boş kanepelerden birine otururken gülümsedi. Mary de doğal olarak onun yanına oturdu.

"Biz de tam konuk listesi hakkında konuşuyorduk." Bayan Corinne Wentworth kıkırdadı. "Lord Montgomery çoktan geldi."

"Lord Pennington ve Sör Manning de öyle."

"Ne kadar heyecan verici." Julia bir çörek yerken gülümsedi.

"Gelin bakalım hanımlar." Bayan Delaney güldü. "Leydi Julia'nın zaten bir talibi var. Tavsiyeye ihtiyacı yok."

Bunun üzerine Leydi Amanda Thornton parlak gözlerle eğildi. "Lord Cosby bu sezonun en gözde bekârlarından biri-"

Julia keskin bir gülümsemeyle, "Lord Cosby saygıdeğer bir beyefendidir," diye araya girdi. "İşler daha yeni yeni yoluna girdiği için, çok fazla varsayımda bulunmak istemem."

Göz ucuyla Meryem'in çayını yudumlarken hafifçe boğulduğunu gördü. Ancak kız kardeşinin peçeteyle dudaklarını silerken sakladığı küçük gülümsemeyi de fark etmekte gecikmedi.

"Ah." Leydi Amanda yüzünü buruşturarak dudaklarına götürdüğü çay fincanının arkasına saklanmayı tercih etti.

Ev sahipleri konuşmayı ustalıklı farklı bir yöne çekmeden önce grubun üzerine bir an için gergin bir sessizlik çöktü.

"Lord Trowbridge de az önce geldi," dedi Bayan Delaney, Julia'ya aşırı parlak gelen bir gülümsemeyle. "Şu anda babam ve diğerleriyle birlikte avlanıyor."

Bu kez, çayını neredeyse bardağına geri tükürecek olan Julia'ydı.

"Lord Trowbridge ilahi biri." Bayan Wentworth iç çekti. "O da İngiltere'nin en eski ve en iyi ailelerinden birine mensup."

Oh, o çok ilahi...

O salondaki hiç kimse Andrew'un ne kadar çekici olabileceğini bilmiyordu. Ya da ellerinin ve dudaklarının ne kadar yetenekli olduğunu.

Katılımcı bayanlar onun en iyi özelliklerini anlatıp dururken soğukkanlılığını korumak için mücadele eden Julia dışında hiç kimse.

Sanki daha fazla hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Bayanlar nihayet odalarına çekilmek üzere dağılana kadar bitmek tükenmek bilmeyen uzun bir süre geçmiş gibiydi. Mary ve Julia'ya birbirine yakın odalar tahsis edilmişti, bu yüzden birlikte geri yürüdüler.

"Demek çoktan gelmiş," dedi Mary usulca.

"Öyle görünüyor."

"Lord Trowbridge'den mi yoksa Lord Cosby'den mi bahsettiğimi söylemedim."

Julia sertleşti ve kendisine nazıkçe gülümseyen küçük kız kardeşine baktı.

"Bence cevabını çoktan aldın," dedi Mary ona. "Kalbinin bunu kabul edip etmemesi tamamen başka bir mesele." Julia'yı koridorda öylece bıraktı, ağzı bir karış açık ona bakıyor, küçük kız kardeşinin kalbindeki düğümleri birkaç basit kelimeyle çözebilecek kadar bu konularda nasıl bu kadar bilgili olabildiğini merak ediyordu.

Julia kendi odasının kapısını iterek açarken başını salladı ve büyük bir hayal kırıklığıyla iç çekerken gözlerini kapattı. Kalbinin duygularını kabul edip etmemesi bir şeydi. Bu duyguların kabul edilip edilmemesi ise tamamen farklı bir konuydu.

Ormanda bir silah sesi duyuldu, bir sülün sürüsü etrafa dağıldı ve ardından atışını bir kez daha ıskalayan talihsiz bir beyefendiden bir dizi küfür geldi.

"Bu bugün üçüncü kez oluyor!" Lord Montgomery tüfeğini omzuna asarken yüzünü buruşturdu. Acı dolu bir gülümsemeyle diğer beylere döndü. "Sanırım bu, günün geri kalanında oturmam gerektiği anlamına geliyor, ha?"

Andrew sadece gülümsedi. "Bu kadar asık suratlı olma Montgomery. Her şeyin yolunda gitmediği günler vardır."

Lord Montgomery bir kahkaha attı. "Bunu sizden duyduğuma inanmak zor, Lord Trowbridge. Nereye giderseniz gidin iyi bir talihle kutsanmış gibisiniz."

"Odaya girer girmez bütün genç hanımlar bile ona akın ediyor," diye alay etti Sör Manning. "Söyle bize, Trowbridge. Sırrın nedir?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum beyler!" Andrew başını sallayarak güldü.

Lord Colman gülerek eve dönmeleri gerektiğini söylemeden önce genç beyler iyi huylu bir şakalaşma turuna giriştiler.

"Neredeyse ikinci çayı vakti geldi." Sırıttı. "Ve eğer dönüşümüzü bir dakika bile geciktirirsem Tanrı yardımcım olsun!"

Evli beyefendilerin çoğu, eşlerinin onlar üzerindeki güçlerini kullanırken kendilerini nasıl diken üstünde tuttukları konusunda şaka yapmayı severdi. Bu hiç de

Kadınların, sadece sözde daha iyi olan eşlerinin arkadaşlığından kendilerini uyuşturmak için oldukça pahalı eğlencelere yönelmeleri şaşırtıcıdır.

Patika yoldan geri dönerlerken Andrew, Lord Cosby'nin arkalarında kaldığını gördü. Vikont alışılmadık bir şekilde sessizdi. Normal zamanlarda Julia'nın deyimiyle "övgüler yağdırırdı" ama bu kez son derece suskun davranıyordu.

Belki de adam iyi bir nişancı değildir. Bu durumda, bu talihsiz gerçeğe dikkat çekmektense çenesini kapalı tutması onun için daha iyi olacaktır.

Açıklığın kenarına yaklaşmışlardı, diğer beylerin çoğu önlerindeydi, o sırada Vikont'un ona seslendiğini duydu.

Andrew biraz sertçe arkasını döndü. Dürüst olmak gerekirse, adamlar herhangi bir sohbete girmeye hiç niyeti yoktu, çünkü Julia'nın itirazlarına rağmen onun hâlâ cesurca peşinden gittiğini biliyordu.

Cosby gerçekten "hayır" ı cevap olarak kabul etmeyi öğrenmeli.

"Yanlış bir şey mi var Lord Cosby?" Andrew Vikont'a kaşlarını kaldırarak sordu.

Lord Cosby sadece biraz gülümsedi. "Leydi Julia'ya son derece yakın görünüyorsunuz Lordum."

Andrew, Vikont'un kendini biraz daha yukarı çekişini gözden kaçırmadı. Tonluktaki diğer beyefendilerin çoğuyla karşılaştırıldığında, Andrew'a kıyasla daha zayıf, daha dar bir yapıya sahip olmakla birlikte uzun boylu sayılabilirdi. Yine de Andrew ondan birkaç santim daha uzundu ve ona baktığında, ondan dalga dalga yayılan hayal kırıklığını hissedebiliyordu.

Görünüşe bakılırsa Vikont *hiçbir* konuda ikinci olmayı sevmiyordu. Boyları gibi kontrol edilemeyen bir konuda bile.

"Leydi Julia kız kardeşimin yakın arkadaşıdır," diye hatırlattı Andrew sert bir gülümsemeyle. "Doğal olarak, yollarımızın kesişmesi gereken zamanlar oluyor."

"Doğal olarak." Lord Cosby'nin gülümsemesi zoraki gibiydi.

Aslında, onunla ilgili her şey zorlama görünüyordu. Kusursuz bir şekilde taranmış saçlarından kusursuz bir şekilde dikilmiş kıyafetlerine kadar, sanki tonun geri kalanına mükemmel bir görüntü sunmak için farklı yönlerini küratörlüğünü yapmış gibiydi.

Ama o tek değildi ve Andrew, Julia'nın kocası olarak böyle bir adamı hak etmediğini bilecek kadar hayatı boyunca onun gibi adamlarla uğraşmıştı.

"*Peki o nasıl bir adamı hak ediyor?*" diye alay etti zihnindeki küçük bir ses. "*Sen mi?*"

Evet! Evet! Andrew çılgılık atmak istedi.

Onun yerine Lord Cosby'ye döndü. "Lord Colman hanımlarla ikinci çayı içmek için geri dönmemiz konusunda ısrar ediyor."

Ancak Vikont'un işi henüz bitmemişti.

"Yerinde olsam dikkatli olurdum, Trowbridge," diye uyardı ipeksi bir gülümsemeyle. "Birini tanıdığınızı düşünebilirsiniz, ancak tamamen yanıltıldığınızı fark edebilirsiniz."

Andrew sertleşti. "Tavsiyen için teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Şuna da kulak vermek isteyebilirsin -*hayır* cevap olarak kabul etmemeyi öğren."

Lord Cosby'nin sözlerine sinirlenerek karşılık vermesini ve ardından öfkeyle önünden geçip gitmesini memnuniyetle izledi.

Görünüşe göre sözlerim sonunda onu etkilemiş.

Andrew şimdi Julia'nın Vikont'la evlenmemekte neden bu kadar kararlı olduğunu anlayabiliyordu; o beyefendi kibarlığının altında iğrenç bir yılan yatıyordu.

Julia'nın kendisine gelince.

Kadını konuşmaların belirgin sesini duyabildiği bahçelere baktı ve kendini özellikle o yaramaz sesi dinlerken buldu...

Başını salladı ve kendi kendine kaşlarını çattı. Onunla yakında konuşması gerekecekti ve onu terk etme düşüncesi hâlâ sinirlerini bozsa da, kendisini onu tekrar görmek için sabırsızlanırken buldu.

Konuşmak için tabii ki. Başka bir şey değil, dedi kendi kendine küçük bir gülümsemeyle partinin geri kalanına katılmak için geri dönerken.

BÖLÜM 21

A ünkü bu kısa soluklanma, Mary ile ikinci çayı için bahçeye inen Julia'nın moralini düzeltmeye yetmişti.

Lord ve Leydi Colman ev partisine ev sahipliği yaparken hiçbir masraftan kaçınmadılar ve ikinci çayı da bir istisna değildi. Geniş bahçelerdeki gölgeliklerin altına birkaç masa yerleştirilmişti ve genç hanımlar doğal olarak çörekler, kekler ve zarif, küçük sandviçlerden oluşan yüksek bir dizi ile belirli bir masaya doğru toplanmışlardı.

Leydi Amanda güzel bir gülümsemeye, "Leydi Julia, iyileşmiş görünüyorsunuz," dedi.

Julia bu ters iltifat karşısında sakarca bir gülümsemeye karşılık verdi. "Teşekkür ederim, Leydi Amanda."

Bayan Delaney, "Babam ikinci çayı için bize katılmadan önce ellerini yüzlerini yıkayacaklarını söyledi," diye araya girdi.

"Onlar" ev partisine katılan beyefendiler tabii ki.

Neredeyse anında, genç bayanlar en sevdikleri eğlence olan iyi bir eşleşme için olta atmaya başladıklarında masada kıkırdamalar ve heyecanlı konuşmalar patlak verdi. Julia küçük bir dilim havuçlu kek yerken neredeyse gözlerini devirecekti. Neyse ki kimse onun Lord Cosby'yle olan sözde flörtüne Leydi Amanda kadar patavatsızca yorum yapmamıştı.

Çok geçmeden, beyefendiler -elbette ormandaki gezintilerinden sonra yıkanıp üstlerini değiştirmiş olarak- bahçeye doluşmaya başladılar ve genç hanımlar bir yandan diğer masalara göz atarken bir yandan da kendilerini olabildiğince şık göstermeye çalıştıkları için sohbet bir kademe kısıldı.

Lord Cosby geldiğinde, masalarına yaklaşacakmış gibi göründü ama Julia aceleyle başını eğdi ve çöreğinin üzerine bol miktarda kaymak yığarak büyük bir gösteri yaptı. Bir centilmen olarak hayal kırıklığını son derece iyi gizledi ve onun yerine Lord Montgomery'ye katıldı.

"Lord Cosby'yi görmezden gelmeyi seçmiş olman annemin hiç hoşuna gitmeyecek," dedi Mary içinden.

Julia cevap olarak, "Annem son birkaç haftadır benden hiç memnun değil," diye mırıldandı.

Kız kardeşi alaycı bir şekilde gülümsedi. "Doğru."

Genç kızlardan birinin, Bayan Penelope Jennings'in, "Lord Cosby çok yakışıklı," dediğini duydular. "Ve mükemmel bir beyefendi."

Julia buna neredeyse kahkahalarla gülecekti. Keşke bu hanımlar onunla biraz daha fazla zaman geçirebilselerdi, o zaman Vikont hakkındaki fikirlerini değiştirmek zorunda kalabilirdi.

Ama zaten çoğu beyefendi aynı değil miydi?

Belki de bunun tek nedeni, tonun içindeki çoğu beyefendinin düşündüğü gibi düşünmesidir.

Ne de olsa genç bir hanımın evliliği her şeyden çok bir alışverişi ve bir beyefendi toprak sahibi, unvan sahibi ve varlıklı olduğu sürece, çoğu kişi onun gerçekten de iyi bir av olduğunu kabul ederdi. Mizaçlarının uyuşup uyuşmadığı ya da birbirlerinin varlığına en iyi ihtimalle yarım saatten fazla tahammül edip edemeyecekleri pek önemli değildi.

Julia'nın Lord Cosby ile içinde bulunduğu çıkmaz da *böyleydi*. Aslında, Bayan Penelope Jennings gibi, Vikont'un, bir hükümdarın bir köylüye lütufta bulunması gibi, kendilerine iltimas geçmesi halinde sevinçten havalara uçacak pek çok kişi vardı.

Bayan Catherine Fletcher'ın üzgün bir ses tonuyla arkadaşına, "Korkarım o konuda hiç umut yok," dediğini duydu. "Lord Cosby'nin başka bir genç bayandan *çok* hoşlandığı bir sır değil ve olası bir nişandan söz ediliyor, ya da annem öyle diyor."

Julia, genç hanımların Lord Cosby hakkında konuşurken kendisine yönelttikleri kaçamak bakışları görmemiş gibi davrandı. Eğer Bayan Penelope Vikont'u bu kadar çok istiyorsa, ona sahip olmakta bir sakınca görmüyordu.

"Peki ya o?"

"O kim?"

"O." Bakışlar hep birlikte bahçeye giren son beyefendiye çevrilirken, Bayan Penelope sanki dikkatleri üzerine çekmek istemiyormuş gibi kelimeyi tıslayarak söyledi.

Julia bile çayından ve çöreklerinden başını kaldırıp Andrew'un dünyadaki yerini bilen bir adam edasıyla kendinden emin adımlarla alana girişini izledi. Bir an için göz göze geldiler ve Julia kanında o tanıdık sıcaklığın dolaştığını, omurgasında hafif bir karıncalanmanın dans ettiğini hissetti. Adam arkasını dönüp Lord Cosby'ye doğru yürümeden önce dudaklarında kısa bir gülümseme gördü.

Julia bunca zamandır tuttuğunu bilmediği nefesini serbest bıraktı.

"Sanırım artık cevabımızı aldık." Mary kız kardeşini kaburgalarından hafifçe dürterken hafifçe güldü.

Julia kaşlarını hafifçe çatarak başını salladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Gözlerini ondan ayıramıyorsun," diye belirtti Mary. "Ve içeri girdiği anda *seni* aramaya başlıyor."

Julia'nın içinden bir mutluluk heyecanı geçti ama hemen bastırdı. "Muhtemelen tüm hafta sonu boyunca bana eziyet etmenin yollarını düşünüyordur," diye homurdandı.

"Peki neden bu kadar zahmete girdiğini hiç merak etmediniz mi?"

Mary memnuniyetle kendi kendine gülümserken Julia'nın bardağı dudaklarının ortasında durdu.

Mary basitçe, "Erkeklerin kadınlara, özellikle de ilgi duydukları kadınlara karşı nasıl farklı tepkiler verdiklerini en iyi senin bilmen gerekir," dedi.

Ama Andrew, Julia'nın kalbinin en derin, en umutsuz girintilerinde arzuladığı şekilde onu gerçekten cezbetmiş miydi? Yoksa bu sadece şehvetten başka bir şey değil miydi?

Zaten birlikte bir gece geçirmişlerdi ve ona göre bu, ikisini de tüketmiş gibi görünen şiddetli özlemi iyileştirmiş olmalıydı. Yine de neden hâlâ onu bu kadar ateşli bir şekilde arzuluyordu?

Neden onunla sadece bir gece geçirmek ona yeterli gelmiyordu?

Onu iyileştirmek yerine, neredeyse acı verici bir yoğunlukla arzuladığı *bir uyuşturucu* haline gelmişti.

O anda Julia, Andrew Walford'a bir daha asla dokunmaması gerektiğini, yoksa kendisini ele geçiren bu delilikten asla kurtulamayacağını biliyordu.

Andrew genç kızların kendisine zlem dolu bakışlar atmasına aşınaydı ama o öğleden sonra Julia'nın bakışlarıyla karşılaştığında gözlerinde yanan yoğunluğa hazırlıksızdı. Sanki Julia hiçbir şey olmamış gibi bakışlarını kaçırmadan hemen önce gözleri ikiz alevler gibi *yanıyor* ve Andrew'un ruhunu dağlıyordu.

Baştan ıkarıcı, diye seslenmek istedi. *Kurnaz cadı*.

Birlikte geçirdikleri o geceden sonra, ona duyduğu doymak bilmez özlemden kurtulacağını düşünmüştü ama tam tersi olmuştu; kadın onu hem bedenen hem de ruhen büyülemişti ve şimdi bilincini saran bir siren şarkısı gibiydi. Her nefesi onun kokusunu arzuluyordu. Bacakları ona doğru koşmak için can atıyordu.

Adam deliydi. O *deliydi*.

Sonunda ondan uzaklaştığında, kayıp o kadar içgüdüsel görünüyordu ki, sanki rzgr onu dışarı atmış gibi hissetti.

Ama diğerkonukların huzurunda ona doğru koşarak ikisini de utandıramazdı, bu yüzden Lord Colman'a döndü ve yaşlı beyefendinin onu yavan politika ve benzeri şeylerle oyalayabileceğini umdu. Ev sahibinin Parlamento'yu kuşatan sayısız ikilemle ilgili görüşlerine odaklanmaya çalışırken, William ve Selina'nın nihayet gelmesine kadar geçen dakikaları saymaktan kendini alamadı.

Ya öyle olacaktı ya da Julia'ya tek başına ulaşmayı planlayacaktı; daha birkaç hafta önce ona çok saçma gelen bir fikir.

Yalancı. Onu gördüğün ilk andan beri onu istiyorsun. Onu istedin, ondan nefret ettin ve onun için yanıp tutuştun.

Nefret ve cazibe arasındaki çizgi gerçekten de çok inceydi ve yıllardır bu çizgide yürüyordu. Aralarındaki en hararetli konuşmalar, onun cüretkârlığına duyduğu tiksintiye körüklemesi gerekirken, sanki kendisi bir pervane, o da canlı bir alevmiş gibi, onu ona daha da yaklaştırmıştı.

Bunun için yanacağını biliyordu. İkisi de yanacaktı.

Onu ararken ve mahvına neden olurken en aşağılık arzularını engelleyen tek şey onun için duyduğu endişeydi. Onu ne kadar istese de, *arzulasa* da, bunu ona yapamazdı.

Birkaç dakika sonra, Lord Colman'ın siyaset hakkında *durmadan* konuşmaya olan büyük aşkını şımartarak nihayet kendini kontrol altında tutmayı başardığında, Andrew nihayet diğerkonukların arasına karışmaya karar verdi. Belki de dikkatini en tatsız faaliyet olan

İnatçı anneler evlenmemiş kızlarını ona kakaladıkları için, Julia ile yalnız konuşmayı başarana kadar günün geri kalanında hayatta kalabilirdi.

Tek başına. Bu kelime onu *heyecanlandırmaması* gerekirken heyecanlandırdı.

"Sanırım bu dileklerinizi bir kenara bırakabilirsiniz." Genç bir bayanın umutsuzca iç çektiğini duydu. "Görünüşe göre Leydi Julia bugün bir fetih daha gerçekleştirmiş."

Andrew olduğu yerde durdu. Hiçbir zaman pek dedikoducu olmamıştı ama bu iki genç bayan partinin geri kalanı için fikirlerini açıklıyorlardı.

"Ne? Yapmış olamaz!"

"Lord Trowbridge'in ona nasıl baktığını gördünüz mü? Adam gözlerini ondan alamıyordu!"

"Gerçekten, Annie... hayal görüyor olmalısın!"

Annie adındaki genç bayan narin bir homurtu çıkardı. "Keşke öyle olsaydım, gerçekten."

"Bize en azından birkaç talip bırakamaz mıydı?" diye bağırdı diğeri. "Hepsiyle evlenmesi mümkün değil!"

Kıs kıs güler. "Belki de yapabilir. Belki de babası onu Lord Cosby'yle evlendirip hepimizin sefaletine son vermeden önce hepsini neşeli bir kovalamacaya sürüklemeyi planlıyordur."

Bu son ifade Andrew'un Julia adına haklı bir öfke patlaması yaşamasına neden olmuştu. Genç hanımların evlilik maceralarında yoldaştan ziyade rakip olarak gördükleri kişilere karşı özel bir küçümseme beslediklerini biliyordu.

Ama bunun da ötesinde, Julia'nın bu genç bayanlar için bir tehdit haline geldiğini ve katılan genç delikanlıların çoğunun muhtemelen kazanmak istediği bir tür ödül olduğunu da gördü.

Ve onu herkes için daha az hedef haline getirecek tek bir yol vardı - *ulaşılamaz* hale gelmeliydi.

Genç hanımlar onun evlendiğini görmek istiyordu. Beyefendiler de muhtemelen biri onun üzerinde meşru bir hak iddia edene kadar durmayacaktı. Julia geceyi Andrew'la geçirmeyi kabul ettiğinde kendisi de aynı şeyi söylemişti: Kur yapmak sorunlarını çözecekti.

Ve eğer ona kur *yaparsa*, bu *onun* sorunlarını da çözecekti. Annesi, içlerinden birinin onu Markiz olmaya ikna edebileceği umuduyla bekâr genç kızları ona kakalamaya çalışmaktan vazgeçecekti.

Ama şu anda tüm niyet ve amaçlarıyla kendisinden kaçmaya çalışan bir kadına nasıl kur yapacaktı?

Andrew pembe ve mora dönmeye başlayan gökyüzüne baktı. Konuklar akşam yemeği için üstlerini değiştirmek üzere eve dönmeye başlamışlardı bile.

Julia Lewis tüm gücüyle ondan kaçmaya çalışabilirdi ama bir ev partisinde, ondan gerçekten ne kadar uzağa ve ne kadar süre kaçabilirdi?

BÖLÜM 22

Andrew, Julia'nın peşinden gitmenin zor olacağını biliyordu. Hatta kendini buna hazırlamıştı. Ancak, hiçbir şey onu Lord Montgomery'ye parlak bir şekilde gülümserken, masanın karşısından onu görmezden geldiğinde hissettiği öfke.

Bu onun planlarından biri olmalıydı. Tabağındaki bifteği bıçaklarken kendi kendine şiddetle inkâr etmeye çalışsa bile, onu nasıl düğümlere boğduğunu biliyor olmalıydı.

"Andrew," diye tısladı Selina parlak bir gülümsemeyle, "bu gece neyin var senin?"

Kız kardeşi ve kocası Colman Park'a o öğleden sonra geç saatlerde gelmişlerdi, bu yüzden Selina günün büyük bir bölümünde içinde kaynayan hayal kırıklığından haberdar değildi.

William bilmiş bir sırıtışla, "Sanırım kardeşin etin yanı sıra tabağın da içini boşaltmak istiyor, aşkım," diye cevap verdi.

Andrew bifteği ağzına atarken nefesinin altından en iyi arkadaşına küfretti. Tatlar diline zorlukla kaydedildi. Lord ve Leydi Colman seçkin konukları için verdikleri bu gösterişli ev partisinde hiçbir masraftan kaçınmadıkları için tadının iyi *olması gerektiğini düşündü*.

Ama Andrew için Julia'nın dudaklarından alabildiği tek tat dudaklarıydı ve onun Lord Montgomery gibi beceriksiz bir züppe uğruna kendisini kasten görmezden geldiğini görmek onu çıldırtıyordu. Bu yeni bir deneyimdi ve en hafif tabirle son derece sinir bozucu buluyordu.

Akşam yemeğinde onunla biraz konuşmak istemişti, ama o sırada kendisiyle konuşmayan genç bir bayana yaklaşmaktan ne kadar çekindiğini bildiği için, etrafını bilerek bekâr genç bayanlardan oluşan bir grupla çevirmişti.

Julia ondan kaçmanın ne kadar zor olacağını öğrenecekti. Sinsi küçük kızıl saçlı ondan kaçabileceğini düşünebilirdi ama sonsuza dek kaçamazdı.

Ve nihayet yemekten sonra boş koridorlardan birinde, hanımlar salona geçip beyler puro ve konyak eşliğinde iş ve siyaset konuşurken onu köşeye sıkıştırdığında da durum tam olarak buydu.

Neredeyse bütün gece göz ucuyla onu izlemişti ve kız salondan sıvıştığında peşinden gitmeye fazlasıyla hazırды.

"Bir yere mi gidiyorsun, Red?"

Kadının sesini duyunca kaskatı kesilmesini memnuniyetle izledi, sonra yavaşça dönüp onu karşıladı, mavi gözlerinden soğuk bir ateş fışkırıyordu.

"Beni mi takip ediyordunuz Lordum?" Julia kaşlarını zarif bir şekilde kaldırarak sordu.

Andrew, Julia'nın göğsünün üzerinde kavuşturduğu kollarının göğüslerini nasıl daha da yukarı kaldırdığını fark etmemek için kendini zor tuttu. Bu yumuşak et yığınlarından belirgin bir hoşlanma duyduğunu fark etti ama Julia'nın şu anda bu düğünceyi duymaktan memnun olmayacağını biliyordu.

"Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum Red," dedi ona doğru adım atarken yumuşak bir sesle.

Kadın bir adım geri çekildi, bakışları temkinliydi ve adam ona daha da yaklaşırken sırttı.

"Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim," diye karşılık verdi.

Küçük pembe dilinin alt dudağını kısaca yalamak için dışarı fırlayışını izlerken neredeyse inliyordu.

"Kur yapıyor olmamız gerekiyordu, hatırladın mı?" diye hatırlattı sahte bir hayal kırıklığı ifadesiyle. "Ama sen yine de

en ateşli talibim."

"Siz benim en ateşli talibim değilsiniz," diye belirtti Julia. "Lord Cosby benim sonsuz dehşetime rağmen çok daha ısrarcı."

Andrew kolunu arkasındaki duvara dayayarak, "Yapma," diye uyardı. "Sakın başka bir adamın adını ağzına alma."

Bu kadar yakından, saçlarına ve tenine sinmiş hafif kokuyu alabiliyordu ve bu koku onu tehlikeli bir sarmala sürüklüyordu. Kızın burun deliklerinin hafifçe açılmasını, gözlerindeki siyahın neredeyse maviyi yutmasını izledi.

Demek ki bu kadar etkilenen tek kişi o değildi. Daha da fazla gülümsemekten kendini alamadı.

"Lord Cosby'den kurtulmana yardım edebilirim," diye mırıldandı, bakışlarından kaçamasın diye kızın çenesini yukarı kaldırarak. "Sana söz vermiştim, değil mi?"

"Ayrıca sadece bir gece demiştin."

Andrew içini çekti. "Bu imkânsız Red, bunu sen de biliyorsun."

Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "O zaman tüm bahisler kapandı Lordum. Eğer sözünüzü tutamayacaksanız, o zaman size nasıl güvenebilirim?"

"Açıkla bana," dedi Andrew sert bir sesle, "sana dokunamamam konusunda ısrar ederken, tüm dünyaya kur yaptığımızı nasıl göstereceğiz?"

Yanakları renklendi ve yere baktı. "Elbette görgü kurallarına uymalıyız."

Cemiyet'in kuralları belirlenmişti ama aynı kurallar Ton üyeleri tarafından aynı kolaylıkla göz ardı ediliyordu. Kendisi de kuralları çiğnemesiyle ünlü olan Julia'nın protokole sıkı sıkıya bağlı kalmaları konusunda ısrar etmesi gülünçtü.

"Bunun ne kadar saçma olduğunun farkındasın, değil mi?" diye alay etti. "Dokunuşuma bile zor dayanıyormuş gibi görünürken tüm partinin kur yaptığımıza inanmasını mı bekliyorsun?" Kadının nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını duydu ve kaşlarını çattı. "Ne dedin sen?"

Öfkeli bir bakışla ona baktı. "Dedim ki," diye tısladı, "senin dokunuşuna dayanamadığımdan değil, ikimizin de dikkatini çok fazla dağıttığından!"

Andrew durdu ve ona bakakaldı. Bir an için onu öpmeyi düşündü ama koridordaydılar ve herkes onlara rastlayabilirdi. Duruşları zaten oldukça skandal yaratıyordu. Biri onları böyle uygunsuz bir pozisyonda görse, o gece Colman Park'ın tamamı ayağa kalkardı.

"Evlenmek istemiyorsun." İ ekti. "Oysa ben *Lord Cosby* ile evlenmek istemiyorum. Yıkım ve skandal riskini göze alamam... Yapamam işte."

O haklı.

Her karşılaşmaları aralarındaki gerilimi artırıyor, her bakışta, en ufak bir dokunuşta ikisini de tutuşturmakla tehdit ediyordu.

Eğer Julia flörtlerinden sonra da seçkin bir genç hanım olarak kalmaya devam edecekse, yaptıkları her şey ayıplanmamalıydı. Aksi takdirde, maskaralıkları sona erdiğinde gerçek bir parya haline gelecekti.

Yine de, tüm bunlardan sonra başka bir adamın Julia Lewis'le evleneceği düşüncesi Andrew'un ruhunu sızlatıyordu.

Gözlerini kapadı ve ellerini tekrar yanına çekti. "Senin mahvolmana neden olmak istemiyorum," dedi ona usulca. "Tek dileğim benden geri çekilmemen."

Büyük bir çabayla dönüp ondan uzaklaştı ve onu boş koridorda tek başına bıraktı.

Az önce Julia Lewis'e yalvardım mı?

Andrew elini kalın, siyah saçlarının arasında gezdirirken alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. Duygularını ifade ederken hiç bu kadar savunmasız olmamıştı.

ve bunu Julia'yla, her fırsatta ona karşı çıkmaya çalışan bir kadınla yaptığını düşünmek.

Kadın onu çıldırtıyordu, evet, ama bundan son derece zevk aldığını fark etti.

Julia diğer genç hanımlara katılmak üzere salona geri dönerken soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. Onun yokluğunda beyler tartışmalarını bitirmiş ve onlara katılmış görünüyorlardı. Hatta dans etmek için yer açmak amacıyla mobilyalar bir kenara çekilmişti.

"Julia, bir terslik mi var? Epeydir yoktun galiba," dedi Mary onun dönüşü üzerine sessizce.

Julia başını salladı. "Yokluğum oldukça dikkat çekici miydi?"

"Sadece sana göz kulak olanlara," diye cevap verdi Mary.

Kız kardeşi, "Lord Trowbridge de kayıp gibi görünüyor," diye ekleyince Julia içten içe rahat bir nefes aldı.

O boş koridordaki konuşmalarını hatırlayınca yanaklarında yükselen sıcaklığı hissetti. O kadar yakındaydı ki, ellerini kaldırsa göğsüne dokunacak, tıpkı o gece onun evinde yaptığı gibi avuçlarının altında kalp atışlarını hissedecekti. Parmak uçlarında dursa, onu öpebilirdi...

Mary onun neredeyse sersemlemiş ifadesine hafifçe gülerken başını salladı.

"Sanırım artık sormama gerek yok," diye alay etti kız kardeşi. "Bütün cevaplar zaten yüzünde yazılı."

"İçinde bulunduğum durumdan keyif alıyor gibisin," diye homurdandı Julia.

"Hiç de düşündüğünüz gibi değil, hayır." Mary ona sırıttı. "Ama... sen her zaman kendinden çok eminsin, her zaman kontrolü elinde tutuyorsun. Belki de bazen bazı şeyleri olurluna bırakmak güzeldir."

Julia temkinli ve çekingen kız kardeşinden böyle sözler duyacağını hiç düşünmemiştir. Ona her zaman daha dikkatli olmasını öğütleyen Mary olmuştu, özellikle de beyefendilerle olan ilişkilerinde. Onun böyle ahlaksız davranışları teşvik etmesi pek olası değildi.

"Gerçekten kimsin sen ve kız kardeşime ne yaptın?" Julia kaşlarını kaldırarak sordu.

Mary sadece güldü ve kolunu Julia'nın koluna doladı. "Ben senin kız kardeşinim ve seni en iyi tanıdığımı düşünmek isterim. Neşeli bir görüntü çizmene, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gülmene ve hepimizle alay etmene rağmen... tüm bunlara rağmen benim gibi senin de biraz korktuğunu biliyorum."

"Neyden korkuyorsun?"

"Gelecekte bizi nelerin beklediğine dair," diye yumuşak bir sesle cevap verdi Mary. "Evlilik ihtimallerinle kumar oynamaya cesaret edemiyorsun çünkü hem serveti hem de unvanı olan bir beyefendiyle evlensen bile bunun *gerçekten* mutlu olacağın anlamına gelmediğini biliyorsun."

Kız kardeşi haklıydı. Evlilik ve sefalet birbirini dışlayan şeyler değildi. Yoksulluk içinde evlenenlerin sonunun çok zor olacağını düşünenler vardı ama Julia, tonlarca insanın iyi bir eşleşme olduğuna inandığı çiftlerin çoğunu gözlemlemişti ve bu çiftlerin çok nadiren gerçek mutluluğu bulduklarını görmüştü. Hatta bazılarının oldukça mutsuz olduğu, gözyaşlarını elmaslar ve ipeklerle silmeyi seçerken dünyanın geri kalanı için cesur bir yüz takındığı tahmin edilebilirdi.

"Selina mutluluğu bulabiliyorsa, bizim için hâlâ umut var demektir," diye mırıldandı Julia.

"Evet, bir bakıma bizim önümüzü açtı." Mary başını salladı. "Ama şunu da anlamalısınız ki sevgili dostumuz tüm bunları biraz risk ve kalp kırıklığı olmadan elde etmedi."

"Biliyorum." Julia içini çekti. "Sadece bahislerimi *daha güvenli* bir yere yatırmak istiyorum... sanırım."

"Belki de." Mary gizemli bir şekilde gülümsedi. "Belki de bu arkadaşınız da sizin çok fazla kumar oynadığınızı düşünüyor ama yine de bu riski almayı seçiyordur."

"Mary!"

"Şans cesurlardan yanadır, Rahibe." Mary ona göz kırptı. "Hiç şansını denemezsen nasıl bileceksin?" Başını hafifçe salladı ve Julia onun bakışlarını takip ederek Andrew'un büyüleyici bir sırtışıla içeri girdiği ve mükemmel bir beyefendi gibi görüldüğü yere gitti.

Julia kadınların çoğunun bakışlarının ona doğru döndüğünü fark etti ve göğsünde giderek büyüyen bir öfke hissetti. Doğruca onun yanına gidip... talep etmeye hakkı olmadığını bildiği şeyleri talep etmek istedi.

Ama sonra, odanın diğer ucundan bakışlarını yakaladı ve yakışıklı yüz hatlarını aydınlatan yavaş gülümseme onu olduğu yerde sersemletti. Birdenbire sanki tüm dünya yok olmuş ve geriye sadece ikisi kalmış gibi hissetti.

Julia, kız kardeşi aynı bilmiş gülümsemeyle ona bakarken, alev alev yanan yanaklarını bilinçli bir şekilde avuçlarken başını salladı.

Belki de cevabını çoktan almıştı. Belki de kalbinin derinliklerinde bunu zaten biliyordu.

Julia Lewis, Trowbridge Markisi Andrew Walford'a aşık olmuştu ve Tanrı yardımcısı olsun, hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı.

BÖLÜM 23

A *Tamam... Belki de düşündüğüm kadar cesur değilimdir...*

Colman Park'ın konukları özenle bakımlı çimlere yayılırken Julia parlak sabah güneşinde gözlerini kısarak baktı. Genç konuklar kendi aralarında heyecanla sohbet etmeye başlarken, yaşlı hanımlar için çevrede birkaç çadır kurulmuştu.

Ev sahipleri o sabah için bir Pall Mall oyunu ayarlamışlardı ve arazilerinin genişliği bir oyun salonu kurulmasına izin veriyordu.

Hanımların beylerin arasına karışabildiği çok az oyun vardı ve Pall Mall da bunlardan biriydi, bu yüzden de genç ve bekârlar sevinçten havalara uçuyordu. Ev sahipleri, oyunu misafirleri için daha da cazip hale getirmek için, her takımda bir beyefendi ve bir hanımefendi olmak üzere çiftler halinde oynamaya bile karar vermişlerdi ki bu Londra'da oldukça skandal sayılırdı ama ne de olsa görgü kuralları taşrada o kadar katı değildi.

"Ah, canım." Julia umutsuzca iç geçirdi ve kız kardeşine döndü. "Bu özel oyun için takım olabileceğimizi umuyordum."

Mary hafif bir kahkaha attı. "Ben de Pall Mall'u hiçbir zaman çok sevmedim. Belki ben de anneme ve diğerlerine katılabilirim."

Diğerleri ise evli hanımlar, dullar ve -Allah onlara yardım etsin- evlenmemiş kadınlardır.

"Annem buna asla izin vermez," dedi Julia kız kardeşine. "Ayrıca, sanırım Lord Wyndham'ın henüz bir ortağı yok..." Onu, neredeyse Mary'ninki kadar utangaç bir gülümsemeye sahip hoş görünümlü genç bir adama doğru itti.

Lord Wyndham, Mary'nin hâlâ bir ortağı olmadığını görünce gözleri parladı ve elinde iki tokmakla ona doğru yürüdü. "Leydi Mary, bu oyun için eşim olur musunuz?" diye sordu usulca.

Julia küçük kız kardeşinin kızarmasını izledi ve sonra Mary'yi genç Lord Wyndham'ın yanına itmeden önce başını salladı.

Ortak çekingenliklerini aşp en azından birbirleriyle konuşmayı başarsalar çok hoş bir çift olurlardı.

"Yaptığın işle oldukça gurur duyuyorsun, değil mi Red?"

Julia kaskatı kesildi ve Andrew'un ona sırtıttığını görmek için arkasını döndü.

"Görüyorum ki hâlâ bir ortağınız yok," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Siz de öyle Lordum," diye cevap verdi alaycı bir tavırla.

Şerefine, dudaklarında yavaş bir sırıtış belirirken hiç istifini bozmadı.
"Belki de beni bekliyordunuz?"

Julia yanaklarında bir sıcaklık hissetti ve bunun güneşle bir ilgisi olmadığını biliyordu. "Çok beklersin!"

Tam Bayan Delaney ikisine birden seslenirken kahkahayı patlattı. "Lord Trowbridge! Leydi Julia! Görüyorum ki çoktan eşleşmişsiniz!" Onları diğer oyuncuların toplandığı yere doğru yönlendirirken neşeyle gülümsedi. "Gelin, başlamak üzereyiz!"

"Oh, hayır, biz-" Julia dirseğinde güçlü bir el hissettiğinde başladı. Kafasını kaldırdığında Andrew'un ona hoş bir şekilde gülümsediğini gördü.

"Gel bakalım Red. Oyun başlamak üzere."

Kadın adama ters ters baktı ve adam onu nazikçe gruba doğru yönlendirirken kendisiyle fazlasıyla gurur duyuyor gibiydi. Leydi Amanda'nın onlara ters ters baktığını gördü.

"Çözün beni Lordum," diye tısladı Julia buyurgan bir tavırla.

"Memnuniyetle."

Ve böylece Andrew dirseğini öyle aniden bıraktı ki, kızgın bir hışımla kendini toparlamadan önce bir an için ayaklarının üzerinde sendeledi. Göz ucuyla Lord Cosby'nin kaşlarını çatıldığını gördü, ancak bir şey yapamayacak kadar uzaktaydı.

Andrew'un varlığının, Vikont'un kahvaltıda Lord Colman onu diğer beyefendilerle iş meselelerini görüşmek üzere çağırmadan önce denediğı gibi kendisine ve ailesine kendini sevdirmesini engellemeye yeteceğini umuyordu.

"Ona bakmayı kes."

Kaşlarını çatı. "Ne?"

"Cosby. Ona bakmayı kes, Red."

"Ona bakmıyorum!"

Andrew dişlerini sıkarak, "Onu cesaretlendiriyorsun," dedi.

Julia neredeyse kahkahayı basıyordu. "Delirdin mi sen? Onu neden cesaretlendireyim ki?" diye ağzından kaçırdı. "Ya da belki kıskanıyorsun?"

Ona baktı ve dudaklarının ince bir çizgi halinde bastırılmış olduğunu gördü; bu, onun bir şeyden hoşnut olmadığının kesin bir işaretiydi.

"Adamdan kurtulmaya bu kadar niyetli olduğunu bilmeseydim, niyetini ben de merak edebilirdim," dedi. "Ciddiyim, Red. Ona bakmayı kes."

Julia gözlerini kırptırdı. "Pekala."

Andrew, Lord Cosby'yi gerçekten kıskanıyorsa deliriyor olmalıydı, ancak bu bilgi ona zevkli bir heyecan veriyordu. Belki de aralarındaki bu "gerilim", kendi deyimiyle, Andrew'un beynini olduğu kadar onunkini de ciddi biçimde yoruyordu.

Her halükarda, onunla arama mesafe koymam en iyisi olacaktır. Kur yapıyormuşuz gibi davransak bile, bu birbirimize bağlı olmamız gerektiği anlamına gelmez!

Julia tokmağını aldı ve ilk çift toplarına vururken omzuna astı. Bu işte pek iyi değillerdi ve top yerde zayıf bir şekilde yuvarlandı. Yine de grubun geri kalanı sanki İngiltere'nin en iyi oyuncularımış gibi onları alkışladı. Görünüşe göre Bayan Wentworth, aralarında en destekleyici arkadaşlara sahipti.

Oyun devam etti ve Mary ile Lord Wyndham bile diğerklerini rahatsız etmeden toplarını yavaş ama emin adımlarla demir çembere yaklaştırmayı seçerek kendileri için oldukça iyi bir iş çıkardılar.

Andrew, Julia'nın bildiğı gibi, bir mil genişliğinde rekabetçi bir çizgiye sahipti ve Leydi Amanda aniden toplarına tokmakla acımasızca vurup onu atari salonundan ormana doğru uçurduğunda kazanmaya oldukça yaklaşmışlardı.

Julia dehşet içinde bir çığlık attı ama Andrew onu tuttu.

"Hadi gidip topumuzu alalım," dedi ona sessizce, ama Leydi Amanda'nın topunu başlangıç noktasına geri göndermeden önce değil.

Zavallı genç kadın ona bakakaldı, belki de böyle centilmenlik dışı bir davranışta bulunabildiğı için şok olmuştu, Lord Cosby ise çaresizce ona baktı. Vikont kaybetmeyi hiç sevmezdi ve Andrew tek başına ona büyük bir başarısızlık yaşatmıştı.

"Lord Trowbridge, bu oyunu kabul edecek misiniz?" Bayan Delaney sordu.

Andrew kendinden emin bir şekilde, "Tabii ki hayır," diye cevap verdi ve topun kaybolduğı yöne doğru ormana doğru ilerlemeye başladı.

Julia bu son derece önemsiz hareket karşısında neredeyse kahkahayı basıyordu. Onu ormana kadar takip ettiğinde hâlâ başını sallıyordu ama aniden ayaklarından çekildi.

"Ne oluyor-"

Adamın aç dudaklarını kendi dudaklarında hissettiğinde hakaretini zar zor dile getirebildi. Şaşkınlık içinde, bildiği tek şekilde karşılık vermeden önce gözleri genişledi.

O da onu öptü.

Andrew ellerini ondan uzak tutmaya çalışmıştı. Gerçekten denedi. Bunun boşuna bir çaba olduğunu en başından beri biliyor olmalıydı. Sadece bir geceyle asla tatmin olmayacaktı ve görünüşe bakılırsa kız da olmayacaktı.

Mahvolduk.

Dudakları onunkilere doğru kayd, dili umutsuzca onunkilerle iç içe geçti.

Yine de, ölmek için onun olduğu her şeye tamamen sarılmaktan daha iyi bir yol düşünemezdi.

Ayrıldıklarında Julia yumuşak bir inilti çıkardı, her şeyden çok bir şikâyet benzeyen bir ses. Alnını onunkine yaslar, gözlerini kapattı.

Haklıydı, bu şekilde devam edemezlerdi. Bu onları deliliğın ve yıkımın eşiğine sürükleyebilirdi.

"Lordum, söz vermiştiniz," diye itiraz etti zayıf bir sesle, yanağını onun göğsüne yaslariken. Elleri küçük yumruklar halinde kıvrılmıştı. "Söz vermiştiniz."

Andrew onun sırtını okşarken, "Biliyorum," diye mırıldandı. "Ama üzgün değilim. Keşke sana üzgün olduğumu söyleyebilseydim ama değilim."

Kadın kısık sesle güldü. "Sen en kötü türden bir çapkınsın."

"Ve sen de baştan çıkarıcı bir baştan çıkarıcısın."

Kız sinirlendi ve ona ters ters baktı. "I? Bir baştan çıkarıcı mı?"

"Öylesin." Kıkırdadı ve kızın terli alnına bir öpücük kondurdu. "Gidin ve dışarıdaki herhangi bir beyefendiye sorun, size aynı şeyi söyleyeceklerdir."

"Hiçbir beyefendi bir bayana böyle iğrenç bir isim takmaz," diye homurdandı. "Sadece sen söylersin."

"Çünkü bana bir beyefendi olduğumu unutturuyorsunuz," diye cevap verdi.

İç çekti. "Gerçekten geri dönmeliyiz, ya da..." Yutkundu. "Yoksa konuşmaya başlarlar."

Konuşmak genç bir hanımın itibarı için tehlikeliydi. Sırf dilden dile dolaştığı için gözden düşen pek çok kişi vardı. Ton'daki dedikoduların yarısı hiçbir zaman doğrulanmamıştı bile. Dedikodular için bir tür dayanak olması, bir skandalın patlak vermesi ve bir ailenin iyi adının mahvolması için yeterliydi.

Julia endişelenmekte haklıydı, çünkü hâlâ evlenmemişti ve evlenmemiş bir kız kardeşi vardı. Eğer kendisi mahvolursa, kız kardeşi de mahvolacaktı ve Andrew'un Julia hakkında bildiği bir şey varsa, o da kız kardeşi için her şeyi yapabileceğiydi.

Selina için her şeyi yapabileceği gibi.

"Belki biraz konuşmak yardımcı olabilir," dedi yavaşça.

Ona ters ters baktı. "Nasıl yardımcı olabilir ki?"

"Planında sana yardım etmeyi kabul ettim," dedi ona ciddi bir şekilde. "Bir gece karşılığında, senin en ateşli hayranınmışım gibi davranacağım ve birbirimize kur yapıyormuşuz, birbirimize tamamen aşıkımız gibi davranacağız."

Başını salladı. "Peki ya sonra?"

"Yani, her fırsatta benim dokunuşumdan kaçtınız. Hatta varlığımdan bile *çekindiğin* söylenebilir," diye belirtti. "Aramızda sürekli bir mesafe varken tonları ya da sadece anneni bile kur yaptığımıza nasıl ikna edebiliriz?"

Yanaklarında ikiz kırmızı lekelerin belirdiğini gördü ve bunu tamamen sevimli buldu. Tanrı yardımcısı olsun, bir ananas kadar dikenliyen bile onunla ilgili *her şeyi* sevimli buluyordu.

"Benimle flört etmezsin, hatta konuşmazsın bile," diye devam etti. "Bu iş nasıl yürüyecek?"

"Bana küfretme, Andrew Walford!" Julia öfkелendi, mavi gözlerinden soğuk bir ateş fışkırıyordu.

Andrew neredeyse anında pişmanlık duydu, ama geri adım atmaması gerektiğini biliyordu, yoksa İngiltere tarihindeki en garip kur yapma numarasını yaparken yakalanacaklardı.

Belki de Lord Cosby'nin son birkaç aydır yaptığı girişimlerden bile daha garipti.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Dokunabiliriz." Andrew moralinin yükseldiğini hissetti ama sonra ekledi, "Ama sadece bir refakatçi eşliğinde. Her şey *düzgün* yapılmalı."

"Adap konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunuzu anlamıyorum," diye homurdandı. "Ne de olsa sadece rol yapıyoruz."

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum," diye karşı çıktı. "Aramızda bir skandal çıkmasına izin veremeyiz, yoksa benimle evlenmek zorunda kalırsın!"

Şimdi, bu kulağa kötü bir fikir gibi gelmiyor...

"Yüzünüzdeki o sırtışı silin Lordum." Gözlerini devirdi. "Benimle evlenmek gibi bir arzunuz yok."

Ne sırtması?

Andrew'un onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Yani sana dokunmama izin yok," dedi alçak bir sesle. "Ama başka biriyle flört etmene izin yok."

Kız ona bakakaldı. "Neden olmasın?"

"Çünkü benim küçük baştan çıkarıcım," dedi ipeksi bir ses tonuyla, "kendimi çok kıskanç bir talip olarak görüyorum."

"Ciddi olamazsınız!" Julia tükürdü. "Sadece rol yapıyoruz."

"Ve siz de rolünüzü oynadığınız sürece rol yapma konusunda *çok* iyi olabilirim."

Dudaklarını büzdü. "Tutmaya niyetim olmayan sözler vermem."

Andrew büyük bir alicenaplık göstererek, "O zaman deneyebilirsin," dedi. "Ve kur yaptığım hanımefendi bir başkasına lütufta bulunduğunda nasıl tepki vereceğimi zor yoldan öğrenmemiz gerekecek."

"Sen kesinlikle delisin."

"Belki de." Ona sıırttı. "Ama şimdilik kazanmamız gereken bir oyun var."

Ve böylece tokmağını savurdu ve toplarını ormanın dışına, açık çimenliğe doğru uçurdu. Geri döndü ve elini ona uzattı.

Birlikte çimlere geri döndüler ve diğer oyuncuların çoğunun hala toplarıyla oynadığını ya da birbirlerinin toplarını yoldan çektiğini gördüler.

Ormanda kısa bir süre geçirdikten sonra bile ortaklıklarının hafife alınmaması gerektiği ortaya çıktı ve Leydi Amanda Thornton'un büyük dehşetine rağmen yine de oyunu kazanmayı başardılar.

Ayrıca Andrew, Lord Cosby'nin yüzündeki bastırılmış öfke ifadesinin hoşuna gittiğine karar verdi.

BÖLÜM 24

"M ary, sence... kardeşim ve Julia arasında bir sorun mu var?"

Mary, Colman Park'ın kütüphanesinden ödünç aldığı kitaptan başını kaldırdı ve arkadaşına gülümsedi. Selina meraklı ve endişeli görünüyordu, ilginç bir duygu karışımı olduğunu kendisi de söyleyebilirdi.

O öğleden sonra hava oldukça güzeldi ve Andrew az önce Julia'yı yürüyüşe davet etmişti. Bu hiç beklenmedik bir şeydi, ama bunu daha da tuhaf kılan şey, kız kardeşinin bu daveti fazla itiraz etmeden kabul etmesiydi.

"Sen ve annem bana aynı soruyla geldiniz." Mary kıkırdadı.

Selina'nın kaşları çatıldı. "Ve?"

"Ve ona ne söylediğimi sana anlatacağım." Mary hafifçe omuz silkti. "Kız kardeşim ve Trowbridge Markisi arasındaki ilişki her zaman

garipti."

"Garip mi?" Düşes, Lewis kardeşlerin en küçüğünün yanına otururken içini çekti. "Andrew ve en iyi arkadaşım ile ilgili olmasaydı hayatın monotonluğuna bir ara vermek hoşuma giderdi."

Mary ona bakarken gülümsedi. "Aralarında her ne varsa hep tuhaf olmuştur, bu yüzden yaptıkları her şeyin hepimizi şaşırtacağını kabul etmeyi öğrendim."

"Nedense bu pek rahatlatıcı görünmüyor."

"Yine de her şey yerli yerine oturuyor gibi geliyor, değil mi?"

Selina dudaklarını büzdü. "Belki de. Ama ben bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Başka biri olsaydı bu kadar umursamayabilirdim ama söz konusu *olan Julia ve Andrew*."

Mary sempatik bir el uzatıp onun omzunu hafifçe okşadı. "Bunun nedeni de ikisini de önemsiyor olman."

"Kardeşimin hak ettiğinden daha fazlasını, emin olmak için."

Mary usulca güldü. "Benim sadece Julia'm olduğu ve tek bir erkek kardeşim olmadığı için bu konuda pek bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım annem Andrew'un kadın olarak doğmasını tercih ederdi, ama babamın bundan hoşlanacağını sanmıyorum." Selina burnunu kırıştırdı. "*Benim* evliliğim için harcadığı çabalara kıyasla onu evlendirmenin çok daha zor olduğunu iddia ediyor."

"Sanırım Lord Trowbridge aynı fikirde değil."

Selina biraz kızardı. "En iyi arkadaşıyla evlenmem fikrine o da pek sıcak bakmıyordu."

Mary'nin hatırladığı kadarıyla Trowbridge Markisi, küçük kız kardeşine ilgi duyduğunu ifade eden erkeklerin *hiçbirinden* hoşlanmamıştı. Julia sık sık, Andrew geçen yılın büyük bir bölümünde uzakta olmasaydı, William ve Selina'nın asla yakınlaşamayacaklarından ve en yakın arkadaşının, aşırı korumacı ağabeyi sayesinde evde kalmaya mahkûm olacağından şikâyet ederdi.

Mary, Lord Trowbridge'in kendisinin de romantik bir arapsaçına dönüşmüş olmasını eğlendirici buluyordu!

Gerçekten de Londra'da eğlence hiç eksik olmuyor! Ben de dans pistinde boynumu riske atmak yerine her şeyi kenardan izlemeyi tercih ederim.

"Bence ikisi de iyi olacak," dedi Mary yumuşak ama kararlı bir sesle. "Ama önce birbirlerine güvenmeleri gerekecek ve Julia'yı tanıdığım kadarıyla bu oldukça zor olacak."

zor."

Julia cesur ve çapkın yapısıyla tanınıyor olabilirdi ama kimse onun ne kadar *korktuğunu* bilmiyordu - utangaç ve alçakgönüllü küçük kız kardeşi hariç. Eğer Julia ömür boyu sürecektir bir bağılıktan bu kadar korkmasaydı, Lord Cosby'yi geri çevirmezdi. Adam zaten çok iyi bir av olarak görülüyordu ve ona gıpta ile bakan pek çok kişi vardı.

Julia diğerleri kadar sığ biri olsaydı, şimdiye kadar çoktan evlenmiş ve bunu herkesin yüzüne vurmuş olurdu. Bunun yerine, inatçı Vikont'u başından savmak için çılgınca koşturup duruyordu.

"Oh, işte oradalar!" Mary Selina'nın haykırışını duydu.

Başını kaldırdığında Julia ve Andrew'un kapıdan içeri girdiklerini gördü. Julia'nın yanakları biraz kızarmıştı ve çift kur yapmak için oldukça sert görünse de Mary, Julia'nın vücudunun Andrew'a doğru nasıl eğildiğini ve Andrew'un onun yanında nasıl korumacı bir şekilde durduğunu görebiliyordu.

Mary onların çizdiği garip tabloya içten içe gülmekten kendini alamadı - bahçelerde gezintiye çıkmanın ötesinde bir şeyden dolayı telaşlanmış gibi görünen fırlama bir flört ve Julia'ya ters *bakmaya* cüret eden herkesle kavgaya hazırlanmış gibi görünen çekici bir beyefendi.

Evet, Mary tonlar arasında bir duvar çiçeği olarak bilinirdi, ancak çoğu gözün gözden kaçırabileceği şeyleri görebiliyordu.

Ve bu sefer, gördükleri gerçekten *hoşuna* gitti.

Julia hayatı boyunca hiç bu kadar garip bir yürüyüş yapmamıştı ve hatırlamak istemediği kadar çok beyefendi tarafından bu yürüyüşlerin önemli bir kısmına davet edilmişti. Bu kısa gezintilerde şiirsel sözler söyleyen beyler olduğu gibi, Julia'nın kriz geçireceklerinden korktuğu kadar kötü bir şekilde susan beyler de vardı. Onunla oynamak isteyenler de vardı ve bunlar ona kendini ve onurunu savunmayı çabucak öğretenlerdi.

Ve sonra, Andrew vardı.

Öğleden sonranın büyük bir kısmını birbirlerine yan gözle bakarak ve yapmacık bir sohbeta dalarak geçirmişlerdi. Eldivenlerinin altında, şemsiyesini çok sıkı tutmaktan parmak eklemleri beyazlamıştı ve hatta birkaç kez adamın elini sıkıp açtığını bile görmüştü.

Ağaçların örtüsüne ulaştıklarında tüm bunlar sona erdi ve adam onu hâlâ sersemleten yakıcı bir öpücük için kendine çekti.

Elleri onun öpücüğüne aynı hararetle karşılık vermek için havaya kalkarken şemsiyesi yere düşmüş, unutulmuştu. Adamın dili kadının ağzına girerken, kadının parmakları adamın saçlarını karıştırdı. Almak. Yağmalamak.

Ve her şeyi ona isteyerek verdi.

Sıra dışı bir şey olmamış gibi bahçeye dönmeleri bile başlı başına bir başarıydı. Kadın her zamankinden biraz daha fazla adamın koluna yaslanmıştı, dizleri hâlâ güçsüzdü ve adam da bir kavanoz dolusu kremaya ulaşan meşhur kedi gibi gülümsüyordu.

Julia döşemeli koltuğa oturup kendine biraz çay koyarken içini çekti. Andrew onu Mary ve Selina'nın ikindi aylarının tadını çıkardıkları salona götürdükten sonra bile ağzı hâlâ fena halde kurumuştu.

Göz ucuyla Selina'nın kendisine büyük bir ilgiyle baktığını, kız kardeşinin ise hafif bir ilgiyle kitabını incelemeye devam ettiğini gördü.

Dudaklarını büzdü ve çaydanlığı yere bıraktı. "Pekâlâ, Selina. Söyle bakalım. Kapıdan girdiğimden beri bir şeyler söylemek için can attığını biliyorum."

"Sen ve kardeşim kapıdan içeri girdiğinizden beri!" Selina düzeltti.

Julia omuz silkti. "Biz de yürüyüşe çıktık."

"Ve ikiniz de zarar görmeden geri döndünüz."

"Ağır bedensel zararın gerekli bir sonuç olduğunu fark etmedim."

Selina oflayıp pufladı. "Hadi ama Julia, canım. Tüm Colman Park'ın nefesini tutmuş, ikinizin kur yapıp yapmadığınızı merak ettiğini biliyorsun."

Tüm Colman Park bunu merak ediyorsa, dedikodular zaten nişanlı olduğumuz yönünde olacaktır.

Julia alaycı bir gülümsemeyle, "Öyle olduğumuzu söyleyemem," diye cevap verdi. "Bir beyefendinin böyle bir niyeti olduğunu, o bunu dile getirene kadar varsaymaya cesaret edemem elbette."

"Elbette." Selina yine de ikna olmuş görünmüyordu.

"Belki de sevgili kız kardeşimin söylemek istediği şey," diye araya girdi Mary rahat bir gülümsemeyle, "hayal kırıklığına uğramamak için kendini aşmaya cesaret edemediğidir."

"Tam olarak ne? Hayır!" Julia'nın yüzünde dehşete kapılmış bir ifade belirdi. "Neden hayal kırıklığına uğrayayım ki?"

Kız kardeşi sadece gülümsemekle yetindi. "Neden, gerçekten mi?"

Selina kanepede arkasına yaslandı, biraz şaşkınlıktan da öte görünüyordu. "Daha önce hiç bu kadar karmaşık bir kur görmemiştim ve bunu söyleyen de aynı derecede kafa karıştırıcı şeyler yaşamış biri."

Gerçekten de öyle. Bu konular neden basitçe ilerleyemiyor?

Lord Cosby vardı ve oldukça açık sözlüydü ama Julia onun Vikontesi olmayı hayal bile edemiyordu. Bunu düşünmek bile onu ürpertiyordu ve bu hiç de hoş bir şey değildi.

Andrew'un onu ürpertmesi ve titretmesi gibi bir şey değildi.

"Andrew hakkında ne hissettiğin konusunda hâlâ kafan karışık mı?" Selina nazikçe sordu.

Julia çaresizce en iyi arkadaşına baktı. İşin aslı, Andrew Walford'a aşık olduğunu, kalbinin Lord Cosby'yi ya da başka bir beyefendiyi değil, *onu* istediğini *biliyordu*. Ama aynı zamanda bunların hiçbirinin gerçek olmadığını da biliyordu ve duygularına kendini kaptırmak, her şey bittiğinde kendini daha sert bir düşüşe hazırlamaktan başka bir işe yaramayacaktı.

"Kimse gerçekten emin olabilir mi?" diye mırıldandı. "Kardeşini sevmek kesinlikle kolay *değil*."

"Evet, ama William da değildi," dedi Selina küçük bir kıkırdamayla. "Ve *bunun* benim için ne kadar iyi sonuçlandığını hepimiz biliyoruz."

"Senin kocan farklı, canım."

"Oh, pek sayılmaz." Barrington Düşesi sıkıntıyla dudaklarını büzdü. "O adamlarla neler yaşadığımı hepiniz gördünüz."

Mary gülümsedi ve başını salladı. "Seni koruduğunu düşündüğü için sana o kadar çok şey yaşattı ki."

"Ve sonra, *ona* çok şey yaşattım çünkü kendi kalbimi koruyordum."

Yine de, kur yaparken yaşadıkları tüm zorluklara rağmen, Julia Selina'nın soğuk, kibirli Barrington Dükü'nü ne kadar çok sevdiğini görebiliyordu ve Julia, Selina'nın bu kalp kırıklıklarının hiçbirini dünyadaki hiçbir şeye değişmeyeceğini görebiliyordu.

Julia bu konuda Selina kadar güçlü olabileceğinden pek emin değildi.

Neşeli olduğunu düşündüğü bir gülümseme takındı, içinde hissetmek istediği kadar yaramaz ve cüretkâr olduğunu umduğu bir gülümseme.

"Şey, eğer Lord Trowbridge yeterince samimiyse, belki fikrimi değiştirmeye ikna edilebilirim," dedi omuz silkerek. "Ama şimdilik, sanırım kendi kendime eğlenmeyi tercih ederim!"

Bu açıklama kalbini sızlatırken, minik keklerden birine el attı ve en yakın arkadaşının daha fazla soru sormasını engellemek için tadını çıkarıyormuş gibi yaptı.

Selina'nın sadece kendisi için endişelendiğini biliyordu. Ne de olsa Julia ve Andrew arasındaki ilişki her zaman gerginlikle doluydu ve uzun zamandır Julia'nın kendisi bile onların yağ ve su, gece ve gündüz gibi olduklarını düşünüyordu - ikisi birbirine uymuyordu ve aralarındaki bir maç sadece felaketle sonuçlanabilirdi.

Ancak şimdi, kendini her an onunla birlikte olma özlemiyle yanıp tutuşurken buluyordu. O bir odaya girdiği anda kalbi göğsünde düzensiz bir şekilde atmaya başlıyordu. Onu görmesine bile gerek yoktu, varlığını *hissede biliyordu*.

Ve bu, omurgasından aşağı öyle lezzetli bir heyecan gönderen dokunuşundan hiçbir şey söylemiyordu ki, eli onunkine en ufak bir şekilde dokunursa alev alacağından korkuyordu.

Mary kız kardeşine sempatik bir bakış atarak, "Kız kardeşimi henüz hazır değilken zorlamamamız gerektiğini söyleyebilirim," dedi. "Bazı iyi şeylerin zaman aldığını fark ettim. Ancak..."

Julia kaşlarını çatarak ona baktı. "Ancak, ne?"

"Ancak, annem şimdiye kadar dedikoduları duymuş olmalı ve emin olun, neler olduğunu öğrenmek için yola çıkacaktır." Mary ablasına dikkatle baktı. "Sevgili annemiz için onu tatmin edecek bir cevap hazırlamanı öneririm. Aksi takdirde bu konunun peşini bırakmayacağından emin olabilirsiniz."

Julia ayını yudumlarken yüzünü buruşturdu. Annesine en iyi nasıl söyleyebileceğini düşünmüştü elbette. Julia ona Trowbridge Markisi'ne kur yaptığını açıkça söylerse Leydi Powell buna asla inanmayacaktı. Annesi sadece onun hâlâ Lord Cosby'den kaçmaya çalıştığını düşünecekti - ki aslında  yleydi.

Bahçede daha önce, o ve Andrew gerçeği o akşam yemekten sonra açıklamaya karar vermişlerdi. Ancak, Mary'nin söylediği gibi, diğer konukların onların yakınlığı hakkında çoktan spekülasyon yapmış olması da formaliteden başka bir şey değildi.

Julia sadece Andrew'un kur yapma konusunda iyi yalan söylediğini umuyordu - Leydi Powell'ı doğruluğuna inandıracak kadar iyi ve Lord Cosby'yi Julia'nın evliliğinin peşinden koşmaktan vazgeçirecek kadar iyi.

Ve eğer bu doğru çıkarsa, hiç de fena olmaz.

Hiçbir zaman kendini kandıran biri olmamıştı ama Andrew söz konusu olduğunda, kendini her şeyin bir şekilde farklı olmasını dilerken buldu.

BÖLÜM 25

William hiçbir zaman akranlarının arkadaşlığından hoşlanan biri olmadı. Çoğunu fazla bir şey yapmadan oldukça kibirli bulurdu. Büyüklük iddialarını destekleyecek bir şey.

Ancak Selina'yla evlendiğinden beri bu aptallara biraz daha düzenli olarak katlanmak zorunda kaldığını ve hatta onları eskisi kadar kızdırmamak için sabır gösterdiğini fark etti. Yine de bazı durumlarda bu saygıdeğer beyefendilere hadlerinin bildirilmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Colman Park'a geldiğimizden beri Trowbridge oldukça meşgul olmaya başladı," dedi Sir Manning kaşlarını kaldırarak ve bilmiş bir gülümsemeyle.

Sör Thatcher başını sallayarak, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Zavallı Lord Cosby. Sanırım bu hafta sonu leydisiyle ilerleme kaydetmeyi dört gözle bekliyordu. Belki de Trowbridge'in Leydi Julia'nın ayaklarını bu kadar çabuk yerden keseceğini hiç düşünmemişti."

"Onun ayaklarının yerden kesildiğini kim söyleyebilir?" Lord Morton kahkahalarla güldü. "Leydi Julia Lewis'ten daha zor bir kadınla karşılaştınız mı hiç? Bu kadar mükemmel bir görünüşü ve harika bir zekâsı olmasaydı, diğer genç hanımlar kadar dikkat çekeceğinden şüpheliyim."

William ona ters ters baktı. "Ve zordan kastın senin anlamsız saçmalıklarına dikkatini vermesini sağlamakta zorlandın mı?"

"Aman Tanrım, dostum!" Lord Montgomery rahatsızlıkla kıkırdadı. "Bu konuda bu kadar vahşi olmaya gerek yok."

"Evet," diye cevap verdi Lord Morton sertçe. "Ne de olsa herkes dük olamaz ve bir odaya girdiğiniz anda kadınların size aşık olmasını sağlayamaz."

William, adamın koca arayan genç kadınlar denizinde olası bir eşi cezbedecek yetenekten yoksun olduğunu da rahatlıkla söyleyebilirdi, ama sadece görünüşü değil, zekâsı da eksik olan bir adamla uğraşmak için çaba harcayacak gücü olmadığını fark etti. Her ikisine de bolca sahip olduğu için Leydi Julia Lewis'e bu kadar kızgın olması ironikti.

William, Powell Kontu'nun en büyük kızını savunmaya çalışacağı günü göreceğini hiç düşünmemişti ama Leydi Julia karısının en yakın arkadaşıydı ve ona yapılan bir hakaret Selina'ya yapılmış sayılırdı ve bu *asla* affedemeyeceği bir şeydi.

"Doğum koşulların için kendini suçlayabilirsin, Morton." Diğer beyefendilerden biri güldü.

Ya da basitçe yaratıcılık eksikliğinizi suçlayabilirsiniz. Ya da zeka eksikliğinizi. Kesinlikle, servet ya da unvan eksikliğinizi yüzünden değil.

Selina, Mary'yle vakit geçirmekte ısrar etmeseydi ve Andrew da Leydi Julia'yla bahçelerde dolaşmakta ısrar etmeseydi, böyle aptalların arkadaşlığına katlanmak zorunda kalmayacaktı. Anlaşıldığı üzere, aslında başlangıçta kendisine atfettiği değerden daha yüce gönüllüydü.

Lord Montgomery aniden kaşlarını çattı. "Lord Trowbridge'in Leydi Julia'yı yürüyüşe çıkardığını biliyoruz ama Lord Cosby'yi fark eden oldu mu?"

Gerçekten de Vikont ortalıkta yoktu ama William onun arkadaşlığını kaybetmiş olmaktan dolayı hayal kırıklığına uğramamıştı. Lord Cosby'nin etkilemek zorunda hissettiği herkese kendini anlatıp durmak gibi talihsiz bir alışkanlığı vardı. William her zaman bir adamın yeteneğinin, başarılarını ne kadar yüksek sesle söylediğiyle değil, eylemleri ve kanıtlarıyla kanıtlandığına inanmıştı.

"Peki ya siz, Majesteleri?" Lord Mosley, üstlerinin onayını almak isteyen bir adam edasıyla William'a döndü. "Sizce Lord Trowbridge Leydi Julia Lewis'e kur yapmaya niyetli mi?"

William soğuk bir şekilde gülümsedi. "Şimdi, neden kendimi böyle önemsiz şeylerle rahatsız edeyim ki?"

"Gelin majesteleri." Lord Morton sırttı. "Ne olup bittiğini hepimizden daha iyi biliyor olmalısınız..."

William, insanların başkalarının çöküşünü duymaktan hoşlandıklarını her zaman biliyordu, sırf kendilerini zihinlerinde yüceltmek için bile olsa. Ancak Lord Morton gibi "beyefendilerin", yapacak daha iyi bir işi olmayan bir grup dul kadından daha fazla dedikodu yapabileceklerini düşünmemiştir.

William kuru bir sesle, "Dediğim gibi, büyük önem taşımadığını düşündüğüm şeylerle kendimi rahatsız etmem," dedi.

Lord Morton cevap vermek için ağzını açacak gibi oldu ama Andrew'un yanakları hafifçe kızarmış bir halde odaya girdiğini görünce sözünü kesti.

William arkadaşına baktı ve yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. Görünüşe bakılırsa Andrew dışarıda geçirdiği zamandan oldukça keyif alıyordu ve bu, küçük çocukların entelektüel kapasitelerine sahip erkeklere bakıcılık yapmak zorunda kalan William'ın kendisi için söyleyebileceğinden çok daha fazlaydı.

"Lord Trowbridge!" Lord Morton neşeyle seslendi. "Görüyorum ki dönmüşsünüz."

William arkadaşının bu selama soğukkanlılıkla kaldırdığı kaşları ve dostça görünen bir gülümsemeye karşılık vermesini izledi.

Andrew neşeyle onlara doğru yürürken, "Arkadaşlığımın bu kadar özlemediğinin farkında değildim, beyler," dedi.

"Siz ve Lord Cosby ikiniz."

Görünüşe göre Lord Morton bu grubun kontrolünü ele geçirmeye niyetliydi, çünkü diğerlerinin konuşmasına neredeyse hiç izin vermiyordu. Ancak William onların arkadaşlığından bıktığına karar verdi.

En iyi arkadaşıyla göz göze geldi ve Andrew belli etmeden başını salladı. Çıkış yapma zamanları gelmişti.

"Az önce dönerken Lord Cosby'yi gördüm," diye cevap verdi Andrew kolayca. "Leydi Amanda Thornton onun için piyanoyu çalmakta *ısrar etti*, diğer genç hanımlar da öyle. Müziklerini dinleyebilecek daha fazla kişi olsaydı çok daha iyi olacağını söylediler."

Bu bilginin Lord Morton ve grubu gibi biri için karşı konulmaz olacağını biliyordu.

"Peki, neden öyle demediniz!" Sör Thatcher ayağa fırladı. "Müzik her şeyi daha az kasvetli yapıyor!"

William onların kendi aralarında anlaşıp Leydi Amanda Thornton ve arkadaşlarının Lord Cosby için düzenledikleri hazırlıksız konsere katılmak üzere *topluca* odadan ayrılmalarını eğlenerek izledi.

Her nasılsa, kendilerini adil seksin önünde utandırmak için daha fazla yol bulmakta asla başarısız olmadılar.

Andrew son beyefendilerin de odadan çıkmasını izlerken kendi kendine sırttı ve geriye sadece o ve William kalmıştı.

En iyi arkadaşı kaşlarını kaldırarak, "Yani... bayanlar gerçekten daha büyük bir izleyici kitlesi mi istiyordu?" diye sordu.

Andrew cevap olarak mahcup bir şekilde sırttı. "Asla bu kadar çirkin bir şey söylemeye cesaret edemezler ama takdir edeceklerini biliyorsun. Aksi takdirde, bu konuda bu kadar yüksek sesle konuşmazlardı."

"Genç hanımlar hiçbir konuda gürültü yapacak kadar görgüsüz olamazlar."

"Haklısınız. Düzeltiyorum."

William gülümsedi ve Lord Colman'ın erkek konukları için cömertçe hazırladığı içki dolabından yardım almak için ayağa kalktı. "Kanyak?"

"Bu çok iyi olur, teşekkürler."

Başıyla onayladı ve ikisine de birer içki doldurup birini Andrew'a uzattı. "Lord Cosby gerçekten Leydi Amanda ile birlikte miydi?"

"Öyleydi." Andrew başını salladı.

William'ın dudakları bir çizgi halinde sıkıştı. "Ona güvenme."

"Ona güveneceğimi sana düşündüren nedir? Adamdan hoşlanmıyorum bile." Omuz silkti. "Gerçi kız kardeşi yeterince iyi görünüyordu."

William, "Siz her zaman hanımların yeterince iyi olduğunu düşünürsünüz," dedi. "Ama biz çok iyi biliyoruz ki onların bir mil genişliğinde hırçın bir damarları var."

Andrew başını salladı ve konyağını yudumladı. "Olabilir. Peki ya Lord Cosby?"

"O adam kendini çok beğeniyor. Leydi Julia'ya kur yapmaya çalışmanızdan hoşlanmayacaktır - bu bir maskaralıktan başka bir şey olmasa bile."

Andrew Vikont gibi adamlar tanıyordu; başkalarının kendilerinden daha iyi olmasına tahammül edemeyen adamlar. Lord Cosby, Leydi Julia'ya kur yapmak için daha fazla çaba harcasaydı çok daha iyi olurdu, ama ne yazık ki onun aklının nasıl çalıştığını çok iyi biliyordu.

Leydi Julia sıkıcı konuşmalarından dolayı Vikont'u küçümseyebilirdi ama o hafife alınacak biri değildi. Onun gibi adamlar istediklerini elde etmek için kaos tohumları ekerlerdi. Andrew'un göz koyduğu genç kadına kur yapmasını hoş karşılamazdı.

"Ona göz kulak olacağım," diye en iyi arkadaşına güvence verdi ve sonra kaşlarını çatı. "Ona zarar vermeye çalışabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

William bir kaşını kaldırdı. "Sadece kur yapıyormuş gibi *davrandığınız* genç hanım için oldukça endişeli görünüyorsunuz."

Andrew ateşin ensesine kadar yükseldiğini hissetti. "Eğer yeterince ikna edici bir gösteri yapacaksak, en azından onun için basit bir endişeden fazlasını göstermeliyim."

"Çoğu beyefendi bu kadar cesur olmazdı."

Gerçekten de, en ufak bir skandal ya da hayal kırıklığı karşısında flörtlerine son verecek pek çok kişi tanımıştı.

"Ben çoğu beyefendiden farklıyım," diye patladı, bu imadan oldukça rahatsız olmuştu. "Ayrıca, Leydi Julia Selina'nın yakın arkadaşı. *Sizin* de endişelenmeniz gerekirdi."

William omuz silkti. "İşte bu yüzden *sizi* uyarıyorum. Şüphelerime göre hareket edecek durumda değilim."

"Eğer ona elini bile sürerse..." Andrew cümlesini tamamlayamadan sözünü kesti. Bunu *düşünemiyordu* bile.

Normalde neşeli olan tavrının yerini soğuk bir acımasızlığın aldığını hissetti ve durdu. Julia'yla arasında her ne varsa, bir saçmalık olarak başlamış olsun ya da olmasın, değişmiş ve *daha fazlası* haline gelmişti.

Bu kadarını inkar edemezdi.

Eğer biri Leydi Julia'ya zarar vermeyi *aklından* bile geçirmeye cüret ederse, Andrew'un tek bildiği o kişinin üzerine cehennemi salacağıydı.

Umarım Lord Cosby öfkemi çekecek kadar aptal değildir. Çünkü işin içine Julia girerse kendimi tutabileceğimi sanmıyorum.

Vikont kendini kurnaz ve zeki biri olarak görüyor olabilirdi, ama çoğu erkeğin çöküşü de burada yatıyordu; kendilerinden daha yetenekli başkaları varken, kendilerini fazlasıyla yetenekli görmeleri.

"Bu arada," dedi William yarım bir gülümsemeyle, "umarım hanımefendi seninle bu kadar alay etmeyi bırakır. Zaten o kadar gergin görünüyorsun ki, en ufak bir şey bile seni koparabilir."

Andrew konyağının geri kalanını yudumlarken en iyi arkadaşına ters ters baktı.

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?" diye sordu.

Ama William sadece başını salladı. "Olabilir. Ama gerçek aşka giden yol hiçbir zaman kolay olmadı, dostum. Sen de benim öğrendiğim gibi, yani *zor yoldan* öğrenmek zorunda kalabilirsin."

Andrew sadece gülümsedi. "Harika. Çünkü iyi bir meydan okuma hoşuma gider."

En iyi arkadaşının başını tekrar sallayarak aptallıkla ilgili bir şeyler mırıldanmasını izledi.

Bunun yerine kendine bir bardak daha doldurdu. Vikont Julia'ya bir şey yapmaya kalkışırsa, Andrew onun başına cehennemin gazabını getireceğine yemin etti.

Ve bu sadece başlangıcıydı.

BÖLÜM 26

F Neyse ki Julia, Leydi Powell'ı en azından akşam yemeğinden sonraya kadar oyalamayı başardı.

Lord Trowbridge baktı. Eğlenmekle biraz da utanmak arasında kalan Julia, annesinin gözleriyle karşılaşmayı reddetti ve onun yerine yemeğine odaklandı.

"O zavallı tavuk senin öfkeni hak edecek ne yaptı acaba?" diye fısıldadı kulağına eğlenen bir bariton. Kafasını kaldırdığında Andrew'un ona gülümsediğini gördü. "Sanırım zavallı şeyi başarıyla yok ettin. Biraz daha devam edersen, onu iyice ezip macun haline getirebilirsin."

Julia onun alaycı yorumu karşısında yanaklarının ısındığını hissetti. "Ben... uh... sadece bir parça tavuğu ne kadar kesebileceğimi görmek istedim," diye dişlerinin arasından yalan söyledi.

Bilmiş gülümsemesi, bu anlamsız bahane hakkında ne düşündüğünü kesin bir şekilde bilmesini sağladı, ancak bu, bakışlarının dudaklarına düşme şekliyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

"Yapmaya karar verdiğin şeyi başardığında," diye mırıldandı, "dilinde nasıl bir tat bıraktığını bana bildir."

Julia, Andrew'a içten içe küfrederken yüzünün de muhtemelen saçları kadar kızardığını hissetti. Tüm dünyanın görmesi için kur yapmanın ilk aşamalarındaymış gibi davranıyor olabilirlerdi, ama onu böyle kızdırmak zorunda mıydı?

Sözlerinin onun üzerinde yarattığı etkinin farkında mıydı acaba?

Bir şekilde biliyor olmalı ve kendi eğlencesi için beni kasten düğümlere boğuyor, o sefil adam!

Dikkatini tabağına geri vermeden önce ona öfkeli bir bakış fırlattı, ancak masanın karşısından annesinin kaçamak bakışını yakalamadan önce değil.

O akşam konuklar akşam yemeği için yemek salonuna geçerken, Andrew bir şekilde onun sağındaki koltuğu kapmayı başarmış, Mary ise onun soluna oturmuştu. Julia, Lord Cosby'nin oldukça uzakta oturduğunu ve şu anda Leydi Amanda Thornton ve arkadaşlarının ilgisiyle meşgul olduğunu biraz rahatlayarak fark etti.

O zamandan beri Andrew, diğer genç hanımların kıskançlığına ve etraflarındaki beylerin şaşkınlığına rağmen, Julia'ya hizmet edecek kadar ileri giderek, özellikle özenli olmak için hiçbir çabadan kaçınmamıştı. Ne var ki, hayranlıklarının nesnesi olan Julia, yemek masasından kendisi kaçmayı düşünene kadar Andrew onu kibarca yiyecek ve iltifatlarla doldururken, büyük ölçüde onlardan habersiz görünüyordu.

"Lordum," dedi alçak bir sesle, "Lord Cosby'nin davranışlarını taklit etmeseniz iyi edersiniz."

Andrew, Vikont gibi davrandığının ima edilmesine oldukça sinirlenmiş görünüyordu. "Sevgili Leydim," diye mırıldandı, "sevgili Vikont'un en iyi günlerinde bile dikkatinizi bu şekilde çekemeyeceğini yeterince iyi biliyorsunuz."

Julia onun yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı silmek ya da bunun için onu öpmek arasında kaldı. Adam hiç pişmanlık duymuyor ve kendisiyle fazlasıyla gurur duyuyor gibi görünüyordu, bu yüzden çaresizce iç çekip başını sallamaktan başka bir şey yapacak gücü kendinde bulamadı.

Yaramazlık yapmaya karar verdiğinde, bunu kesinlikle çirkin bir şekilde yapıyor.

Yemekten sonra Leydi Powell onu ve Mary'yi bir kenara çekerek, "Julia Eleanor Lewis! Bana söylemeyi ihmal ettiğiniz bir şey mi var?"

Her iki kız kardeş de annelerinin kendilerine tam adlarıyla hitap etmeye başladığında ciddi olduğunu biliyordu.

Julia annesinin delici bakışlarından kaçmaya çalışırken, "Ne demek istediğini tam olarak anlamıyorum anne," diye mırıldandı.

"Sakın benimle bu işe kalkışmayın, genç bayan! Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsunuz!" Leydi Powell Mary'ye doğru döndü. "Peki ya sen, Mary?"

Kız kardeşinin saçmalıkları hakkında ne söyleyeceksin?"

"Bir markinin bir vikonttan daha yüksek bir rütbeye sahip olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi Mary. "Ve Barrington Düşesi'yle olan dostluğumuz sayesinde Lord Trowbridge'in ailesiyle yakın bir ilişkimiz oldu."

Argümanı o kadar kusursuz ve önyargısız bir şekilde sunulmuştu ki Leydi Powell bir an durdu ve en küçük kızının az önce söyledikleri karşısında gözleri parladı.

Julia küçük kız kardeşine minnettar bir gülümseme attı ve Mary de "Arkanı kolluyorum" dercesine gülümsemekle yetindi.

"İyi bir noktaya değindiniz..." Leydi Powell sözünü kesti. "Ama Lord Cosby-"

Mary neredeyse şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla, "Eğer Lord Cosby gerçekten kendini tanıttığı gibi bir beyefendiyse, o zaman arenadan nazıkçe çekilecektir," dedi. "Eğer değilse, o zaman biraz sorun çıkmasını bekleyebiliriz. Ama eğer Lord Trowbridge Julia'nın peşine düşmeye niyetliyse, sanırım Vikont onu kışkırtmadan önce iki kez düşünmeli."

Leydi Powell başını salladı. "Evet, sanırım bunu göz önünde bulundurmalı." Gözlerinde hayranlığa benzer bir ifadeyle Julia'ya döndü. "Sanırım Lord Cosby'den çok daha iyi birini bulmuşsunuz."

"Anne, neden benim kaderimde daha büyük şeyler olduğundan hep şüphe etmiş gibi görünüyorsun?"

Leydi Powell yüzünü buruşturdu. "Belki de maskaralıklarınla babanı ve beni endişelendirmeyi bıraksaydın, geleceğin konusunda bu kadar endişeli olmazdık!"

Leydi Powell, kızının geleceğiyle ilgili kendi kendine itiraf ettiği endişesine rağmen, İngiltere'nin dört bir yanındaki balo salonlarında ve misafir odalarında verilen savaşların emektarıydı. Her iki yanında oturan iki kızının biraz önünde salona girdiğinde, odanın üzerine hissedilir bir sessizlik çöktü.

Julia, annesinin toplanan konukların her birine, sanki bir şey söylemelerine meydan okurcasına tek tek bakmasını izledi. Hiçbiri onun bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemedi.

Birkaç nefes içinde, sanki sessizlik dönemi hiç yaşanmamış gibi canlı sohbet havayı bir kez daha doldurdu.

Leydi Powell gerçekten de hesaba katılması gereken bir güçtü ve Julia ilk kez annesine huşu dolu bir ifadeyle baktı.

"Anne, sen tek kelimeyle harikasın!" dedi.

Leydi Powell bu övgü karşısında biraz kızardı. "Oh, bu hiçbir şey değil, canım! Eğer bir şey varsa, bu size tonla yüzleşmenin en iyi yolunun

ve her türlü dedikoduyla *birlikte* yüzleşmektir. Birleşik bir cephenin üstesinden gelemeyeceği çok az şey vardır."

Julia annesinin diğer yaşlı hanımlara katılmak üzere uzaklaşmasını izledi, bazıları ona hayranlıkla bakıyordu.

Mary fısıldayarak, "Hatırlat da bütün bir salona bakmam gerekirse seni işe alayım," dedi. "Ve geldiğinde annenin en iyi taklidini yapmayı unutma."

"Selina'yı getirebiliriz," diye fısıldadı Julia. "Kocasının tüm klanlarını mahvetmesini istemedikleri sürece kimsenin ona doğrudan pay vereceğini sanmıyorum."

İki kız da kıkırdamaya başlamadan önce birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Barrington Dükü'nün son derece acımasız bir adam olduğu bir sır değildi ve onun için sevgili karısından daha değerli hiçbir şey yoktu. Eğer biri karısını küçümsemeye cüret ederse, onunla mücadele etmek zorunda kalırdı.

"Görüyorum ki ikiniz de oldukça eğleniyorsunuz."

İkisi de arkalarını döndüklerinde Selina'yı kaşlarını kaldırmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri keyifle parıldarken gördüler. "Mary, bu gece kesinlikle ıslıl ıslıl görünüyorsun." Büyük kız kardeşine dönmeden önce küçük kız kardeşine gülümsedi. "Julia, hayatım, bu renk sana her zamanki gibi çok yakışmış. Bu gece için bunu seçerken kardeşimi mi düşündün?"

Julia utançtan yanaklarının kızardığını hissetti, çünkü en iyi arkadaşı tam on ikiden vurmuştu. "Oh, sus, sen!" diye mırıldandı. "Egosunun daha fazla beslenmeye ihtiyacı yok!"

Selina sadece başını salladı. "Neyse, onu düşündüğünüzü öğrenince mutlu olacaktır. Yemin ederim, daha da tahammül edilemez bir hale geldi ve burada William ve ben, eşini bulduktan sonra onunla başa çıkmanın çok daha kolay olacağını düşündük."

"Belki de Julia zavallı adamı düğümlere bağlamayı başardığı içindir?" Mary kıkırdarak cevap verdi.

"Onu düğümlemek mi?" Julia şaşkına dönmüştü. "Onun bu öfkesine bir anlam vermekte zorlanıyorum - saatin sarkacından çok daha sık sallanıyor!"

Selina bilgece, "Erkekler oldukça huysuz olabiliyor, kabul etmeliyim," dedi.

"Neyse ki o konuda pek sorun yaşamıyorum." Mary kolayca gülümsedi. "Beyler benden olabildiğince uzak duruyorlar ve benim de onların fikirlerini değiştirmeye çalışmak gibi bir planım yok."

Julia kaşlarını çattı. "Annemin dediği olursa, uzun sürmeyecek."

"Doğru." Düşes başıyla onayladı. "Sevgili Julia'nın nişanı ilan edilir edilmez, sanırım Leydi Powell yakında tüm dikkatini sana yöneltecektir, Mary."

"Tanrı korusun!" Mary nazikçe ürperdi. "Duvardaki gözetleme noktandan izlemekten memnunum, çok teşekkür ederim."

Selina ona eğlenerek baktı. "Julia da eskiden böyle derdi ama bak şimdi nerede. Andrew ile birlikte olmasını beklediğimizi söyleyemeyiz, değil mi?"

Selina, Mary'yi kur yapmaya farklı bir açıdan bakmaya ikna etmeye çalışırken, Julia bakışlarını beyefendilerin kaldığı yemek salonuna açılan kapıya çevirmekten kendini alamadı. O kapının ardında Andrew vardı ve şimdi onun ne yaptığını merak ediyordu -kendisi gibi her türlü soru tarafından kuşatılıp kuşatılmadığını.

Sadece rol yaptıklarını, kur yapmalarının her ikisinin de sorunlarını tek bir darbeyle çözmek için tasarlanmış bir maskaralıktan başka bir şey olmadığını biliyordu. Yine de, sanki bu bir şekilde *doğruymuş* gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Sanki dünyada her şey tam da böyle olmalıymış gibi.

Selina kocaman bir gülümsemeyle ona doğru döndü. "Peki, seni Trowbridge Malikanesi'nde ne zaman bekliyor olmalıyım?"

Julia kızardı. "İşler henüz tam olarak yoluna girmiş değil, biliyorsun."

Selina ona, "Annem bu konuda her şeyi duymak isteyecektir, sizi temin ederim," dedi. "Andrew'u bu sezon bir gelin bulması için zorluyor. O olacak

Uzun süre ayak sürüdükten sonra nihayet bunu başardığını bilmekten mutluluk duyuyorum."

Bana her şeyi anlat! Eğer Dowager Marchioness oğluna bir eş bulmaya bu kadar niyetli olmasaydı, beni şu ya da bu şekilde aşağılamak dışında yoluma bile bakmayabilirdi.

Mary alaycı bir ifadeyle, "Sanırım bir süre daha ayak sürüyecek," dedi.

Hem Selina hem de Julia arkalarını döndüklerinde beyefendilerin çoktan salonda onlara katılmaya başladıklarını gördüler. Julia, Andrew'un Leydi Amanda ile konuştuğunu görünce dehşete kapıldı.

Ya da daha doğrusu, hayatı buna bağlıymış gibi onunla flört ederken ona çok çekici bir şekilde gülümsüyordu.

Eğer ateşli bir talip rolünü canlandırmak istiyorsa, Julia'nın huzurunda başka bir genç kızla flört etmeyi düşünüyor olamazdı! Julia sadece öfkelenmekle kalmadı, önündeki manzara karşısında korkunç bir utanç da duydu.

Öğleden sonra bana aşıkmiş gibi davrandıktan ve beni diğer beyefendilerden uzak durmam konusunda uyardıktan sonra, benim yanımda başka bir hanımefendiyle flört edecek kadar küstahlaştı!

Selina endişeyle ona baktı. "Onunla sadece bir anlığına konuştuğuna eminim."

Ama Julia, Andrew'un kadınlara karşı hep böyle davrandığını zaten *biliyordu* ve *ona* kur yapıyor olması gerekse bile, onun yüzünden durmaya niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Ve daha önce de söylediğim gibi, aramızdaki şeyler henüz tam olarak çözülmedi!

BÖLÜM 27

Andrew, Leydi Amanda Thornton'dan iki nedenden dolayı hoşlanmıyordu. Birincisi, herkesten daha iyiymiş gibi davranmayı sevmesiydi, ve ikincisi, annesinin listesinde olduğu için.

Söz konusu genç bayan, tüm öğleden sonrayı Julia ile geçirdikten sonra onunla flört etme çabalarını da iki katına çıkarmış görünüyordu. Başını eğip de genç kızın kirpiklerini kendisine doğru yoğun bir şekilde kırptığını gördüğünde, hasta olacağını düşündü.

Aslında, başka bir kadının koluna asılması fikri bile onu o kadar tiksindiriyordu ki, kadının parmaklarını fiziksel olarak kolundan çekmemek için tüm özdenetimini kullanıyordu.

Hayal kırıklığı içinde boynunu kalabalığa doğru uzattı ve alev alev yanan o parlak tacı bir an olsun görebilmek istedi. Julia için buradaydı, lanet olsun, ama bu ahmak onun yoluna çıkıyordu!

Sonunda gözleri ona takıldı ve onu altın işlemeli koyu orman yeşili bir elbise içinde görünce dudaklarına yayılan gülümsemeye engel olamadı.

İplikler. Renk, kremsi tenini mükemmel bir şekilde vurguluyordu ve saçları başının üzerinde lüks sarmallar halinde yığılmışken, zarif boynuna bir öpücük kondurmak için içgüdüsel bir istek duydu.

Ve sonra onu gördü; parlak mavi gözlerinde kısa bir süre titreşen hoşnutsuzluğu ve Leydi Amanda Thornton'ın koluna asıldığını gördüğünde dudaklarını büken alaycılığı. Kadının zarif kaşlarını öyle yavaşça kaldırdığını gördü ki, karnına bir hançer saplamış ve onu işkence edercesine döndürmeye başlamış olabilirdi.

O anda Andrew saf bir panik sarsıntısı hissetti.

Hayır, hayır, hayır! Göründüğü gibi değil!

Ama sonra, ona sırtını dönmüştü bile - ama ona son bir kez gülümsemeden önce değil. Ona meydan okuyarak. Ona meydan okuyarak.

Bir bakıma, başka bir kadının koluna yapıştığını görünce böyle bir tepki vermesinden dolayı mutluluk duydu. Ancak bu duygu, kadının yakında ondan intikamını alacağı bilgisiyle gölgelendi.

Lord Morton'un ona yaklaşması uzun sürmedi ve Andrew, adamın pespaye gülümsemesinden, onu *cesaretlendiren* Julia'ya yönelttiğinden daha fazla nefret etmediğini fark etti!

Ona ters ters bakarak, niyetlendiği gibi devam etmemesi konusunda uyardı. Bunun yerine, o güzel boynunu bir kez daha ortaya çıkararak kaygısız bir kahkaha attı. Lord Morton'un bu manzara karşısında gözlerinin parladığını görünce, elini yumruk yapmaktan kendini alamadı.

"Kusuruma bakmayın leydim," dedi sinir bozucu Leydi Amanda'ya, "ama başka bir yerde olmalıyım."

Leydi Amanda onun görüş alanını takip etti ve Julia'yı görünce kızgınlıkla dudaklarını büzdü. "Yolunuza çıktığım için özür dilerim Lordum," diyerek arkadaşlarına katılmak üzere uzaklaştı.

Julia şu anda Lord Morton'la samimi bir şekilde konuşuyor, kirpiklerinin altından ona bakıyordu. Başka bir adama böyle bakmaması gerekiyordu, lanet olsun!

"Çok güzel, değil mi?" diye alaycı bir ses yükseldi arkasından.

Arkasını döndüğünde Lord Cosby'nin de gözlerini Julia'dan ayırmadığını ve yüzünde hafif bir gülümseme olduğunu gördü.

"Onun dikkatini çekmek oldukça kolay," diye yumuşak bir sesle devam etti Vikont, gözleri avını izleyen bir şahinin yoğunluğuyla Julia'yı izliyordu, "ama onu elinde tutmakta oldukça zorlanacaksınız."

Andrew soğuk bir tavırla, "Onun dikkatini hiç çekmediğimize göre, hanımefendiyi nasıl bu kadar küçümseyebildiğinizi anlayamıyorum, Lord Cosby," diye cevap verdi.

Lord Cosby'nin solgun yanaklarında beliren ikiz pembe lekeleri büyük bir memnuniyetle fark etti. Sıkılmış çenesindeki seğirme ona, tekrar vurmaktan zevk alacağı ham bir sinire çarptığını söyledi.

Lord Cosby, "Her zaman kendi iyiliğiniz için fazla kibirli oldunuz, Lord Trowbridge," diye homurdandı. "Bunun sizi nereye kadar götüreceğini göreceğiz."

Andrew, Lord Morton'un iyi arkadaşlığının tadını çıkaran Julia'nın durduğu yere doğru yürürken Vikont'a bir bakış daha atmadı.

Genç adamın Julia'ya, "Belki yarın sabah gezintiye çıkabiliriz," dediğini duydu. "Biliyorsun, atımı Colman Park'a getirdim. Yarın sabah -"

Andrew artık canına tak ettiğine karar verdi. "Böyle bir şey yapmayacak," diye alay ederek Lord Morton'a buz gibi bir bakış fırlattı.

Çapkın beyefendinin rengi iki derece soldu ama kısa süre sonra yapmacık bir gülümsemeyle toparlandı. "Sanırım Leydi Julia için karar verme hakkına sahip değilsiniz, Lord Trowbridge, çünkü kendisi için konuşulmadı."

Neyse ki Julia bir şey söylemekten kaçındı.

Andrew, "O zaman ortalıkta görünmeseniz iyi olur, Lord Morton," dedi. "Leydi Julia Lewis için çoktan konuşuldu."

"Kim tarafından?"

"Benim tarafımdan."

O zamana kadar, gösteriye ilk elden tanık olmak isteyen büyük bir kalabalık etraflarında toplanmıştı bile. Sözleri havayı sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi delip geçti. Toplu bir nefes alma sesi yükseldi ve hatta hıçkırık gibi görünen bir ses bile duydu.

Ancak Andrew'un umurunda bile değildi, çünkü tüm dikkati şu anda onun açıklamasıyla şok olmuş görünen Julia'ya odaklanmıştı. Ve sonra yüzünde güzel bir gülümseme belirdi.

"Görünüşe göre yarın size gerçekten eşlik edemeyeceğim Lord Morton," dedi Julia ama sesinde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. Gözleri Andrew'dan da hiç ayrılmadı. "Lord Trowbridge'in şerefini bu şekilde lekelemek adil olmaz."

Andrew ona kolunu uzatırken gülümsedi. Kız kolunu bir an bile tereddüt etmeden tuttu ve Andrew'a öyle bir gülümsedi ki Andrew kalbinin birkaç kez yerinden fırladığını hissetti.

Bu daha önce hiç olmamıştı.

GörünüŖe göre Julia da onda en yeni tepkileri uyandırma konusunda aynı derecede yetenekliydi.

Onu Lord Morton'un yanından uzaklaştıırken, etraflarındaki kalabalık dağıldı, çoğu bakışlarını kaçırdı, o hafta sonu tonlarca vuran en son ve en büyük haber hakkında daha fazla Ŗey duymak için boyunlarını kırarken bile kayıtsız görünmeye çalışıyorlardı - Trowbridge Markisi, Leydi Julia Lewis'e kur yaptığını kesin bir şekilde açıkladı.

"Niyetinizi belli etmenin kesinlikle bir yolunu bulmuŖsunuz Lordum." Julia güldü, sesi derin ve gırtlaktan geliyordu ve doğrudan onun ruhuna işliyordu.

Andrew, "Beni bu işe kışkırtmak niyetinde değilmiŖsin gibi davranma," diye homurdandı.

Kız ona arsız bir sırtıŖ fırlattı ve adam onu salonun ortasında öpmek için garip bir istek duydu.

"Böyle alçakça manipölasyon numaralarına kalkışmak bana düşmez," diye cevap verdi elini küçümseyici bir şekilde sallayarak. "Leydi Amanda'ya nasıl aşık olduğunuzu gördüm ve bu öğleden sonraki niyetinizi yanlış anlamış olabileceğimi düşündüm."

Yani kıskançtı. Kıskanmasına gerek olmadığını göremiyor mu?

Eğer Leydi Amanda onun yanında dursaydı, onun gölgesinde kalırdı. Julia Lewis'in parlaklığı karşısında bir gölgeden başka bir şey olamazdı.

Andrew, "Hiçbir şeyi yanlış anlamadın," diye güvence verdi. "Sana kur yapıyorum. Bunu zaten ilan ettim. Elini kana bulamak istemiyorsan, diğer taliplerden uzak durmanı öneririm, hayatım."

"Neden? Lord Caraway'e yaptığınız gibi onu da bayıltacak mıydınız?"

Andrew, Julia'yı balkona kadar takip ettiği ve Lord Caraway'i karanlıkta ona zorla sahip olmaya çalışırken bulduğu o geceyi hatırlayınca hafifçe kıkırdadı.

Julia'nın, kendisini ikna ettiği baş belasından başka bir şey olduğunu ilk kez gördüğünde böyle başlamışlardı.

O zaman nasıl bu kadar aptal olabildim?

Neyse ki, eksikliklerini gidermek için hâlâ yeterince zaman vardı.

"Lord Caraway'in çorbalara düşkün olduğunu duydum," dedi ona sahte bir ciddiyetle. "Sığır etinden ve diğer etlerden uzak duruyormuş."

Onun kıkırdarak boğulduğunu duydu ve bu sesi sevdiğine karar verdi. Gelecekte onu daha sık güldürmeyi başaracaktı.

"Sen gerçekten iflah olmazsın!" Julia, sesinde en ufak bir kınama belirtisi olmamasına rağmen uyardı.

"Belki," diye yanıtladı pişmanlık duymayan bir sırıtışla, "ama yine de benden *hoşlanıyorsun.*"

Kadın ona gözlerini devirdi. "Sizin için ne büyük şans, Lordum."

"Bunu sevdim."

"Ne gibi?"

"Bana Rabbim dediğin zaman." Sıcak nefesini kızın yüzünün yan tarafına değdirirken güzel yanaklarının renklenmesini izledi.

"Sana hiç kendi iyiliğin için fazla kibirli olduğunu söyleyen oldu mu?" diye homurdandı.

Sadece Lord Cosby bu gece erken saatlerde. Ama o sizin kadar memnun görünmüyordu.

"Ben bir markiyim," dedi Andrew ona. "Ondan önce de Rowley Kontu'ydum. Benim rütbemdeki birinden kibir beklenir."

"Benimle bu tonda konuşma."

Onun buyurgan ses tonuna gülümsedi. Annesi büyük olasılıkla halefindaki bu asil havayı onaylardı.

"Pekâlâ," diye yumuşadı. "*Benim* senin efendin olduğum konusunda anlaştığımız sürece."

Dudaklarını büzdü. "Yapmak zorunda mıyım?"

"Ve *siz* de *benim* leydimsiniz."

Kız tekrar kızardı ve adam onun yanaklarını da öpmeyi arzuladı. Onun her yerini öpmek istiyordu.

"Bunu yaptığında ne kadar sevimli görüldüğünün farkında mısınız?"

Kadın kaşlarını çattı. "Ne yapmak?"

"Söylediğim en ufak şeyde kızardığında." Memnuniyetle ona gülümsedi.

"Söylediğin en ufak bir Şeyde kızarmıyorum!" diye itiraz etti, yanakları daha da pembeleşmişti.

"Öyle," dedi basitçe ve sonra sıcak bir yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ve bu da ellerimi senden uzak tutmamı daha da zorlaştırıyor."

Bu sadece bir saçmalık olabilirdi ama böyle bitmek zorunda değildi. Annesinin onun için düşündüğü tüm evlilik ihtimallerinden kurtulmasına yardım etmesi için onu zorlamaya başlamış olabilirdi ama listedeki tüm isimlerden geriye sadece *o* kalmıştı. Julia. Leydisi.

Sahip oldukları her Şeyin doğru olduğuna onu ikna edebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Aralarındaki bu ışıltının tutunmaya değer olduğuna.

Kadının evlilikte kendini kaybetmekten her Şeyden çok korktuğunu biliyordu. Kocasının ona hükmetmesinden ve onu kontrol etmeye çalışmasından korkuyordu. Yeterince iyi bir eşle yetinmek zorunda kalan ve hayatlarının geri kalanında çoğunlukla mutsuz olan diğer genç hanımların çoğu gibi olmaktan korkuyordu, zavallılıklarına çok fazla odaklanmalarını önlemek için sıkı zevklerle oyalanıyorlardı.

Onun için bunu istemiyordu.

Onu böyle bir niyeti olmadığına ikna edecekti. Onun ateşine ve ruhuna hayran olduğunu, hatta bunu son derece çekici bulduğunu söyleyecekti. Onun hiçbir zaman

Onun ışığını onun için karartmak istiyordu; tek istediği onun istediği kadar parlamasına yardım etmekti.

"Benimle dans et Julia," diye ikna etti.

Ona baktı. "Tam buraya mı?"

O zamana kadar hizmetkârlar mobilyaların çoğunu toplamış, müzisyenler de dans etmeye daha elverişli bir melodi tutturmışlardı.

"Tam burada. Hemen şimdi."

"Pekala."

Kız onunla birlikte sallanırken Andrew gülümsedi ve onu dans pistine sürüklerken liderliği almasına izin verdi.

Diğerleri onları görür görmez onlar da eşleşmeye ve salonun ortasındaki derme çatma dans pistine gitmeye başladılar. Ancak Andrew, Julia kollarında olduğu ve Julia'nın gözleri onun üzerinde olduğu sürece ne yaptıklarını daha az önemseyebileceğini fark etti.

Sadece o.

Cosby yanılıyor. Onun dikkatini yeterince iyi çekebiliyorum.

BÖLÜM 28

Pnsanlar genellikle başkalarını mutlu görmekten hoşlanmazlar, ancak mutsuzluk arkadaşlığı sever...

Julia bunun bir gerçek olduğunu biliyordu çünkü her sezon birbirlerini aşağı çekmeye çalışan sayısız sefil genç kadın görmüştü. Neden birbirlerini yükseltmediklerini anlayamıyordu ve bu yüzden de -elbette Selina ve Mary hariç- onların arkadaşlığından genellikle hoşlanmıyordu.

Erkeklerle flört etmek en azından tahmin edilebilirdi. Flörtlerine nasıl tepki vereceklerinden her zaman emin olunabilirdi ama kadınlar tamamen farklıydı. Etrafında dönen dedikoduların, uydurulmuş yarı gerçeklerin ve düpedüz yalanların çoğu, çizgiyi aştığı için ondan nefret eden ama bunu kendilerinin de yapabilmesini dileyen genç kadınların kapısına bırakılabilirdi.

Her neyse, Leydi Amanda Thornton gibilerin onun hakkında ne düşündüğünü umursamayacak kadar mutluydu.

"Kardeşim size kur yaptığını açıkladığına göre, sanırım Leydi Powell Vikont'u desteklemekten vazgeçecektir." Selina çayını yudumlarken sakın sakın gülümsedi. "Bunun oldukça patlayıcı bir çıkış olduğunu söyleyebilirim ama beklenmedik olduğunu da söyleyemem."

"Ben de aynı şeyi söyleyebilirim," dedi Mary.

Julia önce kız kardeşine, sonra da en iyi arkadaşına baktı. "Bunu bekliyordum da ne demek?"

Andrew onlara bir şey söylemiş olamaz, değil mi?

Selina nazikçe omuzlarını silkti. "Sen ve Andrew kendimi bildim bileli birbirinizin boğazına sarılmış durumdasınız. Aslında sen onun bu kadar yoğun tepki verdiği tek kadınsın."

"Şaka yapıyor olmalısın, canım," diye alay etti Julia. "Şu anda bana kur yapıyor olabilir ama ondan önce tam bir haydut olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Ve ne derler bilirsin, en iyi kocalar tırmıkçılardan çıkar."

Julia en yakın arkadaşına kaşlarını kaldırdı. "Tecrübelerine dayanarak mı konuşuyorsun?"

Barrington Düşesi biraz kızardı. "William pek de tırmıkçı sayılmazdı..."

Mary alaycı bir gülümsemeyle, "Bunun nedeni onun bir Lord olamayacak kadar korkutucu olmasıydı," dedi. "Ama Lord Trowbridge'e dönelim. Senin saçmalıklarına karşı koyabilecek tek kişi her zaman o olmuştur, sevgili rahibe. Senin için daha iyi bir eş bulunamazdı."

"Shenanigans? Neden, ihtiyaç duyduğunuzda kardeşçe sadakat nerede?"

Mary kıkırdadı. "Tam da senin dinlemek istemediğin yerde tabii. Sana Lord Trowbridge'le iyi bir çift olacağınızı söyleseydik, Selina'yı ya da beni asla dinlemezdin, biliyorsun."

"Çok doğru." Selina burnunu kırıştırdı. "Ona eziyet etmek için böyle dolambaçlı yollar bulmakla çok meşguldün."

"O da bana nispet yapmakla meşguldü," diye mırıldandı Julia.

"Evet." Mary başını salladı. "Ama itiraf etmelisin ki ikiniz de her açıdan eşit durumdasınız. Başka hiçbir beyefendi size bir şey söyleyemez."

"Tıpkı başka hiçbir kadının inatçı kardeşimi bir iki basamak aşağı indiremeyeceği gibi," diye araya girdi Selina. Güldü ve Julia'nın elini sıkmak için uzandı. "Ama dürüst olmak gerekirse, onun ilgisini çekmek için yarışan diğer tüm kadınlar arasından size kur yapmayı seçmesine çok sevindim."

"Kesinlikle onun dikkatini çekmek için yarışmıyordum."

"Kesinlikle yakalamışsın."

"Ve şimdi, hepsi sana ait." Mary sırttı. "Şimdi söyle bana, tonun en çok kıskanılan genç kadını olmak nasıl bir duygu?"

Julia kızmış gibi yaparken yanaklarının ısındığını hissetti. "Tam tersi olması gerekmez mi? Lord Trowbridge'in şu anda bu tonda en çok kıskanılan beyefendi olması gerekmez mi?"

Selina ve Mary kıkırdamaya başlamadan önce birbirlerine baktılar.

"Ne? Bunun mümkün olduğunu düşünmüyor musun?" Julia talep etti.

"Eminim ki onun yerinde olmak isteyecek pek çok beyefendi vardır." Selina bilgece başını salladı.

"Ama onlar Markiz olmak için yarışan genç hanımlar kadar kötü niyetli değiller," diye belirtti Mary yüzünü ekşitmeden.

Julia, kız kardeşinin sözleri kalbinde bir uyarı akoruna çarptığında hemen ayıldı. Toplumdaki çoğu genç kadın için koca aramanın Kutsal Kase'yi aramaya benzer bir arayış olduğunu nasıl unutabilirdi?

Ve Trowbridge Markisi kesinlikle pek çok kişinin uğruna bir uzvunu feda edebileceği bir ödüldü.

Tamam, belki tam olarak bir uzuv değil, ama istediklerini elde etmek için her türlü entrikayı çevirecek ve her türlü hileyi yapacak olanlar var.

"Hatırlattığın için minnettarım, sevgili Mary." Julia yumuşak bir gülümsemeyle kız kardeşine döndü. "O halde aklımı başımda tutmam gerekecek gibi görünüyor."

Düşes kendinden emin bir şekilde, "Elbette Andrew sizi koruyacaktır," dedi. "Ne de olsa bir talip bunun için değil midir?"

"Oh, hatırlatmaya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum, sevgili rahibe," diye alçak bir ses arkalarından seslendi.

Üç genç bayan da hızla arkalarını döndüklerinde Andrew'un gözlerinde eğlence parıltısıyla kendilerine doğru yürüdüğünü gördüler. Bakışları Julia'nınkileri yakaladığında gülümsemesi derinleşti. Julia neredeyse anında yanaklarında hissedilir bir sıcaklık hissetti.

"Şimdi izin verirsiniz," dedi onlara, "Leydi Julia bu öğleden sonra bahçede bana eşlik edeceğine söz verdi."

Julia şikâyet etmek için Andrew'la herhangi bir yerde olmaktan çok mutluydu ama en iyi arkadaşının, Andrew'un o öğleden sonrası için yaptığı planlara karşı çıkmakta hiçbir çekincesi yoktu.

"Yine mi?" Selina kardeşine kaşlarını kaldırdı. "Dün onu zaten yürüyüşe çıkardın, kardeşim. Belki de kur yaparken biraz daha yaratıcılığını kullanmalısın."

Andrew hemen yumuşak bir gülümsemeyle Julia'ya döndü. "O zaman Leydim yarın piknikte bana eşlik eder mi?"

"Çok daha iyi," dedi Selina onaylayarak. "Onun gözüne girmeyi başarmış olman denemekten vazgeçmen gerektiği anlamına gelmiyor."

"Yüce Tanrım, Barrington'ın düzenli olarak katlanmak zorunda olduğu şey bu mu?" Andrew alaycı bir dehşetle sordu. "İnanılmaz metanetinin hakkını vermekte ihmalkâr davranmışım galiba."

Julia kardeşlerin birbirleriyle şakalaşmalarını izledi ve sonra muzip bir gülümsemeyle elini onun kolunun kıvrımına soktu ve ona tatlı tatlı baktı.

"Lordum, gerçekten de bu muhteşem öğleden sonrayı kız kardeşinizle kavga ederek geçirmeye niyetli misiniz?" diye sordu dudaklarını bükerek.

Andrew ona bakarken bir an için konuşma yetisini kaybetmiş gibi göründü ve sonra kaşlarını çatarak, "Hayır," diye cevap verdi.

"O zaman gidelim," dedi neşeyle ve onu Fransız kapılarına doğru yönlendirdi. Omzunun üzerinden en iyi arkadaşına göz kırptı.

Selina gülmenin eşiğindeymiş gibi görünürken yüzünü asmamaya çalıştı ve göz kırptı.

Julia, *kadınların birbirlerine destek olması gerektiğine* karar verdi.

Ayrıca, Andrew'a öğleden sonrasını küçük kız kardeşiyle önemsiz şeyler hakkında tartışarak boşa harcamamasını söylerken pek de yalan söylemiyordu. O öğleden sonra güneş gerçekten de muhteşemdi ve kalbi bundan daha mutlu olamazdı.

Andrew son birkaç gün içinde pek çok şeyi düşünmüştü ve bunlardan biri de Leydi Julia Lewis'e karşı duyduğu neredeyse doyumsuz çekimdi. Öğleden sonra güneşinin kızıl saçlarını başının etrafında alevden bir hale haline getirmesini izledi ve ona gülümsediğinde gözleri hilal şeklini aldığı anda kalbinin birkaç atış attığını hissetti.

"Neden biri sizi çok kırmış gibi görünüyorsunuz Lordum?" Julia muzip bir gülümsemeyle sordu. "İnsan bu öğleden sonra benimle birlikte olmaktan hiç hoşlanmadığınızı düşünüyor."

Başını salladı ve ona gülümsedi. "Beni affedin, sevgili Leydim. Bugünkü neşenizi bozmak niyetinde değildim."

Güldü. "Sesin çok resmi geliyor. İnsan sizi endişelendirdiğimi düşünüyor."

Gerçeği söylemek gerekirse, bütün öğleden sonra bana kur yapmamız konusunda nutuk çeken en memnuniyetsiz taliplerinizden çok siz değilsiniz!

"Bu durumda, umarım bugün güzel bir gün geçirmişsinizdir." Ona gülümsedi.

Şimdi daha iyiye gidiyor.

Andrew sabahın büyük bir bölümünü ve öğleden sonrayı, kızın hayranlarından bir kısmının kendisine hem hayranlıkla hem de biraz kıskançlıkla bakmasıyla geçirmişti. Neyse ki Cosby Vikontu ondan uzak durmayı tercih etmişti ama Andrew o sabah kahvaltıdan sonra kendisini özellikle soğuk bir bakışın hedefi olarak bulmuştu.

Ama Lord Cosby her şeyden önce bir beyefendi idi ve kur yapma oyununda, yenilginin eli kulağındayken pes etmek hiç de onursuz bir davranış değildi. Ne de olsa, uygun bekârlara kıyasla koca arayan genç hanımların sayısı çok daha fazlaydı. Andrew sadece o aptalın Julia'ya aşk dolu bakışlar atmayı bırakmasını diliyordu.

"Çok daha iyi olabilirdi," dedi ona usulca. "Ama senin arkadaşlığın bana ihtiyacım olan teselliği veriyor."

Julia başını ona doğru eğdi. "O halde çabalarımın karşılığını oldukça iyi aldım."

Ne kadar basit bir gülümseme, ne kadar basit bir ifade. Sevgi dolu bir eşin eve döndüğünde kocasına söyleyebileceği bir söz. Her gün ondan duymak için can attığı bir söz...

Julia Lewis'in içinde onu beklediği bir eve dönmek ne kadar harika olurdu! Trowbridge Malikânesi, eğer Julia onun Markizesi olursa bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı ve nedense Andrew şimdi düşününce bu o kadar da korkunç bir fikir gibi gelmiyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Dün gecedен beri nasılsın?"

Havada sürüklenen bir yaprağı yakalamak için uzanırken gülümsedi. "Annem Lord Cosby konusunda beni rahatsız etmeyi kesinlikle bıraktı," dedi burnunu hafifçe kırıştırarak. "Hatta bu haberden sonra biraz şoka girdiğini bile söyleyebilirim."

"Bunu söylemek zor. Leydi Powell her zamanki gibi yiğit görünüyor."

"Evet, çünkü tonda hayatta kalmanın tek kuralını biliyor," diye cevap verdi omuz silkerek. "İçinde hissettiğin kargaşayı onlara asla belli etme."

"Peki sen kargaşayı hissediyor musun?" Andrew sormaya cesaret etti.

Julia ona yan gözle baktı ve gülümsedi. "Genç ve bekâr bir bayan olarak bir kargaşa içindeyim Lordum. Geleceğim sadece bu adama bağlı.

Eğer o kadar şanslı olursam bir gün onunla evlenmeyi seçeceğim. Eğer olmazsam, o zaman babam benim için seçecek."

"Ve Lord Cosby'yi mi seçti?" diye alay etti. "Bu Lord Powell'ın zekâsı için iyi bir şey değil."

Yumuşak bir kahkaha attı, bu kahkahanın sesi tüm zihnini ve bedenini rahatlatmıştı. "Babam ailesi için en iyi olanı düşünmek zorunda," dedi başını hafifçe sallayarak. "Ailemin ilk seçimine katılmasam da endişelerini anlayabiliyorum. Ne de olsa unvanlarını ve mülklerini miras bırakacak bir oğulları yok, sadece servetleri evlendikleri erkeklere bağlı olacak iki kızları var. Bu gerçekten de büyük bir ikilem."

Kaşlarını çatmıştı. "Kızımın geleceği için mutluluğuyla kumar oynamak zorunda kalmasını istemem."

"O zaman eminim ki kızınız sizin gibi bir babaya sahip olduğu için çok şanslı bir kadın olacak." Julia bu sözleri söylerken, rahatsızlığını gizlemek için ona doğru dönmüş olsa bile, yanaklarındaki pembeleşmeyi fark etti.

Bu küçük hareket karşısında biraz gülümsedi. Julia Lewis her zaman alıngan biri olarak görünmüştü ama onda neredeyse dış görünüşü kadar canlı ve güzel olan bir kırılganlık görmüştü. Onun cüretkârlığının umursamazlığından değil, aslında umursadığından kaynaklandığını fark etmişti.

Belki biraz fazla bile.

"Ailen, seçimlerine katılmasan bile onları düşündüğün için çok şanslı," diye mırıldandı.

"Bunun nedeni de onların iyi niyetle hareket ettiklerini bilmemdir," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Böyle bir seçimi kolaylıkla yapmadılar ama zaten üçten fazla Mevsim geçirdim ve görünürde bir nişan olmadan endişelenmekte haklıydılar." Başını kaldırdı ve usulca iç çekti. "Hatta kız kardeşim için de endişeleniyorum."

Kadının koluna koyduğu eli birazcık gerildi ve adam içgüdüsel olarak elini kendi eliyle kapatarak kadının bakışlarını uçuşan yapraklardan uzaklaştırıp tekrar kendisine çevirdi.

"Ailen senin gibi bir kıza sahip olduğu için çok şanslı," dedi ona ciddiyetle. "Ve tonların gözünde senin en ateşli talibin olduğum sürece, sana yardım edeceğime ve seni koruyacağıma güvenebilirsin."

"Bu kadar ileri gitmenize gerek yok Lordum." Güzelce kızardı. "Sadece sezon sonuna kadar."

Sadece sezon sonuna kadar.

Aralarındaki anlaşma bunu öngörüyordu - tüm niyet ve amaçları için, kur yaparken mutlu görünüyorlardı, birbirlerine tamamen aşıktılar, ama sadece Sezon sonuna kadar. Ondan sonra dostça ayrılmaları gerekiyordu.

Ama Andrew Julia ile zaman geçirdikçe, oyunlarının sonunda ondan ayrılmak zorunda kalma fikrinden daha da nefret etmeye başladı. İkisi için de daha kalıcı bir anlaşmaya o kadar açık hale geldi.

Tek sorun, onu kendisiyle kalmaya nasıl ikna edeceğiydi.

BÖLÜM 29

T Colman Park'taki dün gece, Londra'dan gelen çok daha fazla sayıda misafirin katılacağı büyük bir balo ile sona erecekti. Bütün ev çılgınca bir hazırlık içindeydi. Böylece, hanımefendiler ve beyefendiler arasındaki kısıtlamalar biraz olsun gevşemiş oldu - ama tabii ki sadece birazcık.

Birkaç gün içinde, aralarında Bayan Veronica Delaney'nin de bulunduğu çok sayıda genç çift bir araya gelmeye başladı. Aslında, o gece en nazik ev sahipleri tarafından bir nişan duyurusu yapılacağından şüpheleniliyordu.

"Bu durumda, sanırım Londra'ya döndüğümüzde Powell Estate'ten de bir duyuru bekleyebiliriz," diye gevezelik etti Bayan Wentworth, bunu yaparken yelpazesini heyecanla dalgalandırıyordu.

Julia'ya bir bakış fırlattı; Julia, kitabının bir sayfasını daha çevirip çayını yudumlarken, tüm dünyaya huzurun timsali gibi görünerek, onun tekliflerini duymamış gibi davranıyordu.

Genç hanımların hepsi o gün kahvaltıdan sonra çeşitli uğraşlarla meşgul olmak üzere salonda toplanmıştı. Bazıları piyanoyla eğlenirken, bazıları için yaratıcılıklarını başka bir şekilde ifade edebilmeleri için boyalar temin edilmişti. Ancak çoğunluk için dedikodu yapmak her zaman çok daha eğlenceli bir uğraş olmuştur.

Bayan Delaney, "Yapmayın hanımlar, Leydi Julia'yı bu kadar rahatsız etmemeliyiz," diye nazikçe uyardı. "Daha az garip şeyler hakkında konuşabilir miyiz?"

Bayan Wentworth biraz renklendi ve başını eğdi. Arkadaşlarıyla tonun gidişatı hakkında sohbet etmek başka bir şeydi. Asi bir dedikoducu olarak resmedilmek ise tamamen farklı bir şeydi.

"Bayan Veronica hesaba katılması gereken bir güç," diye fısıldadı Mary kız kardeşine. "Sanırım bir gün annemle kıyasıya bir rekabete bile girebilir."

"Oh, sus, sen!" Julia kıkırdadı. "Bayan Veronica çok hoş bir insan ve onun hakkında bu şekilde konuşmamızı hak etmiyor."

Bayan Veronica Delaney gerçekten de konuklarını zarafet ve nezaketle idare etme becerisiyle harika bir ev sahibi olduğunu kanıtlıyordu. Başarıları arasında en dikkate değer olanı, Leydi Amanda Thornton'un, kendisine doğru dikkatlice yerleştirilmiş birkaç kelimedden sonra genç hanımların olağan toplantısından kaçmayı seçmesiydi.

Aslında, kahvaltıdan sonra onu neredeyse hiç görmediler ve sadece bayanlar öğle yemeği için tekrar toplandıklarında kısa bir süre gördüler. Ancak, o orada olduğu zaman

herkes için oldukça rahatsız edici bir atmosfer.

Julia, Andrew'un kur yaptıklarını tüm konuklara duyurmasından sonra yaptığı gibi, Amanda'nın sürekli olarak kendisine doğru küçümseyici sözler söylemesiyle uğraşmak zorunda kalmayacağı için çok rahatlamıştı.

"Onunla fazla uğraşmana gerek yok," dedi Leydi Powell o akşam balo için hazırlanırken. "Genç hanımın sezon sonuna kadar Trowbridge Markizi olacağını aşağı yukarı ilan ettiğini duydum. Kendisini bu kadar alenen utandırması sadece onun hatası."

"Listede bile yokken nasıl olur da Leydi Trowbridge olmayı hayal edebilir?" Hizmetçisi korsesini giymesine yardım ederken Julia homurdandı.

Sözcükler dudaklarından çıkar çıkmaz, içten içe kendine lanet okudu. Nasıl olur da bu bilgiyi ağzından kaçırarak kadar dikkatsiz davranabilirdi? Eğer annesi Trowbridge Dowager Marchioness'in Andrew için hazırladığı aday listesini öğrenecek olursa... ne yapacağını kimse bilemezdi!

Leydi Powell'ın kulakları en ufak bir habere öylesine hazırды ki, anında topukları üzerinde döndü. "Ne listesi?"

"Neden... her uygun bekârın annesinin listesi, tabii ki!" Julia hemen cevap verdi. "Yoksa genç hanımların kendi aralarında uydurdukları bir şey mi?"

"Oh." Leydi Powell ona sertçe bakmadan önce hemen rahatladı. "Her annenin kendi listesi vardır sanırım. *Benim* bile baban ve benim senin ve kız kardeşin için onayladığımız beyefendilerden oluşan bir listem vardı."

"Listenizde Lord Trowbridge de var mıydı, yoksa sadece Lord Cosby var da başka kimse yok muydu?"

Leydi Powell gözlerini kıstı. "Sen de her annenin listesinde değildin canım, o yüzden bu kadar kibirli olmana gerek yok."

Ama Trowbridge'in Dowager Marchioness'inin listesindeydim.

Julia kendi kendine gülümsedi. Onun için gerçekten önemli olan tek liste buydu.

"Sanırım bu gece dikkatli olmanı söylememe gerek yok." Leydi Powell, Harriet'in el emeğini bir kez daha hayranlıkla seyretmek için geri çekilirken iç geçirdi. "Saçla aran gerçekten çok iyi, Harriet."

Julia kollarını göğsünde kavuşturdu ve ofladı, "Sanki Harriet olmasaydı çok daha az prezentabl olacaktım gibi konuşuyorsun."

"Bu elbise ten renginize de çok yakışıyor," diye devam etti Leydi Powell, sanki kızının şikâyetini duymamış gibi. "Marki'nin bu gece onu üzerinizde görmekten mutlu olacağını söyleyebilirim."

Julia geçmişte annesinin yüzünün kızarmasına neden olacak bir şey söyleyebileceğini hiç düşünmemişti ama Andrew'dan söz edildiğinde yanaklarına yayılan sıcaklığı durduramadığını fark etti.

Onu düşünmek bile son birkaç haftadır kontrolsüz bir şekilde yüzümün kızarmasına neden oldu ve bu durum neredeyse utanç verici bir hal aldı.

Andrew'u tanıyan Julia, onun bu başarısından gurur duyacağını *biliyordu*.

Leydi Powell düşünceli bir ifadeyle, "Bence bu gece elmasları takmalısın," diye ekledi.

Julia etrafında döndü. "Ama anne, elmasları takmamıza *hiç* izin vermedin."

"Bu gece değil canım," dedi annesi ona mutlulukla. "Bu gece Markiz'e kur yapacaksın. Her zamanki mücevherlerini takamazsın."

Bu, annesinin bu eşleşmeye ne kadar değer verdiğinin bir göstergesiydi. Ailenin elmaslarını ortaya çıkarmak, Leydi Powell'ın Lord Trowbridge ile Lord Cosby ile olduğundan daha mutlu olduğu anlamına geliyordu.

Julia, kolyeyi ensesine takarken annesinin aynadaki yansımasına baktı.

"Sevgilim, neden bana öyle bakıyorsun?"

Julia başını salladı ve gülümsedi. "Anne, benimle gurur duyuyor musun?"

"Markiz yüzünden mi? Aman Tanrım, hayır!" Leydi Powell güldü. "Seninle her zaman gurur duydum canım, hem seninle hem de kız kardeşinle. Pırıl pırıl genç kadınlar olarak yetiştiniz ama keşke öfkeni biraz dizginleyebilseydin ve kız kardeşin de biraz daha kendine güvenebilseydi."

Julia bir kahkaha attı.

"Ama ben her biri kendi tarzında güzel iki kız yetiştirdim," diye devam etti Leydi Powell. "İkiniz için de istediğim şey, olduğunuz her şeyi hak eden bir erkek bulmanız."

"Babam gibi mi?"

"Benden çok daha iyisini yapabilirsin hayatım, ama bunu babana söyleme." Leydi Powell komplocu bir tavırla göz kırptı ve Julia gülmekten kendini alamadı.

"Her zaman senin ve babamınki gibi bir evliliğim olsun istemişimdir," diye itiraf etti Julia usulca. "Karşılıklı saygı ve sevginin olduğu bir evlilik. Hiç de öyle değil..."

"Etrafınızda gördükleriniz gibi mi?"

Julia başını salladı.

"Size bir sır vereyim," diye başladı Leydi Powell, sesi fısıltıya dönüşmüştü, "cazibe bir kasırga gibi üzerinize gelebilir. Sizi şaşırtacak ve nefessiz bırakacaktır ama gerçek ve kalıcı bir evlilik kurmak bundan daha fazlasını gerektirir. Eğer baban ve ben evliliğimizi yürütmeye bu kadar kararlı olmasaydık, şu anda bulunduğumuz noktaya gelemeydik."

Uzandı ve şimdi Julia'nın göğsünde duran kolyeyi hüzünlü bir gülümsemeyle düzeltti.

"Umudum, Mary ile ikinizin de sizinle birlikte zorluklara göğüs gerecek bir koca bulabilmeniz. Kur yaparken her şey çok kolaydır, ama zorluklar kapınızı çaldığında işleri yürütmek kadar zor bir şey yoktur ve inanın bana, olacaktır!" diye uyardı. "Bu yüzden tetikte olsan iyi olur, sevgili kızım. Ama inanıyorum ki bu dünyada üstesinden gelemeyeceğin hiçbir şey yok."

Julia annesinin sözleri karşısında gözlerini kırpıştırarak yaşlara boğuldu. Tıpkı Andrew'un da belirttiği gibi, annesi her zaman güçlü görünmüştü ama gücünün ardında bir yumuşaklık vardı. Kendi zamanında atlattığı sınavlarla yumuşatılmış bir zarafet.

"Umarım bir gün ben de senin kadar güçlü ve zarif olabilirim, anne," dedi Julia boğuk bir sesle. "Gerçekten umuyorum."

"Zaten yeterince güçlüsün, hayatım, sana bunu vereceğim." Leydi Powell güldü. "İşin sırrı ne zaman güçlü olacağınızı ve ne zaman boyun eğeceğinizi bilmekte yatıyor. Şimdi ağlayıp durma! Harriet'in sıkı çalışmasını mahvedeceksin ve balodan önce fazla zamanımız yok!"

Onu kapıdan çıkarmadan önce ipek bir mendille Julia'nın göz kenarlarını endişeyle sildi. Dışarıda Mary kendi hazırlıklarını çoktan tamamlamıştı.

Julia arkasını dönerek annesine yumuşak bir gülümseme verdi. "Çok teşekkür ederim anne. Her şey için."

Bu dünyada hiçbir şey mükemmel değildi ama bir an için öyle olduğuna inanabilirdi. Andrew'un dışarıda gerçekten onu beklediğine, bu gece onu görmek için can attığına inanabilirdi. Dünyada her şeyin yolunda olduğuna, *mutlu* olabileceğine inanabilirdi.

Sadece bu gece için.

Andrew hiçbir zaman görünüşü konusunda titiz biri olmamıştı. Kravatını tam olarak nasıl katlayacağını ya da moda sayılan belirli bir yürüyüşü nasıl yapacağını düşünen diğer züppelere hiç benzemiyordu.

Ama o gece uşağı üçüncü kez başka bir ceket ve kravatı için bir dizi mücevherli rozet getirdi.

Dürüst olmak gerekirse, Selina gözlerinde parlayan kahkahalarla odaya girdiğinde ne yapacağını şaşırmıştı.

"Vay, vay... Ne giymen gerektiğine bu kadar takıldığın bir zamanı hatırladığımı sanmıyorum," diye alay etti. "Bunun nedeni kızıl saçlı genç bir bayan olabilir mi?"

Bu kesinlikle o genç hanımdan kaynaklanıyordu ama kız kardeşinin şakacı alaylarına boyun eğecek biri değildi.

"Bu kadar pejmürde giyinerek genç bayanı ve ailesini gücendirmem mümkün değil, değil mi?" Andrew karşılık verdi.

"Yapmamalısın." Selina sırttı. "Yoksa annem seni asla affetmez ve onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Andrew yüzünü buruşturdu. "Hatırlatmaya ihtiyacım yok."

"Julia'ya kur yapmandan son derece memnun olduğunu öğrendim."

Sezon sonunda bu ilişkiyi bitirdiğimizde o da aynı şekilde memnun olacak mı?

"Leydi Amanda Thornton'ın elini isteseydim, onun da aynı şekilde memnun olacağını söyleyebilirim."

Kız kardeşinin aynadaki yansımasından burnunu kırıştırdığını gördü. "Leydi Amanda Thornton? Kardeşim, *sen* bile bundan daha iyisini yapabilirsin."

Andrew ona sıırttı. "Anladığım kadarıyla ondan pek hoşlanmıyorsun?"

"Ondan *hiç* hoşlanmıyorum."

Çoğu insana inanılmaz derecede iyi davranan Selina için bu gerçekten de önemli bir şeydi. Görünüşe göre, iyi niyeti Leydi Amanda Thornton'a karşı geçerli değildi.

"Anladığım kadarıyla genç bayan sizi biraz gücendirmiş?"

"Gözünü sana dikmeden önce William'la evlenmek istiyordu."

Ah... işte sorun burada yatıyor.

Selina herkese iyi davranabilirdi ama kocasına karşı son derece korumacıydı.

Sanki Barrington'ın korunmaya ihtiyacı varmış gibi. Adam kendini tamamen kaptırmış. Onunla bir şey yapmaya kalkışmak aptallığın zirvesi olur.

Selina sözlerini şöyle sürdürdü: "Evlilik piyasasından çekildiğinizi açıkladığınıza göre, gözünü tamamen başka birine dikmiş olduğunu söyleyebilirim."

"Gerçekten mi? Kim?"

"Neden, Lord Cosby, elbette! Öğleden önce onları konuşurken gördüm. Aşırı derecede yakın görünüyorlardı." Sonra sesini alçak bir fısıltıya düşürdü. "Ama Vikont için her şeyin görüldüğü gibi olmadığını duydum. Bayan Ferguson'un şu anda toplantıya katılmadığını fark ettiniz mi?"

Andrew bunu fark etmişti ama onu tamamen unutmuştu. Neredeyse tamamen Julia'ya odaklandığı için diğer kadınların varlığını neredeyse hiç fark etmiyordu.

"Söylentilere göre Bayan Ferguson'u, saklamak istediği her neyse... onu ifşa etmesini önlemek için yolundan uzak tutuyormuş." Selina nazikçe omuz silkti.

Andrew alaycı bir ifadeyle, "Bundan biraz daha açık olman gerektiğini biliyorsun," dedi.

Kız kardeşi hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Ben araştırmacı falan değilim. Bunları nereden bilebilirim ki?"

"Evet, bunu kocanıza bıraksanız iyi olur."

"Sanki William şüpheli bir karaktermiş gibi konuşuyorsunuz..."

Andrew kız kardeşine sert bir bakış fırlattı. Kocasının gölgeler içinde yaptığı işlerin yarısı hakkında *hiçbir* fikri yoktu ve muhtemelen böyle kalması en iyisiydi.

"Ve Julia'ya iyi bak," diye ekledi. "Eğer ona bir şey olursa, seni asla affetmem!"

"Pekâlâ, pekâlâ." Gülümsedi ve kızın yanağına yumuşak bir öpücük kondurarak kaşlarını çattı. "Şimdi, Colman Park'ın altını üstüne getirip seni aramadan önce kocanın yanına dön."

Selina gittikten sonra Andrew onun sözlerini düşünürken kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. Leydi Amanda'nın Julia'dan bir tür küçük intikam almak istemesi oldukça mümkün olsa da, Lord Cosby'nin ona zarar vermek istemesi pek olası değildi.

Ne de olsa adam bir zamanlar onunla evlenmek istemişti. Kendisini reddettiği için ona zarar vermek itibarına yakışmazdı. Vikont'un, kendisine karşı işlediğini düşündüğü bir suçtan dolayı *Andrew'a* düşman olması çok daha muhtemeldi.

Eğer öyleyse, Andrew adamın iyi bir nişancı ya da usta bir eskrimci olmasını umuyordu çünkü öyle değilse bu inanılmaz derecede adaletsiz olurdu.

Ayrıca, iyi bir meydan okumayı severdi ve eğer Vikont kaderi kışkırtacak kadar aptalsa, o zaman kim onu reddedebilirdi ki?

BÖLÜM 30

I *bu tür şeylere karşı daha hazırlıklı olmalıyız.*

Andrew cömertçe döşenmiş balo salonuna ancak bir dakika kala varmıştı. Julia'ya onu orada bekleyeceğine dair söz verdiğini biliyordu ama giyeceği ceketini seçerken yaşadığı ikilem ve Selina'nın odasına yaptığı beklenmedik ziyaret yüzünden kendini neredeyse geç kalmış buldu.

Neyse ki balo salonuna Julia ve Mary'den önce varmayı başarmıştı. Sözünü tutmazsa Julia'nın ondan nasıl bir intikam alacağını ancak Tanrı bilirdi.

Kendisini selamlayan birkaç tanıdığına gülümsedi ve hatta aynı derecede hayal kırıklığına uğramış kızlarıyla birlikte hayal kırıklığına uğramış annelerden birkaçıyla konuştu. Daha öncekilerin aksine, onun yanında fazla oyalanmak istemiyorlardı ve dürüst olmak gerekirse, bir kur yapmanın kendisine sağladığı küçük huzurun tadını çıkardığını fark etti.

Sadece sezon sonuna kadar sürecek olması çok kötüydü.

Elbette bu şekilde olmak zorunda değil. D zenlememizi her zaman makul bir dereceye kadar uzatabiliriz...

Colman Park'ın kahyası Powell Kontesi ile iki kızı Leydi Julia ve Leydi Mary'nin geldiğini haber verince düşünceleri yarıda kesildi.

   hanımefendi odaya girdiğinde kalabalığın üzerine neredeyse anında bir sessizlik çöktü. Bu kez Leydi Powell  nce Julia'nın girmesine izin verirken, kendisi ve Mary onun iki yanında ve biraz arkasında yer aldılar. Bu,  nceki açıklamasının hepsinin üzerinde yarattığı kargaşanın ortasında bir destek ve dayanışma gösterisiydi.

Ama onun dikkatini çeken bu ailevi g   gösterisi değildi. Daha ziyade, üzerlerindeki avizenin sert ve acımasız ışıkları altında kaymaktaşından tenini neredeyse parlatacak kadar koyu bordo bir elbise giymiş olan Julia'ydı. Canlı kıızıl saçları karmaşık sarmallarla sarılmış ve her an onunla birlikte g   kırpıp parıldaayan mücevherli tokalarla süslenmişti.

Ama hepsinden güzeli gözleriydi; balo salonuna bir kraliçenin hükümranlığına baktığı kadar asilce bakan o ikiz safir g  ler. Bakışları onunkilerle buluştuğunda güçlerindeki yumuşamayı gördü, hemen ardından nefesinin ciğerlerini ani bir nefesle terk etmesine neden olan o muzip parıltıyı yakaladı.

"Tanrım, bu kız muhteşem!" diye haykırdığını duydu beyefendilerden birinin. Lord Trowbridge ona ters ters bakınca, beyefendi hemen mahcup bir ifadeyle gülümsedi ve ekledi: "Son derece şanslı bir adamsınız, Lord Trowbridge."

Andrew, "Centilmence davrandığından emin ol, Patterson," diye uyardı. "Yoksa ben de buna uymayı unutabilirim."

Tehdit, ses tonunda ve bakışlarındaki sertlikte kendini belli ediyordu. Gecenin sonunda, Lord Trowbridge'in Leydi Julia Lewis'e yapılacak en ufak bir hakareti hoş görmeyeceği ve beyefendilerin onun huzurunda uygun bir şekilde davranmaları gerektiği haberinin yayılacağından hiç şüphesi yoktu.

Şaşkın baronete arkasını döndü ve gülümseyerek Julia'yı merdivenlerin dibinde karşılamak üzere uzaklaştı. "Kesinlikle ıslıl ıslıl görünüyorsunuz."

"Biliyorum," diye fısıldadı Julia muzipçe. "Annem sanki beni bir tür mücevher sergisine dönüştürmek istiyormuş gibi aile elmasları konusunda ısrar etti."

Alçak sesle kıkırdadı. "Elmasların bir cazibesi var ama sen onları gölgede bırakıyorsun."

"Kullanmak istediğinizde gerçekten de gümüş gibi bir diliniz var Lordum," diye karşılık verdi koluna hafifçe vurarak.

Yelpaze siyle yüzünü utangaç bir şekilde gizlerken bile, yanaklarına sürünen hafif kızarıklığı görebiliyordu.

Bakalım onu daha çok kızartabilecek miyim?

"Dilim için başka kullanım alanlarım da var, biliyorsun," diye fısıldadı kulağına, sıcak nefesinin hassas deriyi nazikçe okşamasına izin verdi, erkeksi bir gururla onun keskin nefes alışını ve içinden geçen hafif, neredeyse algılanamaz ürpertiye fark etti.

"Rogue!" diye tısladı. "Maskaralıklarına hiç son vermeyecek misin?"

"Asla," diye yanıtladı çaresizlikle. "Çünkü bundan çok hoşlanıyorsun."

Onunla hafifçe alay etmek, yaramazlıklarına kendi yaramazlıklarıyla karşılık vermek istemişti. Yine de planı geri tepti, çünkü kendi alayının etkilerini pantolonunun sıkılaşmasında hissediyordu.

"Beni bir dansla onurlandırmak ister misiniz Leydim?" diye sordu onun yerine.

Dans etmek en azından zihnini kısmen boşaltacaktı, ya da öyle umuyordu. Anlaşıldığı üzere, ona istediği şekilde dokunmadan onu bu kadar yakınında tutmak başlı başına bir eziyetti.

"Lordum, oldukça hoşnutsuz görünüyorsunuz. Sizi bir şekilde kırdım mı?" Julia büyük bir merakla ona bakarak sordu.

Sadece kıyafetlerin. Onları güzel vücudundan çıkarmak istiyorum. Ve sonra, seni kollarımda istiyorum, yatağımın çarşaflarına dolanmış...

Başını iki yana salladı, lanet olası balo salonunun ortasında düşüncelerinin aldığı yönden aniden telaşlandı.

"Sorun sen değilsin. Sadece tüm bu erkeklerin sana bakma şeklinden hoşlanmıyorum."

Kadın bir kahkaha patlattı ve Andrew kendini kadının kusursuz boğazının cazibesine kapılmış buldu. Yüce Tanrım, kız başlı başına bir baştan çıkarıcıydı ve o güldüğünde, kontrolünün sıkı dizginlerinin koptuğunu hissedebiliyordu.

Daha önce bir kadının kahkahasını hiç bu kadar çekici bulmamıştı ama Julia'nın kahkahası baştan çıkarıcı bir tını gibiydi, onu ihtiyaçtan çılgına çeviren bir siren şarkısıydı.

"Lordum," diye sordu, mırıltısı doğrudan adamın kasıklarına giderken, "neden hepsinin bana bakmasına bu kadar odaklandınız?"

Çünkü sana odaklansaydım, seni bu balo salonundan sürükler ve odamın duvarına yaslardım... ben-

"Keşke bana daha fazla odaklansan," diye ekledi dudak bükerek.

Gülümsemesi neredeyse pantolonu kadar gergin hissettiriyordu. "Küçük cadı," diye homurdandı kulağına, "bela arıyormuşsun gibi görünüyorsun."

"Ya öyleysem?" diye kaşlarını kaldırarak meydan okudu.

"O halde arzularınızı yerine getirmeye çalışacağım," diye cevap verdi ve kızın yanaklarının bu ima karşısında nasıl renklendiğini memnuniyetle fark etti.

"Sen gerçekten bir haydutsun," diye mırıldandı. "Adil dövüşmüyorsun."

Ona göz kırptı. "Touché, canım. Sen de öyle."

Julia ona öyle göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı ki, bir an için gözleri kamaştı. "Umarım sizi hayal kırıklığına uğratmamışımdır Lordum," diye mırıldandı önünde eğilirken.

Müzik çoktan bitmişti.

Nasıl kaçırdım? Neden bu kadar kısaydı?

Andrew bir kez daha kendini ne yapacağını bilemez halde buldu ve bunu pek de umursamadığını fark etti. Hem de hiç.

BÖLÜM 3 1

I *bir erkekle bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim.*

En iyi ihtimalle, kendini evlendikten sonra sakın bir hayat yaşamaya hazırlamıştı. Kendisini Andrew gibi hissettiren bir beyefendi bulamamıştı; onunla birlikte olmak hayatındaki eğlenceli ve heyecan verici her şeyin sonu anlamına gelmiyordu.

Aslında, tam tersiydi. Onunla birlikte olduğu için sanki hayatı daha yeni başlamış gibi hissediyordu.

Hâlâ onunla birlikte gülebiliyor ve onu kızdırabiliyordu ve karşılığında o da hâlâ onu duyularını gıdıkladığı kadar sinirlendirip çileden çıkarabiliyordu. Onunla dans etmek asla sadece dans etmek değildi. Neredeyse eskrim gibiydi ve her ikisi de zekâ ve soğukkanlılık savaşına girmiş düellolucardı.

Hayatım boyunca, gerçekten istediğim şeyin bu olduğunu hiç fark etmemiştim. Birinin benimle kafa kafaya, dişe diş mücadele etmesini. Bana ve benim için karşı koyacak birini. Tıpkı Andrew gibi biri.

"Umarım bu gülümsemenin ardındaki sebep benimdir."

Başını kaldırdığında Andrew'un kibirli bir sırtışıla kendisine baktığını gördü, kaşları kalkmıştı.

Balo salonunda tur attıktan sonra şimdi balkonda yalnızdılar. İnsanların onlarla konuşma tarzına bakılırsa, nişanlandıklarını yeni ilan etmişlerdi. Julia için herkese gülümsemesini sürdürmeye çalışmak yorucu olmaya başlamıştı ve Andrew'un sabrının da tükenmek üzere olduğunu anlayabiliyordu.

Neyse ki ikisi için de balkon hem bir rahatlama hem de çıldırtıcı kalabalıktan uzakta nefes alabilecekleri bir mekân sunuyordu.

"Neden? Kışkandın mı?" diye alay etti.

Andrew, "Boynuzlanmaya tahammül edemem," diye uyardı.

Kadın ona gözlerini devirdi. "Lord Trowbridge, biz evli değiliz."

Henüz.

"Doğru, ama biz flört ediyoruz ve bu evlenmeden önce olabilecek en yakın şey." Adam ona sert bir bakışla baktı. "Kur yapmak nişanlanmanın başlangıcıdır."

"Bana kur yapma ritüelleri hakkında ders vermenize gerek yok Lordum. Daha on yaşımdan beri bu sanatın eğitimini alıyorum!"

"O zaman bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalısın," diye alay etti.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Yani, satın almadan önce malların tadına bakmak niyetinde olduğunuzu söylüyorsunuz, öyle mi?"

Kaşlarını çatı. "Tanrım, kadın, çok sapıkça bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Kulağa çok sapıkça geliyor," diye karşılık verdi ona. "Sadece daha güzel kelimelerle süslüyorsun."

"Julia, demek istediğim bu değil-"

Elini kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Şu anda benim için mükemmel bir geceyi mahvettin ve sonunda pişman olacağım bir şey söylemeden önce çekip gideceğim."

Topuklarının üzerinde dönüp onu balkonun ortasında öylece bıraktığında cevabını bekleme zahmetine girmedi, en az kendisi kadar sinirli görünüyordu.

Balo salonuna giden koridora ulaşır ulaşmaz nefes alış veriş i düzleşti ve gözlerini kapattı. Saçını çekme ve Harriet'in sıkı çalışmasını mahvetme dürtüsüne direndi.

Tanrım, bazen beni nasıl bu kadar sinirlendirdiğini unutmuşum! Şimdi tek fark, o balo salonuna geri dönmeye ve işleri yeniden yoluna koymaya istekli olmam...

Julia annesinin akşam ona söylediği sözleri hatırladı ve biraz gülümsemekten kendini alamadı. Görünüşe göre anneler gerçekten de en iyisini biliyorlardı.

Belki de o ve Andrew çok güçlü kişiliklere sahiptiler ve ikisi de bir kavgadan geri adım atmayı sevmiyordu, ama söz konusu olduğunda, Andrew'a bir tartışmayı kazanmaktan daha çok değer veriyordu.

Yine de bu, bu düşünceden zevk aldığım anlamına gelmiyor. Aşk kesinlikle insanların en iyi ve en kötü yanlarını ortaya çıkarıyor...

Sonra kendini durdurdu. *Aşk mı?*

Daha önce hiçbir beyefendiyi bu kelimeyle bağdaştırmamıştı. Ve Andrew kesinlikle onu sevmesi *gerekenden* daha fazla kızdırıyordu.

Dudaklarını büzdü ve yirmiye kadar sayarken gözlerini kapattı. Andrew ve diğer konuklarla yüzleşmek üzere balo salonuna geri dönmeden önce kendini toparlayacaktı.

Bir. İki. Üç.

Nefes alış verişi düzleşip kalbi sakinleşince Julia kendi kendine gülümsedi. Odalardan birinde bir tür itiş kakış duyduğunda on dokuz yaşına kadar gitmişti.

Kaşlarını çatarak, biri erkek diğeri kadın olmak üzere hararetli bir tartışmaya dalmış iki sesi seçene kadar yaklaştı.

"Bana elini çek dedim, seni vahşi!" diye tısladı kadın. "Canımı yakıyorsun!"

"Sizin gibiler tarafından reddedilmeyeceğim!" diye hırladı adam.

Kelimeleri gevelemesinden sarhoş olduğu anlaşılıyordu.

Bir erkeğin bir kadına zarar vermesine seyirci kalmayacağım! Elimden gelse bile!

Julia kapıyı iterek açtı ve Lord Morton'un elini Leydi Amanda Thornton'un bileğine bir mengene gibi dolamış olduğunu görünce şaşkınlıktan gözleri büyüdü. Leydi Amanda gözyaşlarına boğulmak üzereyken, Lord Morton birinin içeri daldığını görünce gözle görülür bir şekilde şoke olmuş görünüyordu.

"Sanırım," dedi Julia soğuk ve sert bir sesle, "hanımefendi size Lord Morton."

Lord Morton şaşırmış gibi göründü ve Leydi Amanda'nın narin bileğini bıraktı. Hemen koşarak uzaklaştı, korku dolu gözleri sessizce Julia'ya ona yardım etmesi için yalvarıyordu.

"Lord Morton," diye devam etti Julia soğukkanlılıkla, "balo salonuna dönecek durumda değilsiniz. Belki de kafanızı dinlemek için odalarınıza dönmelisiniz."

Ama Lord Morton bir kükremeyele ona saldırırken akıl sağlığını bir kenara bırakmış gibiydi. "Bana ne yapacağımı söylemeye nasıl cüret edersin, seni ahlaksız-"

Julia hemen tepki vererek dizini bacaklarının arasından yukarı doğru kaldırdı ve adamın acı içinde iki büklüm olmasına neden oldu.

"Seni *dişi şeytan!*" diye feryat etti. "Bunu sana ödeteceğim-"

Ama Julia çoktan kapıya doğru koşmaya başlamıştı. Neyse ki Leydi Amanda da Lord Morton dikkatini Julia'ya çevirir çevirmez oradan ayrılma sağduyusunu göstermişti.

En azından ben de ona bakmak zorunda kalmayacağım.

Julia bileğini hızlıca çevirerek kapıyı arkasından kilitledi ve boş koridorda hızla yürüyerek balo salonuna geri döndü ve Andrew'u kapının yanında onu beklerken buldu.

Onu görür görmez kaşlarını çattı. "Nerelerdeydin?" diye sordu. "Her yerde seni arıyordum!"

"Hiçbir yerde," diye hızlıca cevap verdi. "Biraz kafamı dinlemek için dışarı çıktım. Umarım beni çok özlememişsinizdir."

Gözleri rahatlayarak yumuşamadan önce ona şüpheyle baktı. "Julia, az önceki aceleci sözlerim için özür dilemek istiyorum," diye mırıldandı. Başını şefkatle okşadı ve sonra kaşlarını çattı. "Bir saç tokası eksik."

Hemen saçlarına uzandı. "Öyle miyim?"

Başını salladı. "Hatırladığım kadarıyla buralarda bir yerdeydi." Biraz gevşemiş olan bir bukleye dokundu. "Gözlerini gölgede bırakmak için elinden geleni yapıyormuş gibi görünüyordu ama başaramadı." Orantısız bir sırıtma yaptı. "Sefilce, diye ekleyebilirim."

Ve böylece, ona karşı duyduğu tüm öfke dağıldı.

"Daha önce balkondan çıkarken düşürmüş olmalıyım," diye itiraf etti.

"Yarın onu aramana yardım edebilirim." O gece ona bir kez daha kolunu uzatırken gülümsedi.

Julia ona minnetle gülümsedi. "Yardımlarınız için teşekkür ederim, Lordum."

"Seninle daha fazla vakit geçirmek için her şeyi yaparım Red."

Balo salonunda bir kez daha dolaşırlarken Julia, Leydi Amanda'yı gördü. Neyse ki, daha önce Lord Morton'la yaşadığı çileden dolayı gözle görülür bir şekilde sarsılmış görünmüyordu ve inanılmaz derecede iyi bir ruh hali içinde görünüyordu.

Ancak, bir kişinin gayet iyi görünmesi gerçekten iyi olduğu anlamına gelmiyordu.

Bir beyefendinin kendisiyle ilk kez oynamaya kalkıştığında Julia o kadar şaşırdığını hatırlıyordu ki, adamı başından savdıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi balo salonuna geri dönmüştü. Ancak eve dönüp yatak odasında yalnız kaldığında tiksinti, öfke ve *suçluluk* duygularına teslim olmuştu.

Sanki ona saldırması bir şekilde onun suçuymuş gibi.

Leydi Amanda'nın daha önce nasıl tepki verdiğine bakılırsa, bu onun böyle bir canavarla ilk karşılaşmasıydı. Julia çoğu zaman onunla aynı fikirde olmayabilirdi ama

Bu, başına böyle bir kötölük gelmesini istediği anlamına gelmiyordu.

Julia saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken içini çekti ve tokasının nerede olduğunu merak etti. Annesi bu dikkatsizliği yüzünden onu kesinlikle azarlayacaktı ama o anda bunu pek de umursamıyordu.

Andrew'la birlikte olmak ona bu önemsiz şeylerin pek de önemli olmadığını hissettiriyordu. Onunla birlikte olmayı seviyor, onunla birlikte olmak için can *atıyordu*.

Ve insanlarla dolu bir balo salonunun ortasında, elini adamın koluna güvenle sokmuşken, yine de ona yeterince yaklaşamıyordu. Onun çıplak tenini kendi teninde hissetmek istiyordu; ipek, kadife ve dantelden oluşan katmanları değil.

Bu başlı başına lezzetli bir hayal kırıklığıydı. Onu bir tür ayak parmaklarını kıvıran beklentiye sürükleyen, bir kez daha ne zaman yalnız, *birlikte* olabileceklerini merak eden bir şey...

BÖLÜM 32

L O gece, yatak odasının kapısı sessizce açıldığında Julia sakince kitap okuyordu. Bir an için gelenin Harriet, ama hizmetçisini gece dinlenmesi için çoktan göndermişti.

Ama sonra adamın uzun boyunu ve kapının genişliğinin çoğunu kaplıyor gibi görünen geniş omuzlarını gördü. Bu Andrew'du ve gecenin bir yarısı *kanlı bir hırsız gibi* yatak odasına gizlice giriyordu.

Julia çığlık atıp kitabını ona fırlatması mı yoksa onu anlamsızca öpmesi mi gerektiğini bilmiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı, kitabını kapatıp ona doğru yürüdü. "Delirdin mi sen? Ya biri seni içeri girerken gördüyse?"

Kadının soruları karşısında bile küstahça bakma cüretini gösterdi. "Etrafta kimsenin olmadığından emin oldum. Ben aptal değilim, Julia."

"Bu aptallığı nasıl tanımladığınıza bağlı!"

"Biz zaten kur yapıyoruz," diye cevap verdi kavgacı bir tavırla. "Kur yapan çiftlerin birbirleriyle vakit geçirmek istemeleri normaldir."

Yine de birbirlerinin yatak odalarında değil, diye düşündü, o tanıdık, kışkırtıcı heyecanın omurgasından aşağıya sıçradığını hissederek.

Gözleri, adam paltosunu silkip dikkatsizce yana atarken geniş omuzlarının çizgisini takip etti.

"Ve sen de *benimsin*."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Hayır, değilim," diye düzeltti. "Bu sadece *sahte* bir flört ve bunun koluna asılan tüm o genç kızlardan kurtulmana yardım ettiğimi hatırlatmama gerek var mı?"

"Kıskanıyor musun, Red?"

"Çok beklersin!"

"O zaman sana bu kur yapmanın ne kadar sahte olduğunu göstereyim."

Andrew içini çekti ve onun koltuğuna oturdu, boğuk bir çığlık atarak kucağına düşene kadar onu çekti. İşte o zaman Andrew'un kucağındaki tanıdık kokuyu fark etti.

Nefes al.

Ellerini adamın göğsüne dayayan Julia, çatık kaşlarıyla ona baktı. "Sarhoş olma ihtimalin var mı?"

Retorik bir soru olması gerekiyordu ama Andrew sahte bir ciddiyetle başını salladı. "Senin tarafından sarhoş edildim," diye mırıldandı eli kızın başının arkasını kavrayıp onu kendine doğru çekerken.

Ağzı onunkinin üzerine eğildi ve dudaklarının ilk dokunuşunda, sanki tüm vücudu aniden tutuşmuş gibi hissetti. Alev almıştı.

Mantık Julia'nın ona bir tokat atıp aklını başına getirmesini, yatak odasından dışarı atmasını ve odasına yollamasını gerektirirdi. Ancak Julia, Andrew söz konusu olduğunda mantığın her zaman kendisinden kaçtığını fark etti ve yumuşak bir iniltiyle, haftanın büyük bir bölümünde içinde biriken tüm bastırılmış hayal kırıklığı ve özlemle onu öptü.

Bunun için yanacağım, diye düşündü bir arzu seli içinde. Ama o benim bu işkenceden tek kurtuluşum.

"Tanrım," diye inledi. "Bir gün benim ölümüm olacaksın."

"Benimle birlikte olmak çok korkunç bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Tam tersine." Ona sıırttı. "Bu dünyadan ayrılmak için daha iyi bir yol d   nemezdim."

Andrew onu bir kez daha ayak parmaklarını kıvıran bir öpücük için geri çekerken, Julia onun bu dünyada kalmasını ve yaptıklarına devam etmesini tercih edeceğini hissetti. Andrew'un diliyle ve dudaklarıyla Julia'yı ürperten ve dizlerinin bağını çözen bir tarzı olduğunu ke fetmi ti.

"Sanırım sizi daha önce gece kıyafetlerinizle hiç görmedim." Kadının vücuduna  ehvetle baktı. "Yine de bu konuda bir  ik yetim olduğunu söyleyemem. Nefes kesici görünüyorsun, Red."

Bu iltifat karşısında yüzü kızardı. Ya da belki de g  s n  yavaşça ok adı ı, yumuşak t mse i nazikçe sıktı ı ve parmaklarını kabarık tepe üzerinde gezdirdi i içindi.

"Bana  yle hitap etmemeni s yledi imini sanıyordum," dedi ona.

Dokunu u onu nefessiz bıraktı, kalbi zaten ıslak ve muhtaçtı.

"Ama kırmızı sana çok yakı ıyor," diye ısrar etti. "Ve sadece saçının rengi olduğu için değil. Kırmızı tutku demektir."

A k için, diye düşündü Julia, söylemeye cesaret edemese de.

Aralarındaki şey tam olarak aşk değildi, şairlerin yazdığı gibi değildi. Andrew'un onu nasıl soluk soluğa bırakıp inlettiğini, arzuyla aklını kaçırmak üzereyken onun altında nasıl kıvrandığını anlatan bir şiire hiç rastlamamıştı. Eğer şairler böyle bir şey hakkında yazmışlarsa, o zaman belki de yazdıklarını nerede sakladıklarını bilmek isterdi.

Andrew'la hissettikleriyle kıyaslanamazlardı, hayır, ama küçük bir araştırmamanın kimseye zararı olmazdı. Ayrıca, ona kıyasla tamamen deneyimsizdi ve asla geride bırakılmak istemezdi.

Andrew sert zirveyi nazikçe sıkıştırdı ve Julia yumuşak bir tıslama çıkardı, bacaklarına binerken başını geriye attı. İçgüdüsel olarak, kalçalarını erkekliğine karşı öğütmeye başladı ve kısa süre sonra boğazına doğru inliyordu.

"Küçük cadı," diye mırıldandı tenine. "Baştan çıkarıcı."

Julia, yaptığı şeyden onun da etkilendiğini bilerek hınzırca gülümsedi. Sabırsız bir hırıltıyla, onu gece korkuluğundan sorunsuzca çıkarana ve kucağında çıplak oturana kadar ona karşı daha bilinçli bir şekilde öğütmeye başladı, dalgalı saçları erimiş ateş gibi sırtından aşağı iniyordu.

Saçlarını tuttu ve hafifçe çekti, ağzı göğsünün üzerine kenetlenirken boğazını ortaya çıkardı. Julia yumuşak bir iç çekti, bacaklarının arasında nabzının attığını hissedene kadar vücuduna zarar verirken gözleri çırpınarak kapandı.

Sanki Andrew içgüdüsel olarak onun ne istediğini biliyormuş gibi, eli onun en mahrem kısımlarını koruyan buklelerin arasına daldı, parmağı ıslak merkezini okşarken kaygan kıvrımlarını cesurca ayırdı.

"Kahretsin, Red," dedi kısık sesle. "Ne kadar ıslak ve ateşli olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Julia'nın belli belirsiz bir fikri vardı, evet, ama dudakları meme ucunu nazikçe emerken, bacaklarının arasındaki o küçük zevk tomurcuğunun etrafında dönen parmağıyla çok meşguldü.

Miyavlayarak adamın pantolonunu çekiştirdi ve sözsüz bir şekilde ona dokunmak istediğini ilettili. Ona, onun kendisine verdiği kadar zevk vermek istiyordu.

Adam sabırsızca gömleğini ve pantolonunu çıkararak onun gibi çıplak kalıncaya kadar beklediğinde dileği yerine gelmişti. Onu kanepeye geri itti ve parmağı ıslak merkezine kayarken onu derinden öptü, altındaki kanepede kıvrana kadar onu nazikçe okşadı.

"Bu kadar duyarlı olmana bayılıyorum Red," diye fısıldadı. "Lezzetli vücuduna yaptığım şeyden ne kadar hoşlandığını söylemene bayılıyorum."

"Lütfen..." diye inledi. "Andrew, lütfen..."

Adamın sırtışının ateş ışığında parladığını gördü ve bunun bela anlamına geldiğini anladı.

"Ne istediğini biliyorum Red ve bu gece bunu elde edeceksin."

Andrew ayağa kalktı ve onu kanepeden aşağı çekmeden önce ellerini dizlerinin altına sıkıştırdı.

Julia şaşkın bir çığlık attı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Ona muzipçe gülümsedi. "Seni tatmin etmek için daha iyi bir bakış açısı bulmak elbette."

İşte o zaman bacaklarının kanepenin kolundan sarktığını, kalçalarının sanki ona müstehcen bir adakmış gibi kalkık olduğunu fark etti.

"Bana ne güzel bir ziyafet sunuyorsun, hayatım." Kısık sesle güldü. "Kendimi tadına bakmaktan mahrum etmek utanç verici olurdu."

Dili, merkezini cüretkârca törpülerken Julia uzun bir inilti çıkardı ve onu saf, seyreltilmemiş bir zevk sisine gönderdi.

"Andrew... oh, Andrew... Tanrım!" diye soluk soluğa kaldı.

Kanepede kıvranıyor, kalçalarını sallıyordu, hatta Andrew onu dilinin göbeğine karşı kırbaçlanmasını almak için hareketsiz tutarken bile. Andrew açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi onun ıslak etiyle ziyafet çekerken ellerini yumruk yapıp parmaklarını minderlere geçirdi.

Yüksek sesli inlemelerini bastırmak için elini ağzına götürdü ama Andrew uzanıp elini tuttu.

"Seni duymak istiyorum Red," dedi ona. "Sana nasıl çığlık attırdığımı duymak istiyorum."

Rogue!

Sanki bunu kanıtlamak istercesine dili, onu çılgına çeviren sinir demetinin etrafında dolaşırken etinin üzerinde çılgınca yavaşça dönüyordu.

"Lütfen," diye inledi. "Lütfen, Andrew..."

"O zaman benim için çığlık at, Red," diye ikna etti. "Benim için çığlık at, ben de istediğin her şeye sahip olmana izin vereyim."

Başını salladı ve onun hassas tenine gülümsediğini hissedebiliyordu.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı.

Andrew sözünü yerine getirdi ve onun en mahrem bedenine çılgınca saldırısını yeniledi, dili okşuyor ve dönüyor, dudakları hafifçe emiyordu

Düşük bir ığlıkıa boşalana kadar, tüm varlığı milyonlarca küçük yıldıza dönüşerek patladı ve hepsi karanlık geceye dağıldı.

Julia orada nefessiz ve bitkin bir halde yatarken, adam onun hâlâ sıcak olan bedenine yumuşak bir öpücük kondurdu ve Julia ürperdi. Yavaşça onu kanepeye yatırdı ve kollarının arasına aldı. Terden sıırılsıklam olmuş şakağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Gözlerini kapattığında, kendini bundan daha fazlasını isterken görebiliyordu - hepsini isterken. Ama bu çizgiyi aşmaya cesaret ederse asla tatmin olamayacağını biliyordu. Zaten onun için doyumsuzdu. Kuralları tamamen çiğnemek onu da çiğneyecekti ve buna izin veremezdi.

"Andrew," diye mırıldandı, "gerçekten gitmelisin."

İç çekti. "Red, sen gerçekten de en sinir bozucu insansın, bunu biliyor musun?"

Alt dudağını ısırđı. "Kalamayacağını biliyorsun. Bunu yaptığımızdan şüphelenirlerse mahvolurum."

"Yani? Eğer mahvolursan, senin sorumluluğunu ben üstlenirim," diye karşılık verdi.

Julia onun cevabı karşısında irkildi. Elbette onun sorumluluğunu üstlenecekti. Yapılması gereken centilmence şey buydu.

Ama sorumluluk almak bir isteksizlik belirtisiydi. Sanki onunla evlenmek, sırf onunla uzlaştığı için yerine getirmesi gereken bir zorunlulukmuş gibi.

"Pekâlâ," diye inleyerek koltuktan kalktı ve dağınık giysilerine uzandı. "Seni yarın kahvaltıda göreceğim ve yanımda otursan iyi olur, yoksa başka türlü."

Doğrulup onun giyinmesini izledi. "Ama başından beri planladığımız şey bu değil miydi? Anlaştığımız şey bu değil miydi?"

Ona baktı ve bir an için gözlerindeki hayal kırıklığını görebildi. Neredeyse patlamak üzere olduğunu görebiliyordu.

"Düşündüm ki-" diye başladı ama sonra ağzını kapattı, gözleri soğudu. "Boş ver. Yarın görüşürüz."

Başka bir şey söylemedi ve adam başıyla onayladıktan sonra geldiği gibi sessizce odadan çıktı.

Julia bunun en iyisi olduğunu, birbirlerini bu şekilde görmeye devam edemeyeceklerini biliyordu. En azından kendisi için, çünkü ona gittikçe daha fazla bağlandığını fark ediyordu. Ona daha fazla bağlanırsa, sonunda ayrılacak olmaları onu parçalara ayıracaktı.

Bacaklarını göğsüne doğru kıvırdı ve şömineye bakıp alevlerin dansını izlerken, kütüklerin çıtırtısını dinlerken güçlü olmayı diledi.

Böylesi daha iyi.

Belki bunu yeterince uzun süre söylemeye devam ederse, sonunda o da buna inanmaya başlayacaktı.

BÖLÜM 33

Julia çok güzel bir rüya görüyordu.

Rüyasında Andrew'la birlikte Trowbridge Malikânesi'nin balo salonunda, düğünleri şerefine düzenlenen bir partide dans ediyorlardı. Dudaklarının kenarında beliren gülümsemesiyle ona bakarken son derece gösterişli görünüyordu, gözleri arzuyla kararıyordu...

"Julia! Tanrım, başımıza böyle bir felaket gelmişken nasıl uyuyabiliyorsun?"

Perdeler zorla açılıp tüm odayı sert güneş ışığıyla doldurduğunda bir şikayet iniltisi çıkardı.

"Anne! Bu saatte uyanmak için çok erken değil mi?" Julia itiraz etti.

"Demek tüm Colman Park skandal davranışlarınız yüzünden altüst olmuşken şikayet edecek kadar yüzsüzsünüz!" Leydi Powell

ığlık attı.

Julia kaşlarını çattı.

Skandal bir davranış mı? Böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum.

Gecenin çoğunu Andrew'la geçirmişti ve Andrew onun kulağına sürekli imalı sözler fısıldasa da, tüm zaman boyunca kur yapan bir çift için uygun sınırlar içinde hareket etmişlerdi.

Ve sonra, balodan sonra ne yaptıklarını hatırladığında solgunlaştı.

Dün gece biri onu odama girerken görmüş mü?

Ne yazık ki annesi onun bu tepkisini, gerçekten de mahvolmaya değer bir şey yaptığının teyidi olarak algıladı.

"Bir *erkekle yakalandınız*," diye tısladı Leydi Powell. "Lord Trowbridge'in bu habere nasıl tepki verdiğini henüz görmeye cesaret edemedim, ama emin olabilirsiniz ki-

Julia kaşlarını çattı. *Lord Trowbridge mi?*

Andrew onun yatak odasına girerken yakalandıysa, o zaman neden bu kadar öfkelenme ihtiyacı duymuştu?

"Anne, dur!" Julia annesine sertçe söyledi. "Bir erkekle nasıl yakalanabilirim?"

"Oh, sen söyle!" Leydi Powell ofladı pufladı. Yüzü inanılmaz derecede kızarmıştı ve Julia annesinin -güçlü, yiğit annesinin- *ağlamak* üzere olmasından korktu. "Balo salonunun bitişiğindeki odalardan birinde bir beyefendiyle *yalnız* görüldüğünüz söylentisi yayıldı."

"Ne?"

Leydi Amanda ile Lord Morton arasında duymuş olduğu tartışmayı hatırlayınca Julia'nın kalbi sıkıştı. Leydi'nin itibarına onarılamaz bir zarar gelmeden önce ona yardım etmek niyetiyle nasıl da araya girmişti.

Lord Morton dikkatini Julia'ya yöneltir yöneltmez Leydi Amanda nasıl da ortadan kaybolmuştu.

Tuzağa düşürüldüm.

"Eve geri gönderileceksin," diye karar verdi Leydi Powell sonunda. "Odanda kalacaksın ve itibarını kurtarmanın bir yolunu bulana kadar babanla ben ne dersek onu yapacaksın."

"Anne." Julia küçük kız kardeşinin yumuşak sesini duyunca başını kaldırdı. "Julia'yla birlikte Londra'ya döneceğim."

Leydi Powell sert bir sesle, "Eğer ona eşlik edecekseniz, o zaman benim de sizinle gelmekten başka çarem yok," dedi. "Bu noktada Colman Park'ta yapabileceğimiz çok az şey var. Babanızı bu talihsizlikten haberdar ettikten sonra ileriye dönük seçeneklerimizi tartışacağız." Julia'ya ters ters baktı. "Harriet eşyalarını toplasın ve yıkanmana yardım etsin. Sen hazır olur olmaz yola çıkıyoruz."

Annesi yatak odasından çıkarken Julia sadece başını sallayabildi. Yalnız kaldıklarında çaresizce Mary'ye döndü. "Mary, beni suçladıkları şeyin yalan olduğunu biliyorsun!" diye bağırdı. "Leydi Amanda'nın Andrew'a kur yaptığım için benden nasıl nefret ettiğini biliyorsun-"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Mary ona yatıştırıcı bir sesle. "Ama bu noktada, bu tür suçlamalarla yüz yüze gelemeyiz."

"Ben bunu asla yapamam." Julia ellerine kapanarak ağladı. "Andrew'a değil. Andrew'a değil.
Sen."

Çünkü onun mahvolması kız kardeşinin itibarını da tehlikeye atacaktı. Çünkü bir skandal asla sadece tek bir kişiyi değil, tüm *aileleri* etkiliyordu.

Julia, Londra'da uzun süre yaşamış ve toplumun ne kadar çabuk ve ne kadar acımasızca kendisine karşı dönebileceğini öğrenmişti. Aralarındaki düzeni sağlayan kuralları en ufak bir şekilde ihlal edenleri ne kadar sert bir şekilde yargılıyor ve cezalandırıyorlardı.

"Şşş... Canım, her şey yoluna girecek," diye güvence verdi Mary. "Annemin dediği gibi Londra'daki evimize döneceğiz ve oraya vardığımızda seçeneklerimizi değerlendirebiliriz. Birlikte Leydi Amanda'nın iğrenç iddialarına nasıl daha iyi karşı koyabileceğimizi düşünebiliriz."

"Peki ya Andrew?" Julia telaşla sordu. "O ne yaptı? Ne söyledi?"

Mary hiçbir şey söylemedi ama yüzündeki ifade Julia'ya bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Ne bekleyebilirdim ki? Dün gece bana kur yaparken bile boynuzlanmayacağını söyledi.

Bu büyüklükte bir skandal onu büyük bir utanca sürükleyebilirdi. Öfkelenmekte sonuna kadar haklıydı.

Ama neden bunu ona sormamıştı? Onu dinleme zahmetine bile katlanmadan onlara gerçekten inanacak mıydı?

"Şu anda Lord Trowbridge için endişelenmemize gerek yok," dedi Mary ona nazıkçe ama kararlı bir şekilde. "Önce kendini düşünmelisin ve Colman Park'ta ihtiyacın olan alanı bulamayacaksın."

Julia sözsüzce başını salladı. Annesini ve Mary'yi takip edecekti. Londra'daki evine dönecek ve ailesi bu skandalın yankılarıyla boğuşurken kendini eve kapatacaktı.

Sonra da Leydi Amanda ve onun sinsi ihanetiyle uğraşacaktı.

Hangi cehennemde o?

Bakışları kahvaltı salonunu taradığında diğer konuklar arasında canlı kızıl saçlı birini göremeyen Andrew kaşlarını çattı. Selina ve William'ın kasvetli ifadelerle yemeklerinin tadını çıkardıkları yere doğru yürürken her yere garip bir sessizlik çökmüş gibiydi.

"Herkesin nesi var böyle?" diye sordu en yakın arkadaşına. "Peki Leydi Powell ve kızları nerede?"

Kız kardeşinin elindeki çatalı sıkarken parmak eklemlerinin beyazlaştığını gördü. Bir an için onunla birini bıçaklayacağından korktu.

"Söyle ona," dedi kocasına usulca, gözleri sertleşmişti.

William başıyla onayladı ve Andrew'a dönmeden önce elini hafifçe sıkmak için uzandı.

"Bir söylenti var," dedi sert bir sesle. "Leydi Julia'yı da içeren bir söylenti."

Andrew bütün vücudunun bir anda soğuduğunu hissetti. "Ne tür bir söylenti?"

"Genç bir bayan, Leydi Julia'yı dün gece kimliği belirsiz bir beyefendiyle uygunsuz bir pozisyonda gördüğünü iddia etti."

"Uzlaşmacı pozisyon" derken neyi kastettiğini açıklamasına gerek yoktu. Julia'nın yanında *refakatçi olmadan* bir erkekle birlikte görülmüş olması, karakterine gölge düşürmek ve onu *mahvetmek* için yeterliydi.

"Peki," dedi Andrew, "böyle bir şey gördüğünü iddia eden bu keskin gözlü genç bayan kim?"

"Leydi Amanda Thornton."

Leydi Amanda Thornton? Ellerini yumruk şeklinde sıktı. Bir kadına vurmayı hiç bu kadar istememişti. Sadece iradesinin gücü ve kadının yemek salonundaki diğer konuklar arasında olmaması bunu yapmasını engelledi.

"Peki şimdi nerede?" diye sordu ipek gibi. "Saklanıyor mu?"

"Lord Trowbridge, Leydi Amanda Thornton saklanmıyor," diye söze girdi Bayan Wentworth, arkadaşını savunmaya hevesliydi. "O oldukça perişan durumda."

Leydi Julia ile o sahneye tanık olduktan sonra-"

Andrew, Leydi Amanda Thornton'u savunmaya cüret eden zavallı genç bayana, "O zaman iyileşmesi için en içten dileklerimi ilet," diye çıkıştı. "Belki de *iyileştiğinde* gözleri ve dili çok daha iyi olacak ve böyle yalanlar yaymayı bırakacaktır!"

Bayan Wentworth onun sert sözleri karşısında sapsarı kesildi ama Andrew genç bir bayanın hassasiyetlerini rencide etmekle ilgilenmeyecek kadar öfkeliydi.

Öfkeyle kahvaltı salonundan dışarı çıktı.

Eğer Julia Colman Park'ı çoktan terk ettiyse, o zaman o da tüm partiden kaçacaktı. Ona iftira atan bir yerde daha fazla kalmanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu.

Leydi Amanda Thornton'a gelince, Lord Thornton'la kendi çocuklarını terbiye etme konusunda bir konuşma yapması gerekecekti, böylece kuduz dedikoduculara dönüşmeyeceklerdi!

BÖLÜM 34

I *Bunun olduğuna inanamıyorum.*

Julia'nın karşı karşıya kaldığı büyüklükte bir skandal ailelerini bir anda yıkıma uğratmıştı. Bir zamanlar cıvıl cıvıl olan salonları artık her zamanki ziyaretçilerden yoksundu ve hizmetçiler artık ailenin ağırlayacak misafiri olmadığı için her gün her şeyin tozunu alma zahmetine bile girmiyorlardı.

Colman Park'tan Londra'ya kaçtıklarından beri geçen üç gün içinde Andrew onu bir kez bile arama zahmetine katlanmamıştı ve Julia onun kendisine kızgın olmasından korkuyordu. Selina işleri yoluna koymaya yardım edeceğini bildirmiş olsa da, Julia ona sadece teşekkür edebilirdi ama bundan bir şey çıkmayacağını umuyordu.

Ama her şey görüldüğü kadar umutsuz değildi, çünkü Leydi Amanda onu sadece bir beyefendiyle gördüğünü iddia etmişti. *Kim* olduğunu tam olarak belirtmemişti ve bu zaten başlı başına oldukça şüpheliydi.

Andrew'u tanıdığına göre her şeyi çoktan çözmüş olmalıydı ama neden hâlâ ona gelmemişti?

O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki kapısının hafifçe vurulduğunu bile duymadı.

"Leydim?" Harriet kapı aralığından ona baktı. Kendi hizmetçisi bile her zamankinden daha solgun görünüyordu. "Leydim, Leydi Powell hazırlanmanıza yardım etmem için beni görevlendirdi. Lord Trowbridge şu anda salonda ve sizinle konuşmak istiyor."

Andrew'dan söz edilince Julia'nın neşesi hemen yerine geldi, ama sonra onu arayıp bulmasının nasıl bu kadar uzun sürdüğünü düşündü ve heyecanının hemen dağıldığını hissetti.

"Pekâlâ," dedi yenik bir sesle. "Lütfen Marki ile buluşmaya hazırlanırken bana yardımcı olun."

Julia kimsenin yüzüne bakacak durumda olmadığından, bu kez elbisesini ve saçının şeklini Harriet'in seçmesine izin verdi. Hizmetçi, metresini bu kadar keyifsiz görmekten dolayı iyice morali bozulmuş gibi görünse de, yine de ona her zamanki canlılığının bir benzerini vermek için elinden geleni yaptı.

Ancak Julia'yı bu kadar canlı kılan hiçbir zaman kıyafetleri olmamıştı, ruhunun ta kendisiydi ve şimdi kendini yenilmiş hissediyordu.

Sözsüz bir şekilde salona doğru ilerledi. Andrew onu görünce hemen ayağa kalktı ama kadın ona doğru bakma zahmetine bile girmede.

"Bunca yolu zahmet edip geldiniz Lordum," dedi ona sessizce.
"Anlaşmamızı bozmaya mı geldiniz?"

Kaşlarını çattı. "Julia, buraya bunun için gelmedim."

"O zaman buraya neden geldin?" diye sordu.

Neden bu kadar uzun sürdü? Tüm bu kaos patlak verdiğiinden beri senden haber almayı nasıl özlediğimi biliyor musun?

Andrew bir şey söyleyemeden uşak Cosby Vikontu'nun geldiğini duyurdu ve Julia neredeyse kahkahalarla gülecekti.

Harika. Şimdi, en azından Lord Cosby Andrew'un flörtümüzü bitirdiğini görecek. Şimdi, aşığılanmam tamamlanmış olacak.

"Lord Cosby?" Andrew ters ters baktı. "Onun burada ne işi var?"

"Buraya bu fiyaskodaki rolümü açıklamaya geldim tabii ki."

Julia arkasını döndüğünde Lord Cosby'nin kendinden emin adımlarla salona girdiğini gördü, yüzünde güven vermekten çok uğursuz bir gülümseme vardı.

"Lord Cosby, ne demek istiyorsunuz?" Leydi Powell sordu. "Bütün bunlara nasıl dahil oldunuz?"

Julia ona soğuk bir ifadeyle bakarken Vikont utangaç bir tavır takındı ve Andrew da sanki sırası gelmeden bir şey söylemeye cüret ederse onu parçalara ayıracakmış gibi baktı.

"Leydi Amanda'nın o gece bahsettiği beyefendinin kim olduğunu açıklığa kavuşturmak istemiştin," dedi Lord Cosby yavaşça, bakışları Julia'ya kayarak. "O gece Colman Park'ta Leydi Julia'nın yanında olan kişi. O adam *bendim*."

Julia soğuk bir tavırla, "Hayır," diye karşılık verdi. "Sen değildin."

"Evet," diye kesin bir ifadeyle karşı çıktı. "O bendim ve bunu kanıtlayabilirim."

"Aman Tanrım, buna inanamıyorum!" Leydi Powell bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Bu nasıl olabilir?"

Vikont çok pişman olmuş birinin tavrını takındı. "O gece Leydi Julia ile görüştüğümde, biraz yıkılmıştım. Ne de olsa onu aradığım onca zaman boyunca Lord Trowbridge'den hiç söz etmemişti. Ama bana beni hâlâ kalbinde taşıdığını söyledi. Lord Trowbridge'e kur yapmasının bir saçmalık olduğunu söyledi."

"Yalancı." Julia soğuk bir öfkeyle ona baktı. "İkimiz de biliyoruz ki *Sen*."

Andrew ona baktı ve sözünü sakınmadan Vikont'la arasında durarak onu amansız, geniş omuzlu bir kas duvarı gibi ondan korudu.

Ancak bu durum Lord Cosby'yi hiç durdurmadı, çünkü neredeyse çılgınca sayılabilecek bir kararlılıkla yoluna devam etti.

"Evet, öyle yaptı." Lord Cosby solgun gözlerinde parıldayan soğuk bir zaferle Julia'ya baktı. "Ve bunu kanıtlayabilirim."

Ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Gerçekten küçük bir şeydi. Neredeyse orta parmağı uzunluğundaydı. Ancak yaydığı utangaç pırıltı, herhangi bir avizenin elde etmeyi umabileceğinden çok daha kör ediciydi.

Kayıp saç tokasıydı.

"Leydi Julia bunu bana bir hediye olarak verdi," diye açıkladı Lord Cosby odadaki herkese. "Ve şimdi, yemin ederim ki onun için doğru olanı yapacağım - bu skandala bir son vermek için onunla evleneceğim."

Julia adamı alkışlama isteği duydu. Adamın cesaret ve yaratıcılıktan yoksun olduğunu düşünmüştü ama kurduğu karmaşık plan onu öyle bir bağlamıştı ki, bundan kurtulma umudu yoktu.

Diğer herkesi de kendisiyle birlikte dibe çekmek istemiyorsa tabii.

Andrew'a baktı ve çenesinin yumrukları gibi sıkıca kenetlendiğini gördü. O anda onu kaybetmiş olmaktan korktu. Ve onun yerine bir başkasına inanmayı seçtiğinde onu kaybettiğinden.

"Sanırım daha fazla açıklamaya gerek yok," dedi Leydi Powell, kızına sert bir bakış fırlatırken sesi yumuşak ve soğuktu. "Lord Cosby mümkün olan en kısa sürede kocamı görecektir. Şimdi, lütfen."

"Elbette, Leydi Powell." Lord Cosby saygıyla eğilirken Julia ve Andrew'a muzaffer bir gülümseme attı. "O halde ben gideyim."

Julia onun sakince salondan çıkıp üst kata, babasının çalışma odasına doğru gidişini izledi. O ana kadar hiçbir erkekten Vikont'tan nefret ettiği kadar nefret etmemişti.

"Lord Trowbridge." Leydi Powell'ın beti benzi atmıştı ama ağırbaşlı havasını koruyordu. "Kızım ile yalnız konuşmak istiyorum."

Andrew, Julia'ya endişeli bir bakış attı ama Julia sadece başını salladı.

"İyi olacak mısınız?" diye usulca sordu Kontes'e kuşkulu bir bakış atarak.

Kendinden emin bir gülümseme oluşturmaya çalıştı. "Elbette olacağım. Nasıl olduğumu bilirsin, her zaman bir yolunu bulurum."

Ses tonu gerçekte hissettiğinden daha fazla iyimserlik taşıyordu.

Andrew ona biraz daha baktı ama kadın onu kapıya doğru itti. Çıktığında hâlâ kaşları çatıktı.

Bunu yaptığında, içinde bulunduğu çıkmazın büyüklüğünün üzerine çöktüğünü hissetti.

Julia orada öylece dururken, son olayların etkisiyle hissizleşmiş ve dilsizleşmiş bir halde, hayatının tam da başladığını düşündüğü anda sona erdiğini düşünmeden edemiyordu.

William, Londra'nın son derece ayrıcalıklı olmasıyla ünlenen en yeni centilmenler kulübünde ona katılmak için içeri girdiğinde Andrew başını kaldırıp bakmadı bile. Kulübün kutsal salonlarına herkes giremiyor ve sadece en değerli müşteriler ayrı ayrı odalara girebiliyordu.

"Şimdi de viskinin nasıl yapıldığını mı çözmeye çalışıyorsun?" William kendine bir bardak doldururken sordu.

"Hayır, pek sayılmaz. Tabii Julia istemediği sürece."

William bunun üzerine bir kaşını kaldırdı. "Leydi Julia'nın bununla ne ilgisi var?"

"Hiçbir şey. Her şey. Gerçekten bilmiyorum," diye mırıldandı Andrew hayal kırıklığı içinde, elini saçlarının arasında gezdirirken. "Tek bildiğim onu bu dünyadaki her şeyden çok istediğim ve onun için her şeyi yapabileceğim."

"Genç bayanı çok önemsiyor gibisiniz."

"Onunla ilgilenmek çok basit bir terim."

William bardağını yere bıraktı ve dikkatle arkadaşına baktı. "Bayana karşı bir şeyler hissediyorsun."

Andrew boğuk bir sesle, "Sadece herhangi bir duygu değil," diye cevap verdi. "Onu *seviyorum*. Bu dünyadaki her şeyden daha çok."

"Ah." William kendinden memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslandı.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Andrew kaşlarını çattı.

"Bunu fark etmen yeterince uzun sürdü." William kıkırdadı. "Ve burada Selina bunu anlamakta inanılmaz derecede yavaş olduğumu düşünüyordu. Görünüşe göre rekorumu kırmışsın."

"Her neyse."

William kadehini bitirdi ve kendine bir tane daha doldurdu. "Colman Park'taki skandaldan sonra şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Andrew tiksintiyle, "Söylentiler neyse de, artık çatılardan bağırان skandal gazeteleri bile var," diye alay etti. "Yine de, o lanet Lord Cosby olmasaydı bu işi kolayca halledebilirdim."

"Lord Cosby?"

Andrew öfkeyle kendine bir bardak daha doldurdu. "Bugün benden biraz sonra Powell Malikânesi'ne geldi ve Leydi Powell'a Julia'nın o gece birlikte olduğu kişinin kendisi olduğunu söyledi. Kızın saç tokası bile onda."

William düşünceli bir ifadeyle sandalyesinde arkasına yaslandı. "O zaman Lord Cosby'ye inanıyor musunuz?"

"Onu fırlatabildiğim kadar uzağa değil, hayır."

"Ama Leydi Julia'ya inanıyor musunuz?"

Andrew arkadaşının sorusunu düşünürken kaşlarını çattı. Kendinden ve dünyadaki yerinden her zaman çok emin olmuştu. Ancak Julia hayatına girdiğinden beri, ona sadece renk katmakla kalmamış, aynı zamanda onu alt üst etmeyi ve ters yüz etmeyi de başarmıştı.

Artık hiçbir şey görüldüğü gibi değildi.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum," diye itiraf etti Andrew usulca.

William gülümsedi ve ona bir bardak daha doldurdu.

"Peki o zaman, Lord Cosby ile başlayalım." Kolayca gülümsedi. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Andrew elini yumruk yaptı. Lord Cosby'nin hikâyesi o kadar açıktı ki inanması neredeyse zordu. Her nasılsa, bu oldukça uygun konfabülasyonda eksik bir şeyler vardı ve o da bunun kaynağına inecekti.

Ne de olsa bu dünyada çok fazla tesadüf yoktu.

Kanıtı ele geçirdiğinde Tanrı yardımcısı olsun çünkü Julia'ya bulaşmaya cüret ettiği için Vikont'un işini bitirecekti.

BÖLÜM 35

Julia babasının çalışma odasındaki kanepeye otururken, annesi odanın içinde endişeyle volta atıyordu.

Annesi, Andrew ve Vikont gittikten sonra hepsini babasının çalışma odasında buluşmaya çağırmıştı ama Julia'ya tüm bu durum hakkında ne düşündüğünü sert bir şekilde anlatmadan önce değil.

Powell Kontu şakaklarını ovuştururken sanki birkaç gün içinde yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Bu arada Mary de tüm bunlar olurken sessizce onun yanında oturuyordu.

Leydi Powell sonunda, "Başka seçenek yok," diye açıkladı. "Vikont'la evlenmek zorundasınız."

"Onunla evlenmek istemiyorum," diye yanıtladı Julia soğuk bir sesle. "O sadece bir yalancı değil, aynı zamanda çıkarıcı bir entrikacı ve hayatımın geri kalanında kendimi böyle bir adama bağlamayacağım."

"O halde bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?" Leydi Powell talep etti. "Sahte flörtler ve skandal buluşmalarla bizi yeterince utandırdınız! Tanrı'ya şükür, Lord Cosby tüm bu olanlardan sonra hâlâ sizin için doğru olanı yapmak istiyor!"

Eğer Lord Cosby Julia'ya yaşattıklarından sonra ona iyi davranmak istiyorsa, ondan uzak durması en iyisiydi. İlk başta onun sıkıcı ve hayal gücünden yoksun olduğunu düşünmüştü ama şimdi adamın başından beri gerçek doğasını sakladığına ikna olmuştu. Adam gerçekten aşağılık biriydi ve eğer onunla evlenirse, hayatının bundan sonraki yarısını bitmiş sayabilirdi.

"Peki ya istediğinizi yapmazsam?" diye karşılık verdi.

"O zaman seni bağlar ve sunağa kendim sürüklerim!"

Anne ve kızı birbirlerine dik dik bakarken gergin bir sessizlik oldu; Leydi Powell asi kızını kendi iradesine boyun eğdirmeye çalışıyor, Julia ise içinde kalan her şeyle karşı koyuyordu.

İşte o noktada Mary nihayet konuştu.

"Anne, baba, bence alelacele bir nişan skandalı körüklemekten başka bir işe yaramaz," dedi usulca. "Her şey kontrolden çıkmadan önce hızlı hareket etmemiz gerektiğine katılıyorum, ancak tüm bu olayda oldukça şüpheli bir şeyler olduğunu söylemek zorundayım. Hepimiz Julia'nın Lord Cosby ile asla yalnız görüşmeyeceğini, hele böyle bir şeyi ona asla söylemeyeceğini biliyoruz."

Julia kız kardeşine minnettar bir bakış fırlattı. Öfkeli insanlarla dolu bir odada Mary mantığın tek sesi olarak öne çıkmış, Julia'nın argümanında göze çarpan gerçeklere sakince işaret ederken aynı zamanda annesinin endişelerini de doğrulamıştı.

"Bence Mary haklı," diye onayladı Lord Powell. "Acele bir nişan suçluluk anlamına gelir. Eğer durum böyleyse Julia'yı Lord Cosby'yle birlikte Gretna Green'e de götürebiliriz ve bu onun itibarını daha da derine batırır."

"Ama Vikont'la evlenmekten başka seçeneği yok!" Leydi Powell karşı çıktı.

"Değerli Vikontunuzla evlenmeyeceğim!" Julia tekrarladı. "Ölmeyi tercih ederim."

"Öyle olsaydı, tüm aileyi de yanında getirirdin!" Leydi Powell karşılık verdi. "Onunla evlenmek istemediğinizi söylüyorsunuz ama başka ne seçeneğiniz var? Lord Trowbridge'e yaptığınız gibi başka bir adamı daha mahvetme riskini göze alacak mısınız? Bütün ton zavallı adama gülüyor ve sana kur yaptığı için ona aptal diyor. Başka bir adamı böyle bir aşağılanmaya maruz bırakır mıydın?"

Julia'yı en çok yaralayan bir şey varsa, o da skandala karışarak Andrew'un başına utanç yağdırmış olmasıydı. Hiçbir erkeğin bir başkası tarafından "kullanılmış" bir eş istemeyeceği doğrudu ve Andrew'un ne kadar gururlu olduğunu biliyordu. Onu savunacak olsa bile, bu onu tüm Londra'nın önünde alay konusu yapmaktan başka bir işe yaramazdı ve bunu ona yapamazdı.

Lord Cosby gibi bir caniyle evlenmekten daha kötü şeyler de vardı ve bu, en sevdiklerine gereksiz yere acı çektirmektir.

Julia gözlerini kapadı ve ellerini iki yanında yumruk yaptı. Lord Cosby ile evlenmek istemiyordu -gerçekten istemiyordu- ama Andrew'u daha fazla incitmeyi de göze alamazdı.

Ayrıca, skandalı patladıktan sonra itibarı darbe alacak olan küçük kız kardeşini de düşünmek zorundaydı.

Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Vikont'la istediğiniz gibi evleneceğim."

Mary'nin gözlerindeki derin hayal kırıklığını gördü ve gözlerini kaçırdı. Kız kardeşinin gözlerindeki incinmişliği ya da babasının gözlerindeki acıyı görmeye dayanamıyordu. Onun yerine annesinin sert ve boyun eğmeyen bakışlarıyla karşılaştı.

Leydi Powell, "Sonunda mantıklı düşünmeyi seçmenize sevindim," diye alay etti.

Julia omuz silkti. "Senin de belirttiğin gibi, anne, bu konuda gerçekten başka seçeneğim yok."

"Güzel. Baban acele bir nişana karşı olduğuna göre, düğünü üç hafta sonra yapacağız."

Julia sadece uyuşukça başını salladı. Üç hafta. Yani hayatından geriye kalan tek şey buydu. Bir hıçkırığı bastırdı ve annesi ona bakarken sırtını dik tuttu.

bir sonraki eylem planıyla devam etti.

Leydi Powell, "Ama nişanınızı mümkün olan en kısa sürede duyurmak için büyük bir balo düzenlememiz gerekecek," diye devam etti. "Yarından sonraki günün bunu yapabileceğimiz en erken gün olacağına karar verdim. Davetiyeler şu anda biz konuşurken gönderiliyor."

Powell Kontu şaşkınlık içinde karısına baktı. "Davetiyeleri çoktan gönderdiniz mi?"

Leydi Powell her zamanki soğukkanlılığını geri kazanmadan önce bir an için şaşırmış görünüyordu. "Zaman çok önemli!" diye ısrar etti. "Ne kadar gecikirsek, itibarı o kadar zarar görecektir!"

"Ama iki günlük hazırlık yeterli olacak mı?" Mary endişeyle sordu.

Julia soğuk bir ifadeyle, "Sanırım annem zaten yılın büyük bir bölümünde buna hazırlanıyordu," dedi. "Açıkçası hiç şaşırmadım."

Leydi Powell ona ters ters baktı. "O halde bunu önceden tahmin ettiğim için memnun olmalısınız."

Julia içinden sadece soğuk soğuk gülebiliyordu. Kalbi kırılmıştı. Ruhu kırılmıştı. Hazırlanmak için sadece iki günleri ya da bir yılları olsa ne fark ederdi ki?

Dışarıda ölmüş de olabilirdi.

Andrew birine vurabilmeyi diledi. Daha spesifik olarak, Lord Cosby'ye vurabilmeyi diledi.

Bunun bir faydası olmayacaktı ama en azından kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacaktı. Elini tutan tek şey, bunun Julia'yı nasıl olumsuz etkileyeceğini bilmesiydi. Aksi söz konusu olsaydı, bunu yapar ve sonuçlarına da kendisi katlanırdı.

Ama Julia değil. Asla Julia değil.

Selina'ya Red'i koruyacağıma dair söz verdim. Şimdi kendimi, en çok değer verdiği genç kadını bile koruyamayan işe yaramaz bir aptal gibi hissediyorum.

"Oh, buradasınız! Ne kadar harika!"

Kafasını kaldırdığında annesinin, onun zevkine göre fazla neşeli bir tavırla merdivenlerden aşağı süzüldüğünü gördü.

"Nadiren evde oluyorsunuz, artık başka bir yerde mi ikamet ettiğinizi merak ediyorum," dedi.

"Beni affet anne, ama dikkatimi vermem gereken şeyler vardı."

"Oh, pekala. Powell Kontu ve eşı az önce bize bu davetiyeyi gönderdi," dedi. "En büyük kızlarının Cosby Vikontu ile nişanlanmasını kutlamak için yarın bizi bir baloya davet ediyorlar. Leydi Julia'nın itibarı bu kadar sarsılmışken biraz aceleye geldi sanırım ama uzun zamandır buna hazırlanıyor olmalılar."

Bu sözler üzerine fkese patladı.

"Sanki o yılanla evleniyor!" Andrew yemin etti.

Dowager Marchioness, güzel yüz hatlarını gölgeleyen bir hoşnutsuzlukla ona baktı. fkelendi ve hemen onun ses tonuna itiraz etti. "Trowbridge Markisi olabilirsin ama ben hâlâ senin annenim," diye hatırlattı ona kesin bir dille. "Benimleyken kullandığın dile ve ses tonuna dikkat etsen iyi olur, genç adam!"

Andrew yüzünü buruşturdu. Gerçekten de Trowbridge Markisi olabilirdi ama annesi ona hâlâ yaramazlık yaptığı için cezalandırılması gereken bir okul ocuğuymuş gibi hissettiriyordu.

"zr dilerim anne, ama bunu kabul edemem," diye mırıldandı dişlerini sıkarak.

"Daha önce de söyledim, birbirlerine çok yakışıyorlar," diye düşündü. "ok hoş bir genç hanım ve Vikont da fena görünmüyor. Statü ve unvanlar açısından, bunun tamamen kabul edilebilir olduğunu söyleyebiliriz. Zenginlik de bir sorun değil, çünkü her iki tarafın da evliliğe getirecek yeterince parası var."

Dışarıdan bakıldığında, gerçekten de mükemmel bir eşleşme gibi görünüyordu, ama Andrew daha iyisini biliyordu.

Daha önce salonda Lord Cosby'nin durumu nasıl ustalıkla kendi lehine çevirdiğine tanık olmuştu. Eğer biri onun bu işte parmağı olmadığını söyleseydi, Andrew buna asla inanmazdı. Adam bir tilki kadar kurnaz ve yağ gibi kaygandı. Onu ve Julia'yı büyük bir dezavantajla yakalamıştı ama bunu kanıtlamasının hiçbir yolu yoktu.

"Leydi Julia'nın adı bir skandala karıştı," dedi Dowager Marchioness yavaşça. "Her ne kadar kötü hazırlanmış bir skandal olduğuna inansam da, bunun sonucunda itibarı ciddi bir darbe aldı. Lord Cosby ile evlenmesi kendisi ve ailesi için pek çok şeyi kesinlikle çözecektir."

"Hayır, olmaz."

Dowager Marchioness merakla oğluna baktı. "Neden böyle söyledin?"

"Biliyorum işte."

"Bu iddiaların hiçbir yerde geçerli olmayacağı kesin," diye mırıldandı. "Şu anda yapacağın en iyi şey Leydi Julia ve Lord Cosby meselesini kendi haline bırakmak ve evlenecek başka birini bulmak. Tercihen benim listemden biriyle. Skandal sayfalarına inanılacak olursa, onunla flörtünüz zaten bir maskaralıktı."

Andrew, "Elbette gerçektir," diye karşı çıktı. "O aptal Lord Cosby'nin Julia'nın ateşini söndürmesine izin vermeyeceğim. Ne zamandan beri skandal sayfalarına güveniyorsun anne?"

Annesinin yanakları biraz kızardı. "Sen her zaman ağzı laf yapan yaramaz bir çocuk oldun Andrew. Ve ona *Leydi Julia* diye hitap etmelisin," diye azarladı. "Ona bu kadar tanıdık bir şekilde hitap etmek son derece uygunsuz olur."

Annesi, Julia'ya taktığı en onursuz lakattan, aralarında geçen değerli anlara kadar Julia ile aralarında geçen diğer tüm *uygunsuz* şeyleri kesinlikle bilmiyordu.

"Sanırım her zaman öyleydim." Andrew omuz silkti. "Ve şimdi bunu alacağım."

Adam uzanıp davetiye kartını parmaklarının arasından aldıktan sonra ceketinin cebine sokup dışarı çıkarken annesi küçük bir itiraz sesi çıkardı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkasından.

"Dışarı."

"Ama eve daha yeni geldin!" diye homurdandı annesi, şüphesiz onun davranışına öfkelenmişti.

"Görmem gereken şeyler var," diye cevap verdi ve ona el salladı.

Evden ve başka bir gelin adayını ona doğru itebileceği diğer sosyal etkinliklerden uzakta daha fazla zaman geçirebileceğini bilmek şüphesiz daha da öfkelenirdi. O lanet olası listesinde Julia Lewis'ten başka hiçbir adayı dikkate almayacaktı.

Andrew önümüzdeki birkaç gün boyunca oldukça meşgul olacağını tahmin ediyordu.

BÖLÜM 36

P Andrew nihayet ön kapıya ulaştığında malikâne çılgınca bir hazırlık içindeydi. Acele eden hizmetçiler vardı. Her yerde, yarın verecekleri büyük baloya hazırlık olarak büyük vazolar dolusu çiçek ve her türlü eşya taşıyorlardı.

Ama Andrew'un tek merak ettiği Julia'nın bütün bu olanlar karşısında ne hissettiği idi. Dün salonda Lord Cosby'ye yalancılığını yüzüne vurmuştu ama elindeki kanıtı, yani saç tokasını çürütmekte zorlanmıştı. Sırf Julia'nın kazayla bile düşürmüş olabileceği basit bir aksesuar yüzünden en inanılmaz yalanları uydurmasına izin verilmesi büyük talihsizlikti.

"Wesley, kapıdaki kim? O mu-"

Andrew, Powell Kontesi'nin onu görünce durduğunu gördü. Yüzünde sert bir onaylamama ifadesi belirdi.

"Lord Trowbridge," dedi soğukkanlılıkla. "Bugünkü ziyaretinizden duyduğumuz memnuniyeti neye borçluyuz? Korkarım kızım ziyaretçileri doğru dürüst kabul edemiyor."

şu anda rahatsız olduğu için."

Rahatsız mı? Ne şekilde?

Julia'yı evliliğe razı olmaya zorlamak için ona zarar vermiş olabileceklerinden korkuyordu. Ton'daki ebeveynlerin çocuklarının kendi isteklerine boyun eğmelerini sağlamak için çeşitli yollara başvurdukları biliniyordu ve Powell Kontu ve Kontesi'nden böyle bir şey duymamış olmasına rağmen, yine de Julia'nın iyi olduğundan emin olmak istedi.

"Leydi Julia ile konuşmam gereken bir konu var."

Leydi Powell ona, "Ne söylemek istiyorsan bana söyleyebilirsin," dedi. "Mesajınızı ona ileteneğimden emin olabilirsiniz."

Sanki Julia'ya söylemek istediğim şeyi sana söyleyecekmişim gibi.

Ne var ki Andrew bir beyefendi olarak yetiřtirilmiřti, hem de çekici bir beyefendi. Powell Kontesi'ni zaten sahip olduđundan daha fazla dűřman edinmenin hiđbir avantajını görmüyordu.

"Misafirimizi kapıda bekletmeye gerek yok anne," dedi evin içinden yumuşak bir ses. "Kaba davranmayalım ve en azından Markiz'in içeri girmesine izin verelim."

"Ama o-"

"Uzun sürmeyecek," diye araya girdi Julia, mavi bakışları onunkilere kayarak. "Bu doğru mu Lordum?"

Andrew basitçe başını salladı.

Leydi Powell ikisinin arasına baktı ve sonunda vazgeçti ama kızına veda sözleri söylemeden değil.

Andrew onun en büyük kızına, "Yarım saatten fazla değil," diye tısladığını duydu. "Ve bir refakatçi olmadan olmaz."

"Harriet hep yanımda olacak," diye cevap verdi Julia. "Yoksa sen de dinlemek ister misin?"

Leydi Powell eteklerini öfkeyle savurarak uzaklaşmadan önce ona ters ters baktı.

Andrew Kontes'in evin içinde kayboluşunu izledi, şüphesiz yaklaşan balonun hazırlıklarıyla meşgul olmak için.

"Annene düşman olmamalısın," diye uyardı. "İyi niyetli olduğunu biliyorsun."

Julia omuz silkti. "Vikont'a karşı her zaman önyargılı olmuştur. Sanırsınız ki benim yerime onun gerçek çocuğu o."

"Red." Andrew ona doğru bir adım attı ama kız elini onun önünde kaldırdı.

"Lütfen Lordum," dedi, "aramızdaki uygun mesafeyi koruyun."

Onun yenilmiş ifadesini görünce kalbi acıdı. Lord Cosby birkaç gün içinde, ona bir ömür boyu yapamadığını başarmıştı. Vikont Julia Lewis'i kırmıştı ve bunun için Andrew onun kaburgalarını kırmak istiyordu. Muhtemelen burnunu da.

"Pekâlâ," dedi Andrew kısık sesle, kapıdan içeri adım atarken ama hâlâ ondan tercih edeceğinden çok daha uzakta dururken.

"Annemin suratsızlığı için özür dilerim," diye mırıldandı. "Son olaylardan çok etkilendi ve nişan balosuyla ilgilenmekle oldukça meşguldü, gördüğünüz gibi..."

"Kontes adına özür dilemenize gerek yok," diye güvence verdi. "Seni görmek istedim Red. Tüm bu olanlara nasıl dayanıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Benim için fazla endişelenmenize gerek yok Lordum."

"Ama ben öyleyim, Red."

Acı acı gülümsedi. "Sana beni böyle onursuz bir lakapla çağırmamanı söylemiştim."

"Sana hep böyle sesleneceğim."

"Lord Cosby bunu takdir etmeyecektir."

Andrew bir kez daha Lord Cosby'yi Julia'yı incittiği için incitmek için şiddetli bir istek duydu. Geçmişte, yapacağı şey hakkında kimsenin ne düşündüğü onun için önemli olmazdı. Nişanlısının bir şeyden hoşlanıp hoşlanmayacağını düşünmesi onun karakterine hiç uymuyordu.

Andrew kırık bir sesle, "Bu işin aslını öğreneceğiz," diye ısrar etti.

"Hayır," dedi ona yumuşak bir sesle. "Hayır, değiliz. *Siz değilsiniz*. Böylesi daha iyi, görüyorsun. Her gün senin yüzünü görmek zorunda kalmayacağım..." Söylediği her şeyden daha fazla acı veren acı bir kahkaha attı.

Ona dokunmayı arzuluyordu. Onu kollarına almak ve her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek için. Ama bunu yapamazdı. En azından burada.

"Bunu düzelteceğim Red. Söz veriyorum," diye yemin etti.

"Hayır, yapmayacaksınız Lordum," dedi Julia kararlılıkla. "Yine de Tanrı'dan bunu düzeltebilmenizi dilerdim."

Şaşkınlıkla ona doğru yaklaştı ve yanağından usulca öptü. Kadının yumuşak dudaklarını ve yüzünün yan tarafını okşayan ılık nefesini hissedince gözleri kapandı.

Birden gözleri fal taşı gibi açıldı. Eğer her şeyi durdurmayı başaramazsa, bundan sonra ondan öpücük alamayacaktı.

Geri çekilmesini engellemek için uzanıp kızın üst kolunu kavradı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu kısık sesle. "Neden bu kadar çabuk pes ediyorsun ve bu şekilde gidiyorsun? Birlikte olduğumuz her seferde bunu yapıyorsun."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve onu ağlattığı için neredeyse kendini tekmeleyecekti. Ama ağlamak, onun içten içe yavaşça ölmesini izlemekten daha iyiydi.

"Çünkü benden *nefret* ediyorsun," diye ağladı. "Ben de senden nefret ediyorum. Aramızdaki hiçbir şeyin yürümesine imkân yok ve eğer kendime seninle daha fazla bir şey yapma izni veririmsem-"

"Ne yapmana izin vereyim, Red?"

Yanakları pembenin hoş bir tonuyla kızardı. "*Biliyor musun?*"

Dudakları muzip bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bundan biraz daha açık olman gerekecek canım."

Kadın ona ters ters baktı ve adam, kadından gelen bir başka duygu belirtisi karşısında göğsünün biraz daha genişlediğini hissetti.

İşte bu, sevgilim. Bu iğrenç işin ruhunu kırmasına izin verme.

"Ben *senin* sevgilin değilim," diye tısladı. "Ve ne demek istediğimi biliyorsun - eğer kendimi tamamen sana verirsem, bu tam ve mutlak bir *felaket* olur çünkü asla sahip olamayacağım bir şeyi daha fazla istemek zorunda kalırım!"

Devam et, sevgilim. Harika gidiyorsun.

O anda Andrew, Julia'nın Vikont'la evlenmesine asla izin vermeyeceğine yemin etti. O mihraba ulaşmadan önce Lord Cosby'nin içini boşaltacaktı.

"Bunu düzelteceğim Red. Söz veriyorum," diye yemin etti Andrew. "Ve sonra o pisliğe sana yaşattığı her şeyin bedelini ödeteceğim."

Boğuk bir kahkaha sesi duydu ve Julia hizmetçisine uyarıcı bir bakış atmak için arkasını döndü. "Kendine hakim ol, Harriet," diye nazikçe azarladı.

"Özür dilerim, Leydim."

Andrew, en azından yanında Lord Cosby hakkında aynı şekilde düşünen biri olduğu için rahatladığını hissetti. En azından durumu düzeltmek ve onu kurtarmak için çalıştığı günlerde tamamen yalnız kalmayacaktı.

Julia omurgasını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Benim işim artık sizi ilgilendirmiyor Lord Trowbridge. Artık benim ya da nişanım hakkında ne düşündüğünüzün bir önemi yok."

Kadın arkasını dönüp evin içine doğru ilerlerken Andrew orada kaldı ve artık arkasını göremeyene kadar onu izledi. Yavaşça, kadının kaybolduğu yöne doğru eğildi.

Julia böylesine zorluklar karşısında bu şekilde devam edebilecek kadar güçlü bir kadındı ve ona verdiği sözü yerine getireceğinden ve onu ailesini kendisiyle evlenmeye zorlayan o aşağılık herifin elinden kurtaracağından emin olabilirdi.

Andrew artık Lewis ailesini ikna edemeyeceğini biliyordu. Vikont bir şekilde hepsinin ensesindeydi ve kaçınılmaz olanı ertelemekten başka yapabilecekleri çok az şey vardı.

Ama Lord Cosby'nin bile kendine göre sınırları vardı ve Andrew'un da kendine göre geniş bağlantıları vardı. Julia'yı nişanından kurtarmanın bir yolu olmalıydı ve işe annesinin bahsettiği o lanet skandal sayfalarıyla başlayacaktı.

Andrew bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu; onlar için sadece para önemliydi. Gerçek asla önemli olmadı.

Ellerini ceplerine soktu ve kendisini bekleyen arabaya doğru yürüdü.

Tipik bir skandal, daha cazip başka bir lokma ortaya çıkmadan önce ancak birkaç gün sürerdi. Üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti, ama belirli bir sayfa tonlarca Julia'nın durumunu hatırlatmaya devam ediyordu. Önce bu skandal sayfalarını kimin bastığını bulacak, sonra da onları bu asılsız söylentileri kimin yaydığı konusunda kendisine gerçeği söylemeye zorlayacaktı.

"Leydim, ben hala Markizi geri çevirmemeniz gerektiğini düşünüyorum."

Julia aynada hizmetçisine baktı. Andrew'u kapının önünde öylece bıraktıktan sonra günün geri kalanında dinlenmek üzere odasına çekilmişti.

Normalde, ev sahipliği yaptıkları sosyal etkinliğin hazırlıklarına hiç zahmet edip yardım etmese annesi şikayet ederdi ama şu anda Julia kimseye yardım etmekten çok yük oluyordu. Ayrıca, onun

Muhtemelen anne, gerçek bir yardımda bulunmak yerine her şeyi sabote etme ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünmüştür.

Haksız sayılmaz.

"Lord Trowbridge'le birlikte olamam, Harriet," dedi Julia kırık bir sesle. "Ve eğer aptallığımda ısrar edersem bu hiç kimse için adil olmaz."

Hizmetçisi önünde diz çöktü ve onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Ama Leydim, siz onu seviyorsunuz, Lord Cosby'yi değil!"

Julia acı acı güldü ve yanaklarını gölgeleyen gözyaşlarını sildi. "Sayısız genç kız asla evlenemeyecekleri erkekleri sevdi, Harriet. Lord Trowbridge ve ben aynınız, her ne kadar beni gerçekten önemsemese de. En azından benim istediğim şekilde değil."

"Hâlâ bir hata yaptığınızı düşünüyorum leydim." Harriet kaşlarını çattı. "Peki ya Lord Trowbridge tüm bunlara rağmen sizinle evlenmek isterse?"

Ya gerçekten böyle hissediyorsa?

Julia acı bir gülümsemeyle başını salladı. "Annesi buna asla izin vermez ve peşinden gitse bile, büyük olasılıkla Trowbridge Markizi olarak hayatımın cehenneme döneceğinden emin olur. Ayrıca, Lord Trowbridge gururlu bir adam; sence kendisi ona kur yaparken bile bir başkasının kollarında yakalandığını tüm Londra'nın bildiği bir kadınla evlenmek ister mi?"

Trowbridge'in Dowager Markizesi, bir zamanlar Julia'yı potansiyel bir gelin olarak düşünmüş olsa bile, oğluna böyle bir hakarete asla izin vermezdi.

Bu evlilikten kurtulmanın tek yolu, tüm meseleyle ilgili gerçeğin ortaya çıkmasıydı, ancak Vikont'la nişanlandığının resmi olarak açıklanmasına bir günden az bir süre kala, bunun gerçekleşme şansı giderek azalıyordu.

Julia, Leydi Amanda Thornton'un kendisi hakkındaki yalanları Londra'nın dört bir yanına yaymaktan asla vazgeçmeyeceğini ve Lord Cosby'nin de Colman Park'taki o odada onunla birlikte olan kişinin kendisi olduğu iddialarından asla geri adım atmayacağını biliyordu.

İkisinin de itibarını sarsacak bir kanıt bulamadığı sürece, Lord Cosby ile evlenmekten kurtulması mümkün değildi.

Andrew'un her şeyi düzeltmesine gerçekten yardım edebileceğini umsa da, Lord Cosby ile nişanlanmasının kaçınılmazlığına kendini hazırlaması gerektiğini biliyordu.

Keşke her şeyi kabullenmeye razı olabilseydi.

BÖLÜM 37

Julia, Selina'nın güzel yüzünde tam bir hayal kırıklığı ifadesiyle kanepeye oturmak için geri dönmeden önce kapıdan dışarı bakmasını izledi.

"Bana iyi bir haberiniz olduğunu sanmıyorum."

"Misafirler geldi." Selina iç çekti.

"Kaç kişi var?"

Selina durakladı ve sonra acı dolu bir sesle, "Çok fazla. İnsan, yarattığı onca skandaldan sonra nişan partisinden kaçınacaklarını düşünüyor."

"Tabii ki buraya akın edeceklerdir," diye mırıldandı Julia alaycı bir ifadeyle. "Ne de olsa tüm bunların nasıl sonuçlanacağını kendi gözleriyle görmek istiyorlar."

Selina ona, "Bütün bunlardan hâlâ kaçabileceğini biliyorsun," diye güvence verdi. Mary ile bakiştılar ve ikisi de başlarıyla onu onayladılar. "Eğer gitmen gerekiyorsa, seni idare edecek bir şeyler bulabiliriz."

İkisine de elini uzatırken Julia'nın gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. "İkinize de sahip olduğum için çok şanslıyım. Gerçekten daha iyi bir arkadaş ve kardeş isteyemezdim."

Mary ve Selina yanına gidip ona sıkıca sarıldılar. Selina onun saçlarını okşarken kız kardeşi de sırtında rahatlatıcı daireler çizmeye başladı.

"İhtiyacınız olduğunda benim aptal kardeşim nerede?" Düşes hayal kırıklığı içinde ayaklarını yere vurdu.

Julia hüzünlü bir gülümsemeyle, "Bırakın onu," diye mırıldandı. "Lord Trowbridge'in bir nişan partisinden çok daha önemli işleri var."

"Eğer yeterince akıllı olsaydı, neyin daha önemli olduğunu bilirdi," diye mırıldandı Selina karanlık bir sesle. "Ve yapılması gerekeni yapacaktır."

Julia kalbinde, Andrew'un şu anda kapısından içeri girip yaşadıkları şeyin onun için de bir anlamı olduğunu söylemesinden başka bir şey istemiyordu. Bu sadece şehvet ve oyun değildi.

Bu onun için de *gerçektir*.

"Pekala," dedi ağlamaklı bir gülümsemeyle, "sanırım ağlamayı bırakıp hazırlanmalıyım. Ne de olsa bu bir nişan partisi, cenaze değil. Gelinin yeni dul kalmış gibi görünmesine izin veremeyiz, değil mi?"

"Lord Cosby gerçekten ölmüş olsaydı pek çok şey çözülebilirdi," diye tısladı Selina karanlık bir sesle.

"Majesteleri!" Mary alaycı bir dehşetle haykırdı. "O zaman kürekleri getirip bir arsa hazırlayayım mı?"

Selina burnunu kırıştırdı. "Şimdi, William'ın bizim için meseleleri en kısa sürede halledebilecek birini bulabileceğinden oldukça eminken neden ellerimizi kirleteceğiz?" Julia'ya döndü. "Sadece söyle hayatım ve tüm sorunların ortadan kalsın."

Julia sessiz bir dehşet içinde ikisine de baktı. "İkinizin de bu kadar sakin bir şekilde *cinayet* hakkında konuştuğunuza inanamıyorum."

"En azından iyi bir dayacağı daha fazla hak eden birini düşünemiyorum," diye cevap verdi Mary tırnaklarını incelerken umursamazca.

Julia başını salladı. "Hayır, *hayır*. Lord Cosby o kadar da kötü biri değil, sadece son derece sıkıcı ve sıkıcı. Çok düşündüm; sanırım Leydi Amanda'nın durumundan faydalandı ve-"

"Leydi Julia, daha fazla yanılıyor olamazsınız," diye araya girdi bir ses.

Üç hanım da arkalarını döndüklerinde Bayan Ferguson'u kapıda buldular; saçları hafifçe dağılmıştı ve elleri hâlâ sanki odaya kadar koşmuş gibi eteklerini tutuyordu.

Bayan Ferguson nefes nefese başını sallayarak, "O kötü biri leydim," dedi. "O *çok* kötü. Kesinlikle en kötüsü."

"Bayan Ferguson, ne demek istediğinizi tam olarak anlayamadım-"

"O-" Bir el uzanıp onu kabaca kolundan yakaladığında sözü kesildi.

Lord Cosby uğursuz bir gülümsemeyle, "İşte buradasın, Theodosia," dedi. "Annem her yerde seni arıyordu."

"Bırakın beni!" Bayan Ferguson ona karşı mücadele etti. "Leydi Julia, bana inanmak zorundasınız! I-"

Lord Cosby, "*Gelinimin* dostları ve ailesiyle geçirdiği samimi anı bölmeden önce *gelin*," diye alay etti. Julia'ya, "Misafirlerimizi karşılamak için sizinle aşağıda görüşürüz, canım," dedi.

Lord Cosby bunu söyledikten sonra, itiraz çığlıklarına rağmen kız kardeşini Julia'nın yatak odasından dışarı çıkardı. Üç hanımefendi de açık kapıya şaşkınlık dolu gözlerle bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Mary usulca, "Evlenmek isteyeceğin türden bir adam olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Sıkıcı ve sıkıcı olmanın muhtemelen onun en iyi özelliği olduğunu biliyoruz." Selina homurdandı. "Kaprislerine uyması için senin ve tüm ailenin itibarıyla kumar oynamaktan çekinmeyen manipülatif bir yalancı olduğunu zaten biliyoruz." Mary'ye döndü. "Belki de küreği ve araziyi hazırlamalısın."

"Belki de William'a cesedi gömmemize yardım edecek birini bulup bulamayacağını sormalıyız."

Julia, kız kardeşi ve en yakın arkadaşı artık nişanlım dediği adamdan nasıl kurtulacağını tartışırken çaresizce onları izledi ve bu sırada başka birini düşünmekten kendini alamadı.

Görünüşe göre Andrew gerçekten de nişanı durduramamıştı.

Ama ya ortaya çıkarsa? O zaman ne olacak?

Julia, mahvolma ve skandal riskini göze alsa bile, Andrew bugün ortaya çıkıp kendisiyle birlikte gitmesini isterse bunu yapacağını biliyordu. Eğer Andrew ona güvenmesini isteseydi, bunu tereddüt etmeden yapardı.

Ancak Andrew ortalıkta yoktu ve konuklarını karşılamak ve nişanı için içten dileklerini almak üzere balo salonuna gitme vakti gelmek üzereydi.

Tek gerçek aşkımı bulduktan sonra başka biriyle evlenmek zorunda kalmak benim için en büyük trajedi değil mi?

Mary ve Selina, Lord Cosby'nin cesedinden en iyi nasıl kurtulacaklarını tartışırken, Julia yavaşça ayağı kalktı ve yüzünden aşağı akan gözyaşlarını sildi.

Aynadaki yansımasına baktı; koyu zümrüt rengi kadifeden bir elbise giymiş, saçlarını mücevherli tokalarla tutturmuştu. Başında onlarca yıldır Powell Kontu'nun ailesine ait olan ta duruyordu.

Kendini en korkunç hissettiğı zamanlardaki kadar mükemmel görünmemişti hiç.

O kadar güzel görünüyorum ki ölmek istiyorum.

Ama ölmek işin kolay kısmıydı. Yaşamak çok daha zordu.

Andrew, Powell Malikânesi'ndeki nişan balosuna katılan tüm konuklara karşı iğrenç bir küçümseme hissediyordu. Eğer çifti nişanlarından dolayı içtenlikle kutlamaya gelmiş olsalardı, o zaman onlara karşı daha nazik hissetmeye meyilli olabilirdi. Halbuki hepsi Julia'ya bir gösteri yapmak için oradaydı ve bu da onun kabul edemeyeceğı bir şeydi.

"Yapma Andrew! Eğer böyle neşeli bir etkinliğe katılacaksan, çift için mutlu görünmeye de gayret edebilirsin."

Dowager Marchioness, onlar balo salonuna girerken oğluna sinirli bir şekilde yelpazesini salladı. Neredeyse o anda salonda bir sessizlik oldu ama onun tek bir bakışıyla herkes arkasını döndü ve olabildiğince normal davranmak için elinden geleni yaptı.

"Madem seninle bu baloya gelmemi istiyordun, beni rezil edip sonra da izlemeye zorlamasaydın bari!" diye uyardı, bir yandan da ışıl ışıl gülümsüyordu.

Gerçekten de hiç kimse sosyal sahneyi yönetme konusunda Trowbridge'in Dowager Markizesi kadar usta değildi. Balo salonu gerçekten de onun savaş alanıydı ve cephaneliği kelimelerden ve glmsemelerden oluşuyordu, kamuoyunu biraz oradan biraz buradan çekiştirerek gizlice manipüle ediyordu.

"Bunu kız kardeşin için yapmak zorunda kalmadım," diye devam etti. "Selina küçük bir yardımla kendi başına yeterince iyi idare etti. Hatta," diye ekledi, "sen gittiğinde kendi başına daha iyi olduğunu söyleyebilirim. Gerçekten de onu Barrington'la bırakman kız kardeşin için yaptığın en iyi şeydi."

Andrew balo salonunda etrafına bakınarak Julia'yı ya da kız kardeşini aradı. Skandal sayfalarının arkasında kimin olduğuna dair somut bir kanıt elde edememişti ama bu saçma balodan sonra bununla uğraşmak için yeterince zaman vardı.

Annesini dul arkadaşlarının yanına bıraktı ve kendisi Julia'yı aramaya çıkarken annesinin en iyi yaptığı şeyi yapmasına -halkı etkilemesine- izin verdi.

Onunla konuşması gerekiyordu. Onu seçmesi için ikna etmesi gerekiyordu.

Ve eğer onu kabul ederse, kendi nişan balolarında onu Lord Cosby'den çalarak sosyal düzeni ve görgü kurallarını alt üst edip etmemesi umurunda değildi. Onun için tüm bunları ve daha fazlasını yapacaktı.

Etrafına bakındı ve halı kaplı boş bir koridorda hızla yürüdü. Etrafındaki Lewise'lerin atalarının portreleri, sanki onun evlerinde alçakça bir şey yapmaya niyetlendiğini hissetmişler gibi, yüce tünelerinden ona bakıyorlardı.

Alçakça bir şey yapmıyorum. Soyunuzu, tüm Lewis ailesini mahvetmek isteyen bir kötü adamdan kurtarmak istiyorum.

Koridorda yürümeye devam etti, Julia'dan bir iz arıyordu ki, kapılardan birine yüksek sesle vurulduğunu ve boğuk bir yardım çağlığına benzeyen bir ses duydu.

"Biri yardım etsin! Lütfen bana yardım edin! Çıkarın beni!" diye yalvardı ses.

Andrew kaşlarını çatı. Etrafına bakındı ama koridor hâlâ boştu ve bir kapı dışında ölüm sessizliği hakimdi.

Kapıya doğru yürüdü ve kapı kolunu denedi, kilitli olduğunu fark edince kaşlarını çatı.

"Orada biri mi var?" diye sordu bir ses belli belirsiz. "Lütfen! Lütfen, beni bırakmayın... Ben... Ben küçük alanları sevmem!"

Kapının ardındaki her kimse, kulağa pek de planlı biri gibi gelmiyordu. Aksine, arkasındaki kişi aslında kendisi bir entrikanın içindeymiş gibi görünüyordu.

Kapı kolunu tekrar çevirmeye çalıştı ama nafile. Sıkışmıştı.

Lanet olsun. Bu kişiyi her kim kilitlediyse, kesinlikle onu kapalı tutmak istemiş.

Ama kim bir balonun ortasında, tonlarca insanın toplandığı bir odadan sadece kısa bir mesafe ötede böyle bir şey yapar ki?

Kapıya baktı ve onun o ağır meşe kapılardan biri olmadığını gördü. Biraz çabayla kapıyı kırabilir ve Julia'yı aramaya geri dönmeden önce içeride kim varsa onu kurtarabilirdi.

Andrew omzunu kapıya dayadı ve gücünü test etmeye başladı. İlk denemesi kapıyı menteşelerinden söktü. İkincisi de neredeyse onun kadar başarılıydı. Üçüncüsünde kapı nihayet sallanarak açıldı ve içeride gözleri kocaman ve çılgınca bakan genç bir kadın belirdi.

Andrew onu tanıdığıında kaşlarını çattı ve gözlerini kıstı. "Bayan... Ferguson? Burada ne işiniz var?"

Ama Bayan Ferguson sadece başını salladı ve onun kolunu tuttu. "Çabuk olun Lordum! Kaybedecek zamanımız yok! Ağabeyim Leydi Julia'yla evlenmek istiyor ve Tanrı hepimizin yardımcısı olsun, ama Leydi Julia onu reddederse çok sert bir şey yapabilir!"

Andrew'un harekete geçmesi için söylemesi gereken tek şey buydu.

"Şimdi neredeler?"

Bayan Ferguson dudakları titreyerek ona baktı. "Şu anda balo salonunda olmalılar. Lord ve Leydi Powell her an nişanı ilan edebilirler."

Andrew, Bayan Ferguson peşinde olduğu halde koridordan hızla geçerek balo salonuna geri döndü.

Yüce Tanrım, umarım çok geç kalmamışımdır. Lütfen, çok geç kalmama izin verme...

BÖLÜM 38

Julia, ailesinin yapacağı açıklamayı duymak için sabırsızlanarak etraflarında toplanan konukları izledi. Bir kez onun Annesi nişanı resmen ilan ettiğinde, geri adım atmak için çok geç olacaktı. Bunu yapmak, ailelerinin itibarına ilk skandaldan daha fazla zarar verme riski taşıyordu.

Eğer harekete geçmek istiyorsa, *şimdi* harekete geçmeliydi.

Gözleri kalabalığın üzerinde kayarak Cosby Vikontu'na, onu nişanlısı olması için tuzağa düşüren aşağılık adama takıldı.

Onu gerçekten hafife almıştı. Şimdiye kadar bu ilgisiz adamın, tek amacı onu dize getirmek olan böylesine karmaşık bir hileyi gerçekleştirebileceğine inanmakta zorlanmıştı. Kendisi için bir gelin çalmaya benzeyen bir eylemdi bu; ancak bu kez adam bunu görgü kuralları ve komik de olsa övgüye değer bir şövalyelik oyunuyla süslemişti.

O ana kadar hiç kimseden Vikont'tan nefret ettiği kadar nefret etmemişti ve şimdi onunla evlenecekti.

Lord Cosby onun bakışlarıyla karşılaştı ve zalim bir gülümseme dudaklarını eğdi. Şarap kadehini kurnazca ona doğru kaldırdı; planlarına karşı nafile direnişine alaycı bir selamdı bu.

Annesinin gülümseyerek, elinde bir kadeh şarapla nişanını duyurmak için özel olarak kurulmuş küçük podyuma çıkışını izledi.

"Bayanlar ve baylar, lütfen beni dinler misiniz?" Leydi Powell nezaketle gülümsedi.

Yüzden fazla çift göz ona doğru dönerken kalabalığın üzerine kibar bir sessizlik çöktü. Bazıları onun söyleyecekleriyle gerçekten ilgileniyor gibiydi. Bazıları ise tarafsız kaldı.

Her şeye bir gösteriymiş ve hepsini eğlendirmek için yapılmış bir gösteriymiş gibi bakan çok daha fazla kişi vardı.

Kısacası, tüm Lewis ailesini kendi eğlenceleri için bir tür iğrenç gösteri olarak görüyorlardı.

"Bu gece sizlere büyük bir onurla-"

"ANONSU DURDURUN!"

Yüzden fazla çift göz kapıya doğru dönerken kalabalıktan toplu bir nefes alma sesi yükseldi. Julia o sesi çok iyi tanımasına rağmen önce bakmaya bile cesaret edemedi. Tepeden tırnağa titriyordu.

Geldi. Sonunda, gerçekten *geldi*.

Andrew'un yeşil gözleri öfkeyle parlayarak odaya girişini izlerken kalbi göğsünde acıyla çarpıyordu. Arkasında Bayan Ferguson vardı, solgun ve titriyordu ama gözlerinde çelik gibi bir kararlılık parlıyordu.

"Lord Trowbridge, bunun anlamı nedir?" Leydi Powell hiddetlendi. "Öylece içeri dalıp sözümüzü kesemezsiniz!"

"Ve eğer yapmazsam, siz, Leydim, hayatınızın en büyük hatasını yapmış olursunuz!" Andrew, Lord Cosby'yi hedef alan sert bir bakışla cevap verdi.

Kalabalık bir kez daha soluk soluğa kalmıştı ve Julia onların merakını uyandırmayı başardığını söyleyebilirdi. Eğlenmeye gelmişlerdi ve o da bunu onlara sağlıyordu. Dikkatlerini ustalıkla çekmişti ve Julia şimdi bunu kendi avantajına kullanacağını söyleyebilirdi.

Bu adamın cazibesi gerçekten ölümcül. Ve bunu nasıl kullanacağını çok iyi biliyor.

"Bu skandal bir saçmalıktan başka bir şey değildi!" Andrew kendinden emin adımlarla balo salonunun ortasına doğru yürümeye devam etti.

Hevesli seyirciler, sıcak bir bıçakla buluşan yumuşak tereyağı gibi onun için kolayca ayrıldılar.

"Burada Leydi Julia ile sözde flörtünüzden başka bir saçmalık yok!" Lord Cosby öfkeyle ayağa kalkarak karşılık verdi.

Andrew ona sadece kaşlarını kaldırarak bakınca Julia neredeyse gülecekti. "Bundan emin misin? Bir centilmen olarak, bunun üzerine bahse girmek ister misin?"

Vikont gözle görülür bir şekilde sinirlenmiş görünüyordu. "Ben böyle gülünç bahislere girmem."

"Çünkü kaybedeceğini biliyorsun," diye cevap verdi Andrew muzip bir sırıtışla. "Neden genç bayana aynı duyguları paylaşıp paylaşmadığını sormuyorsun?"

Vikont'un yanaklarında ikiz pembe lekeler belirirken kalabalıktan gergin bir kahkaha yükseldi. Julia, Lord Cosby'nin aptal yerine konulmaktan daha çok nefret ettiği bir şey olmadığını biliyordu ve Andrew bunu *kendi* nişan partisinde yapıyordu.

"Ya da daha iyisi-" Andrew kalabalığa döndü. "-Lord Cosby kendi kız kardeşine bu konuda ne düşündüğünü sorabilir."

"Kız kardeşim mi?" diye tükürdü Vikont. "Beni güldürmeyin!"

Bayan Ferguson geçmişte daha çekingen olabilirdi ama Andrew'un yanında durduğunda sırtı dimdik, çenesi meydan okurcasına havadaydı.

"Lord Trowbridge'in iddia ettiği şey doğru," diye gürledi, sesi net ve kararlıydı. "Ortada asla bir skandal yoktu. Bu sadece ağabeyimin uydurduğu kötü bir plandı. Leydi Julia'yı evliliğe zorlamak için karmaşık bir komplo!"

"Seni kötü aptal!" Lord Cosby kükreyerek parmağıyla onu işaret etti. "Kapa çeneni!"

Ama kadın mutlak bir meydan okumayla ona baktı. "Çok uzun süre sessiz kaldım kardeşim. Haddimi aşarsam beni kesmekle tehdit ettiğin için sayısız kez bakışlarımı başka yöne çevirdim. Ama artık değil - bu sefer çok ileri gittin."

Bayan Ferguson kalabalığa dönerek devam etti, "Ağabeyim Leydi Julia'ya tuzak kurmak ve onu ahlaksızlıkla suçlamak için Leydi Amanda Thornton'la birlikte bu planı kurdu. Leydi Julia'nın saç tokasını çaldı ve onu kendisine bir çeşit simge olarak verdiğini iddia ederek Leydi Julia ile Lord Trowbridge'in arasını açmayı umdu. Bu işe yaramayınca da-" Bakışlarını kederli Lord ve Leydi Powell'a çevirdi. "-Kont ve Kontes'i kızlarını kendi ellerine teslim etmeye zorlamaya karar verdi."

Julia, öfkeden her an yere yığılacakmış gibi görünen Lord Cosby'ye döndü. Muhtemelen Andrew'un nişan balosunu bozmaya çalışacağını düşünmüştü, ama Lord Cosby'nin

öz kız kardeşi son anda ona karşı dönecek ve özenle hazırladığı tüm planlarını pencereden dışarı atacaktı.

"Bayan Ferguson," diye sordu Julia sert ama nazik bir sesle, "bu gece yatak odama geldiğinizde bana söylemek istediğiniz şey bu muydu?"

Bayan Ferguson başını salladı. "Sizi uyarmak istemiştim Leydi Julia. Onu bu kadar alenen reddetmeye cüret ederseniz kardeşimin size bir şey yapacağından korktum ama sonra beni yakaladı..." gözlerinden yaşlar süzülürken sözlerini yarıda kesti. "Bir şey söylememi engellemek için beni odalardan birine kilitledi, küçük bir yerde kilitli kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Eğer Lord Trowbridge beni kurtarmasaydı, ben..." Başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan gerçeğin artık ortaya çıkmış olması. Kardeşim Leydi Julia Lewis ile evlenmeye uygun değil."

Kalabalık arasında fısıldaşmalar başladı. Daha önce Lord Cosby'yi tebrik etmek için etrafında toplanan konuklardan bazıları ondan uzaklaşmaya başladı. Birçoğu da ona şüpheyile bakıyordu.

Andrew, "Artık kime güvenileceğini ve kimden uzak durulması gerektiğini kendiniz görebilirsiniz," dedi. "Lord Cosby hepimizi kandırmayı başardı. Davranışları centilmence değil ve görgü kurallarını açıkça hiçe sayıyor. Bizi kendi planlarına uymaya zorluyor. Yine de böyle bir adamla tanışmayı tercih eder misiniz?"

Daha önce Vikont'u kutlamak için Powell Malikânesi'ne akın eden konuklar şimdi ona sırt çevirmeye başlamıştı. Lord Cosby uzun süre onların arasında yaşamış, zararsızmış gibi davranarak gölgelerden sessizce onları manipüle etmişti. Artık gerçek doğası herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkmıştı ve böyle bir adamla birlikte olmak isteyen hiç kimse yoktu.

Ve eğer Trowbridge Markisi'ni düşman edindiyse, en iyi arkadaşı Barrington Dükü'nü de düşman edindiğini söylemek yanlış olmazdı. Her iki adam birlikte, tonlar arasında korkunç bir güçtü, bağlantıları ve etkileri çok uzaklara ve derinlere ulaşıyordu. Ailelerinin itibarıyla kumar oynamak istemedikleri sürece kimse ikisine de karşı gelmeye cesaret edemezdi.

Lord Cosby ile arkadaş olsalar bile.

Julia, Vikont'un yakında tonlar arasında gerçek dostlukların çok az olduğunu göreceğini hissediyordu.

Kimse Lord Cosby'yi savunmak için Andrew'a karşı konuşmaya cesaret edemediğinde, Julia da herkes gibi onun artık işinin bittiğini anlamıştı. Gelecekte kapıdan içeri adımını atması çok zor olacaktı.

Sadece bu da değil, aynı zamanda *kendi* nişan partisinde de iyice aşağılanmıştı.

Ona baktığında ellerini yumruk yapmış olduğunu ve yanaklarının utançtan kızarmış bir renk aldığını gördü. Topuklarının üzerinde dönüp balo salonundan çıkması uzun sürmedi.

Sonsuza kadar, umarım.

Lord Cosby'nin gitmesiyle birlikte konuklar fısıldaşmalar ve heyecanlı konuşmalarla bir telaşa kapıldılar. İyi bir gösteri için gelmişlerdi ve hayal kırıklığına uğramadılar. Herkes günlerce Cosby Vikontu'nun aşağılanmasını konuşacaktı.

Birisi yüksek sesle, "Peki ya nişan ne olacak?" diye sordu.

Peki ya nişan?

Gerçek şu ki Julia balo salonundan çıkıp önümüzdeki birkaç gün boyunca saklanmaktan başka bir şey istemiyordu. Az önce olan her şeyi anlamlandırmaya çalışmak.

Genç bir bayan, "Sanırım artık sıradan bir balo oldu," dedi.

"Öyle olmak zorunda değil."

Andrew'un sesi kalabalığın arasında cınladığında Julia kaskatı kesildi. Yere baktı ve onu çok sevdiği o gülümsemeyle kendisine gülümserken buldu. Karnında kelebeklerin ve her türden kanatlı yaratığın uçuşmasına neden olan gülümseme.

Rogue, diye seslenmek istedi.

Ama adam aynı sırtıyla ona doğru yürümeye başlamıştı bile ve kadın kaçmak istese de kaçamayacağını anladı.

Andrew, "Leydi Julia'ya kur yaptığım süre boyunca, beni çoğu zaman çıldırtsa bile, onun bu topraklardaki en iyi genç hanım olduğuna ikna olmuşum," dedi.

Kalabalık kahkahalara boğuldu.

"Yani, eğer isterse -ki istemezse beklemeye ve ona kur yapmaya hazırım- ona hayatının geri kalanını beni her gün çıldırtarak geçirmek isteyip istemeyeceğini soruyorum. Ve hiçbir şikayetim olmayacak, söz veriyorum!"

Odada bir kahkaha tufanı daha koptu.

Ama Julia sadece olduğu yerde kalabildi, Andrew ona yumuşak bir şekilde gülümserken gözleri yaşlarla doldu.

Aralarında koca bir kalabalık vardı ama sanki o -ve istediği her şey- sonunda ulaşabileceği bir yerdeydi.

Başlangıçta, aralarındaki mesafe aşılması mümkün olmayan bir mesafeydi. Şimdi ise sadece birkaç adıma inmişti. Elbette onunla yarı yolda buluşabilirdi.

"Red, az önce burada büyük jestimi yaptım," dedi ona endişeyle. "Lütfen beni aptal durumuna düşürme."

Julia bir kahkaha patlattı, hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutlu hissediyordu. Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. "Neden suçu benim üzerime atıyorsunuz Lordum?" diye sordu Julia onunkine benzer bir sırtışıla. "Biri rolüne uygun görünüyorsa, başka ne yapabilirim ki?"

Sonra eteklerini ellerinin arasına aldı ve ona doğru koştu - kalbinin onunki kadar çılgınca çarpmasına neden olan tek kişiye doğru.

Kalabalığın onun için ayrıldığıнын farkında bile değildi. Tek bildiği Andrew'un kısa bir mesafe ötede onu beklediğiydi, kolları onu karşılamak için açıktı.

Kendini onun kollarına bıraktı ve kollarının onu sardığını, her şeyden koruduğunu hissetti. O onun kayası ve koruyucusuydu. Onunlayken nihayet tüm duvarlarını yıkabilir ve sadece *Julia* olabilirdi.

"Hiç gelmeyeceksin sandım!" diye hıçkırarak kollarına atıldı.

"Nişan balomuzu dünyada kaçırmazdım," diye mırıldandı ve başının tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu.

Konuklar alkış tufanı koparırken, Leydi Powell şok içinde sahneyi izliyordu.

"Evet, Leydi Powell," diye seslendi sakın bir ses kalabalığın arasından. "Görünüşe göre ikimizin de planlaması gereken bir düğün var."

Trowbridge'in Dowager Marchioness'i onlara doğru yürürken Julia güldü ve Leydi Powell'a dönmeden önce ona kaçamak bir göz kırptı.

"Ve bunu çabuk yapsak iyi olur," diye ekledi. "Bu ikisinin bunu bekleyecek sabrı olacağını sanmıyorum!"

Kalabalık kahkahalara katılırken Leydi Powell sadece başını sallayarak onaylayabildi.

Lord Powell rahatlamış bir gülümsemeyle, "Pekala, artık bu konu kapandı," diye seslendi, "umarım herkes gecenin geri kalanının tadını çıkarabilir!"

Müzisyenler enstrümanlarını bir kez daha çaldı ve müzik Powell Estate'in büyük balo salonunu doldurmaya başladı. Birkaç konuk çiftler halinde dans pistine geri döndü.

Ama Julia bunların hiçbirine dikkat etmeyecek kadar mutluydu. Kalbi doluydu ve kendini bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyordu.

"Bu bir rüya mı?" diye sordu merakla. "Eğer öyleyse, lütfen beni uyandırmayın."

"Bu bir rüya değil ve sen burada benimlesin," diye güvence verdi Andrew ona sarılarak.

Julia burnunu onun göğsüne gömüp tanıdık kokusunu içine çekerken sadece gülümseyebildi.

"Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin," diye inledi Andrew. "Ama sana burada gösteremem."

Güldü ve ona baktı. "Beni ne kadar ikna etmeye çalışırsan babam büyük olasılıkla seni dışarı atacak."

"Aynen öyle." Sırıttı. Sonra eğildi ve kulağına fısıldadı: "Gece yarısı buluşalım."

Ona bakarken kalbinin uçuşa geçtiğini hissetti ve ona kanatlarını veren kişi Andrew'du.

"Orada olacağım, Lordum."

EPİLOG

Julia sözünü tutan bir kadındı ve Andrew'a onunla gece yarısı buluşacağını söylediğinde tam da bunu yapmaya niyetliydi.

Karanlıkta Powell Malikânesi'nden sıvıştığında, adamın kendisini Trowbridge Malikânesi'ne götürmek üzere bir araba hazırlattığını gördü.

Arabanın içinde, şimdi parmağında duran yüzüğe hayranlıkla bakarken kendi kendine gülümsedi. Geçen lamba ışıklarının altında parıldıyor ve ışıldıyor gibiydi. Yüzüğü ışığa doğru tuttu.

Andrew ile gerçekten nişanlandığıma hâlâ inanamıyorum. Korkarım bunların hepsi bir rüya ve uyandığımda hala o korkunç Lord Cosby ile evlenmek zorundayım...

Araba çok geçmeden durdu ve pencereden dışarı baktığında Trowbridge Malikânesi'nin ön kapısında olduklarını gördü. Andrew, çok sevdiği o yaramaz sırtışıyla ön merdivenlerde onu bekliyordu.

"Bu gece arka kapı geçidini kullanacağımızı sanıyordum," dedi ona arabadan inmesine yardım ederken.

Adamın elinin kendi elinin üzerine yaklaştığını hissetti ve sonra hafif bir çekiştirmeyeyle küçük bir çığlık atarak öne doğru savruldu. Güçlü kollarının onu sardığını hissetti.

Etrafını sardı ve gülerek, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kollarında taşıyana kadar salladı.

"Lordum! Ne yapıyorsunuz? Ya Leydi Trowbridge bizi görürse?" Julia omzuna hafifçe vurarak sordu.

"Annem çok düşünceli bir kadındır," dedi Andrew sırtarak ve kaşlarını sallayarak. "Rowley House'a taşındı bile ve düğün hazırlıkları sürerken orada kalmayı planlıyor."

Rowley Evi, Trowbridge Malikânesi'nin hemen yanındaydı. Burası, babası hayattayken Andrew'un resmi ikametgâhıydı ve o Rowley Kontu'ydu.

"Sen... onu göndermedin, değil mi?" Julia şüpheyile sordu. "Hayır, gerçi kendisi önermeseydi gönderirdim."

Tekrar omzuna vurdu. "Rogue! Bunu kendi annene nasıl yaparsın?"

"Annemin seçici zevklerine hitap edebilecek çok sayıda başka mülküm var," dedi ona. "Ama ikimiz de bir konuda anlaştık: Trowbridge Malikânesi'nde sadece tek bir Leydi Trowbridge olacak ve o da *sen olacaksın*, Red."

Julia gözlerinin dolduğunu hissederken gülümsedi. Nasıl bu kadar şanslı olabilmişti? Sadece birkaç saat önce hayatının sona erdiğinden o kadar emindi ki, şimdi Andrew'un yanında sınırsız mutluluğu dört gözle bekleyebilirdi.

"Ağlama Red," diye yatıştırdı. "Eğer Trowbridge Malikanesi sana yetmiyorsa, seçebileceğin başka malikaneler de var."

Güldü. "Oh, hayır! Trowbridge Malikanesi'nden son derece memnunum. Gerçek bir viranede yaşayabilirdik ve ben yine de dünyanın en mutlu kadını olurdum."

ben seninle olduğum sürece."

Andrew'un kaşları çatıldı. "Şey, seni şık bir şekilde yaşatmaktan hoşlanıyorum, bu yüzden bir baraka söz konusu olamaz. Elbiselerini ve -" sesi baştan çıkarıcı bir fısıltıya dönüştü "- senin için satın almayı düşündüğüm geniş gecelik ve sabahlık koleksiyonunu nerede saklayacağız?"

Julia alaycı bir gülümsemeyle ona baktı. "Bu 'geniş gecelik ve sabahlık koleksiyonu' benim için mi yoksa senin için mi bir hediye?"

"Güzel bir hediye uygun bir şekilde paketlenmelidir, sizce de öyle değil mi?"

Adam onu odasına taşıırken ve nazikçe yatağının ortasına yerleştirirken başını salladı. Adamın gözlerinin arzudan belli belirsiz kararmasını izledi ve bakışları adamın dudaklarına kaydı.

"Bakmaya devam edebilirsin Red," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Hayran olmak için tamamen seninim."

Yaramaz bir gülümsemeyle adamın kravatını çekiştirdi ve burunları neredeyse birbirine değene kadar onu kendine yaklaştırdı. "Sen benimsin," dedi usulca. "*Sadece* benimsin."

"Sadece senin," diye söz verdi Andrew, dudakları onunkilerin üzerinde sert bir öpücüğe dönüşmeden önce. "Sadece senin, Red."

Julia onu tüm kalbiyle öperken gülümsedi. Artık buluşmalarını gizli tutmak zorunda değillerdi. Artık tüm bunların geçici bir fanteziden ibaret olup olmadığı konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

O şimdi buradaydı ve onunla birlikteydi. O gerçektir. *Onlar* gerçektir.

Giysileri kısa süre sonra yatağın ayak ucunda bir yığın haline geldi ve adam çoraplarını bacaklarından dişleriyle yavaşça sıyrırken kadın güldü. Adamın gözleri onunkilerle buluştu ve kadın içinde derinlerde bir şeyin sıkıldığını hissetti. Güçlü bir şekilde.

"Bana öyle bakmayı kes, Red," diye fısıldadı.

"Ne gibi?" diye meydan okuyarak başını hafifçe yana eğdi.

Onu oradan öperken nefesi baldırına çarptı. "Saf, su katılmamış arzu gibi." Dizini öptü ve nefesi boğazında düğümlendi. "Bir gülümsemenin içindeki baştan çıkarma gibi."

Julia kendisinden bu şekilde bahsedildiğini daha önce hiç duymamıştı, ama bu onun sözlerinden çok, bunları ona söylerken kullandığı tondan kaynaklanıyordu. Bir de ağzının Julia'nın bacağına ve kalçasına yumuşak öpücükler kondurması vardı ki, Julia onun metodik olarak yavaşça baştan çıkarmasından alevler içinde kalacağını düşündü.

Kirpiklerinin altından ona bakarak, "Sence ben o kadar mıyım?" diye sordu.

Kendini yukarı kaldırırken kısık sesle güldü. "Sadece bu da değil, hissedebiliyorum Red."

Kadının elini yakaladı ve sertliğine bastırdı, parmakları içgüdüsel olarak uzunluğunun etrafını sararken tısladı.

Endişeyle ona baktı. "Bana da seni nasıl memnun edeceğimi öğretmelisin."

"Merak etme," diye mırıldandı dişlerini sıkarak. "Kesinlikle harika gidiyorsun. Ve birbirimizin bedenlerini öğrenmek için önümüzde bir ömür var."

Bir ömür boyu.

Julia gözlerinin yaşardığını hissederek gülümsedi.

"Ağlama, aşkım," diye yatıştırdı Andrew, başparmağını kızın gözünün kenarından aşağıya doğru hafifçe kaydırarak. "Aksi takdirde, beni korktuğunu düşündüreceksin

hayatının geri kalanını benimle geçireceksin."

"Asla!" Başını iki yana salladı. "Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Ona çarpık bir gülümseme verdi. "Bunu sana söylemesi gereken kişinin ben olduğumu sanıyordum."

"Şey..." Parmağını göğsünde gezdirirken ona gülümsedi. "Her zaman en cüretkâr şeyleri söylemeyi sevdiğimi bilirsin."

"Onları bana söyle," diye mırıldandı. "Seni dinlemeyi her zaman sevmişimdir."

Ellerini onun şaftında aşağı yukarı gezdirmeye başladı, bu da onun inlemesine ve kalçalarını onun dokunuşuna doğru kaydırmasına neden oldu.

"Devam etmeni istiyorum," dedi ona. "Ama daha fazla dayanamayacağımı hissediyorum." Onun gözlerinin içine baktı. "Sana ihtiyacım var, Red. Senin içinde olmaya ihtiyacım var."

Birbirleriyle paylaştıkları yakınlıklara ve onun üzerinde yarattığı yoğun zevke rağmen, Julia her zaman onunla henüz keşfetmediği başka bir şey varmış gibi hissetmişti. Henüz ulaşamadığı bir zirve.

Başını salladı. "Tamamen sizinim, Lordum."

Andrew inledi ve onu derinden öptü, parmakları onun kaygan kıvrımlarını bulurken dili onunkiyle iç içe geçti - onu ıslak, hazır ve arzulu buldu. Yumuşak bir iniltiyle onun dokunuşuna doğru eğildi, parmağını içine soktuğunda gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Tanrım, Red," diye mırıldandı, terli alnını onunkine yaslayarak. "Çok ateşli ve sımsıkı olmuşsun."

Alt dudağını ısırđı, parmağının içinde derinlerde bir şeye dokunduğunu hissettiğinde nefesi kesildi. Kalçalarını oynatmasına neden olan bir şey, elleri altındaki çarşafı sıkı.

"Bu biraz canını yakacak," dedi ona üzülererek. "Keşke seni bu acıdan kurtarmanın başka bir yolu olsaydı..."

Julia onun yanağını okşamak için elini kaldırdı. Adamın gözlerinin içine baktı ve gözlerindeki vahşiliğı, onu incitmemek için kontrol altında tuttuğı şiddetli arzuyu gördü.

"Sanırım..." Ona gülümsedi. "Sanırım seninle gerçekten birlikte olmaktan daha çok istediğim bir şey yok Andrew."

İnledi ve dizini bacaklarının arasına sıkıştırdı. Boyunun ucunun kaygan kıvrımlarına yaslandığını hissedebiliyordu ve yumuşak bir inilti çıkardı. Onu istediğini biliyordu... sadece nasıl olduğunu anlamamıştı.

Kendini onun girişine yerleştirdi ve biraz içeri itmeye başladı. Gözleri onun yüzünde kaldı, ifadesinde herhangi bir değişiklik olup olmadığını izledi.

"Acıyor mu?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz."

Daha derine itti, nefesi en ufak bir şekilde bile kesildiğinde durdu. Garip bir histi, sanki birazcık geriliyordu. Sanki yavaşça dolduruluyormuş gibi. Ve tüm bu zaman boyunca, donuk, zonklayan bir ihtiyaç hissedebiliyordu. Sanki onun içinde olmak *tam* ona göre idi.

"Bu canını yakacak," diye onu tekrar uyardı.

Gülümsedi ve biraz kahkaha attı. "Bunu bana daha önce de söylemiştin."

Ama yüz ifadesi son derece ciddiye ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Adam onun kızlığına ulaşmıştı. Kızlık ve kadınlık arasındaki o bariyere.

"Bana karşı çok nazıksın," diye mırıldandı. "Ve senin olmaktan daha çok istediğim bir şey yok - gerçekten senin Andrew."

İnledi. "Red, sözlerinin beni ne hale getirdiği hakkında hiçbir fikrin yok!"

İçine tamamen gömülürken onu derinden öptü, eski hayatının son kalıntıları da yok olurken boğazından fişkıran ıçığı yuttu ve artık tamamen bir *kadı*ndı.

Bir süre hareketsiz kaldılar, hırıltılı nefesleri aralarındaki havayı doldurdu. Andrew kızın alt dudağını ağzına götürdü ve hafifçe emdi.

"İyi misin aşkım?" diye sordu.

Başını salladı. "İlk başta biraz acıdı," diye itiraf etti. "Ama şimdi acı azalıyor."

Gülümsedi ve alnını onunkine yasladı. "Tekrar hareket etmeye başlayacağım ve herhangi bir yerinde rahatsızlık hissedersen bana söyleyeceksin, tamam mı?"

Başını salladı. "Pekala."

Gözlerini kapattı ve adamın yavaşça kendisinden uzaklaştığını hissederek kendini acıya hazırladı. Bunun yerine, hissettiği tek şey kaynayan bir sıcaklıktı. Sanki içinde küçük bir ateş tutuşmuş gibiydi.

Adam tekrar kızın içine girdi ve kız yumuşak bir tıslama çıkardı.

Hemen durdu. "Acıdı mı? Durmamı ister misin?"

Yüce Tanrım, aklını mı kaçırdı?

Başını biraz fazla hızlı salladı. "*Harika* hissettiriyor. Durma, lütfen durma."

Gülümsedi ve başını eğdi, meme uçlarından birini ağzına çekti ve içinde yavaşça hareket ederken sert tepeyi emdi.

Birdenbire Julia, fırtınalı bir tutku denizinde savrulan küçük bir tekneden başka bir şey değilmiş gibi hissetti. Sanki Andrew içinde küçük bir ateş yakmıştı ve bu ateş şimdi kontrolden çıkmakla tehdit ediyordu.

Ve hayatında ilk kez, artık kontrolün kendisinde olmasını istemediğini fark etti. Sürekli güçlü olmak, rol yapmak zorunda kalmak istemiyordu.

Serbest kalmak istedi.

Yanmak istedi.

"İşte bu, Red," diye ısrar etti Andrew kalçaları onunkilere çarparken. "Bırak gitsin."

Adam onun içinde, altında kıvranmasına neden olan o garip yere tekrar tekrar vururken yumuşak bir inilti çıkardı. Ona doğru uzandı ve gözlerinde onu anladığını gördü.

Elini kendi elinin içine aldı ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Endişelenme," diye mırıldandı. "Ben burada senin yanıdayım."

O anda kendini uçurumun kenarına itilmiş, sonsuz bir yıldız ve ışık denizine savrulmuş hissetti. Kalçaları kıpırdadı, sırtı kamburlaştı ve Andrew'un alçak sesle inlemesiyle aynı anda dudaklarından yüksek sesli bir inilti çıktı; sesleri birbirine karışarak tek bir zafer çılgılığına dönüştü.

Birkaç dakika sonra adamın içinden kayarak çıktığını hissetti. Yan tarafına dönerek onu kollarının arasına aldı. Yumuşakça, terli şakağına bir öpücük kondurdu.

"Seni çok seviyorum Red," diye mırıldandı.

Onun kucağına daha da sokulurken gözleri uykulu bir şekilde dalgalandı. "Ben de seni seviyorum Andrew." Biraz gülümsedi ve sonra ekledi, "Beni çoğu zaman çileden çıkarsan bile."

Yumuşak bir kıkırdama çıkardı ve onun alnına bir öpücük kondurdu. "Biraz dinlenmelisin. Korkarım bu gece seni biraz zorladım."

"Oh." Yaramaz bir gülümsemeye ona baktı. "Bir dahaki sefere biraz daha zorlayabilirsin."

Andrew inledi ve burnunu onun boynuna gömdü. "Beni kışkırtma, Red. Seninle tekrar birlikte olabilmek için kendimi kontrol etmeye çalışırken zaten ölüyorum."

Güldü ve burnunu onun göğsüne gömdü. "Pekâlâ. Belki de gerçekten biraz dinlenmeliyiz."

Kendini yavaşça uykunun şarkısına kaptırdığını hissettiğinde, Julia biraz gülümsemekten kendini alamadı ve burnunu onun göğsüne daha da gömdü. Artık Andrew'a sahip olduğuna göre, hayatının geri kalanını tek bir kişiyle geçirmekten korkmuyordu.

Şimdiden, hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmek için sabırsızlanıyordu.

Son mu?

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

Julia ve Andrew'un ilişkisinin nasıl geliştiğini öğrenmek ister misiniz?
O zaman sevilen çiftin yer aldığı bu ücretsiz kısa öykünün tadını çıkarın!

Şimdi ÜCRETSİZ olarak okumak için BURAYA DOKUNUN! veya
bu bağlantıyı kullanın: [https:// go.sallyvixen.com/pBGZ3uZ7](https://go.sallyvixen.com/pBGZ3uZ7)
doğrudan tarayıcınızda.

Hayal kırıklığına uğramayacağınızı garanti ederim ♥

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.